

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 197

• 15 Mayıs / Gulan 2026

• Fiyatı / Biha: 100 TL

İÇİNDEKİLER

- 3 DÜNYA HALLERİ
17 KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE HÂLLERİ
35 ORTADOĞU'DA EGEMENLİK SAVAŞI:
EMPERYALİZM, SİYONİZM VE MOLLA REJİMİ
37 "LAİK" KEMALİST FAŞİZM İLE DİNCİ FAŞİZM ARASINDA TERCİH
"KIRK KATIR MI / KIRK SATIR MI?" TERCİHİDİR!

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ'NDEN

- 39 8 MART - EMEKÇİ KADINLARIN ULUSLARARASI
MÜCADELE GÜNÜNDE HAYDİ SOKAĞA, HAYDİ MEYDANLARA!
40 8 MART: DÜNYA İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK,
DAYANIŞMA, ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE GÜNÜDÜR!
41 ICOR 2. KADIN KONFERANSI YAPILDI
BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN KASIM 2025'TE
ICOR İKİNCİ KADIN KONFERANSINA SUNDUĞU YAZI
44 DEMOKRATİK KONFEDERALİZM NEDİR, NE DEĞİLDİR!
46 ROJAVA'DA EMPERYALİST HESAPLAR, ZORAKİ BİRLİK VE
KÜRT ULUSAL SORUNU
51 İMRALI "GÖRÜŞME TUTANAĞI": BİR MÜCADELENİN
ENTEGRASYON NOKTASINA SAVRULUŞU

STËRKA BOLŞEVİK

- 53 DEMOKRATİK ENTEGRASYON MU,
SÖMÜRGEÇİ DEVLETE EKLEMLENME Mİ?
56 NEWROZ 2026: KÜRT HALKINA DAYATILAN
TESLİMİYETE KARŞI DEVRİM ATEŞİNİ HARLA!
58 ÇALIŞMALARDAN...

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: www.bolsevikparti.org
E-Mail: info@bolsevikparti.org

Fiyatı: 100 TL, £ 2.50, 4 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır.
Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz.
Sosyal medya adreslerimiz:

Facebook:
www.facebook.com/bolsevikmucadele
www.facebook.com/cihan.yildiz

X (Twitter): [@adal_tanya](https://twitter.com/adal_tanya)
Instagram : [ciha.n62350](https://www.instagram.com/ciha.n62350)

DÜNYA HÂLLERİ

Çok hızlı zamanlarda yaşıyoruz. Gündem denilen şey bugünden yarına değil, bazen saat başı değişebiliyor. Bu yalnızca burjuva siyaseti alanında değil, ekonomide, kültürde, insani ilişkiler alanında, günlük yaşamda, kısaca hemen her alanda böyle. Gündemdeki değişikliklerin baş döndürücü hızına yetişmek zor.

Her yerde şiddet, savaş, politikacı yalanları, içten çürümüş ilişki ağları, rüşvet, irtikâp, adam kayırmacılık ve ortaya saçılan ahlaki rezillikler, sosyal medya bağımlılıkları vb. Bütün bunları büyük teknoloji tekellerinin ve her ülkede, o ülkenin egemenlerinin filtresinden geçmiş biçimleri ile her gün izliyoruz. Birçok insan bu hız içinde boğuluyor. Kendini çaresiz hissediyor. Kimi "haberleri izlememe"de buluyor çareyi. Kimi "zaten değiştiremeyiz" kaderciliği içinde etliye sütlüye karışmama yolunu seçiyor. Çoğu egemen sınıfın çeşitli kliklerinin arkasında ya da yanında saflarıyor. Onların kendi aralarındaki iktidar mücadelesinde hükümet ya da burjuva muhalefet tarafında tavır belirledikten sonra, yalnızca kendi tarafının algı medyasını izliyor. Yankı odasında, bir taraftar balonu içinde yaşıyor. Kimileri yaygın, sonuçta bütün gelişmelerin bir merkez tarafından önceden yapılmış planlara göre yürüdüğünü anlatan, halkların mücadelelerini, her şeyi planladığı varsayılan "merkez"lerin yapmış oldukları hesapların çarşısı uymama ihtimalini unutan komplote teorileri ile açıklamaya çalışıyor olup bitenleri.

Hemen her toplumda kutuplaşma artıyor. Kutbun tarafları hep öbür tarafı kutuplaşmanın nedeni, körükleyicisi olarak gösteriyor. Burjuva siyasetin somut olarak nasıl yürüdüğüne baktığımızda kendinizi bir çocuk yuvasında, çocuklar arasındaki

oyuncak kavgasında; ya da erken ergenlik çağında erkek çocuk çetelerinin revir kavgasında hissedebiliyorsunuz. Bir farkla: Bu kavgalar milyonlarca insanın hayatına mal olabiliyor.

Bu ortamda egemen burjuva siyasetten, partilerden umudunu kesmiş olan insanların bir bölümü, devrimci komünist hareketin güçsüzlüğü, alternatif olamaması nedeniyle de, kendilerini "sisteme karşı" imiş gibi gösteren faşist demagogların, şarlatanların, bunların örgütlerinin peşine takılıyor. Faşist hareketler, partiler güçleniyor. Açık faşist partilerin güçlenmesinde ırkçılık çok önemli rol oynuyor. Açık faşist partilerin güçlenmesine karşı, egemen burjuva partiler yer yer bu partilerin kimi talep ve programlarını üstlenip, hükümet siyaseti olarak uyguluyor. Bunun örneğini Almanya'da Merz hükümetinin "düzensiz göçü önleme" adına yürüttüğü ağırlıklı olarak anti-Müslim ırkçı siyasetinde görüyoruz. Diğer yandan egemen burjuva partileri, faşizme karşı sivil toplumdan gelen tepkileri ve yükselen mücadeleleri "faşizme karşı hep birlikte demokrasi mücadelesi" markası altında kendi kuyruklarına takmaya çalışıyor. At izi ile it izi birbirine karışıyor. Faşizmden çok anti-faşist mücadelenin devrimcileşmesi korkutuyor egemenleri.

Bütün gelişmelerin temelinde yatan şu: Emperyalist dünyada güç dengeleri özellikle 2000'li yılların başlarından bu yana köklü değişimlere uğradı. Değişen güç dengeleri dünyanın yeniden paylaşılmasını dayatıyor. Emperyalizm şartlarında bu yeniden paylaşım, eninde sonunda emperyalist büyük güçlerin, yanlarındaki mütefekleri ile birlikte, birbirlerine karşı doğrudan savaşıacakları yeni bir dünya savaşı dışında bir yolla olmaz. Bütün emperyalist

ve gerici güçler bu gerçeğin bilincinde harıl harıl 3. Dünya Savaşı'na hazırlanıyorlar. Emperyalist güçler arasındaki çelişmelerin sertleşmesi, ticaret savaşları, toplumların askerileştirilmesi, silahlanma yarışının boyutları, faşizmin gelişmesi, kapitalist sistemin adaletsizliğinin, sahtekârlığının, ahlaksızlığının çok daha açık ortaya çıkması; bütün bunlar dünyanın emperyalistler tarafından adım adım yeni bir dünya savaşına sürüklendiğinin işaretleri. Anda yürüyen bütün savaşlar, yeniden paylaşımın ön hazırlıkları, askerî stratejik mevziler elde etmenin, rakipleri geriletmenin araçlarıdır.

Anda askerî olarak savaşa daha hazırlıklı olanların acelesi var. Henüz hazır olmayanlar ise eksiklerini tamamlamaya çalışıyor.

Burada bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın baş aktörleri bellidir: Bir yanda hâlâ en güçlü emperyalist olmasına rağmen gerileyen konumda olan ve savaşa hazır olan, egemenliğini koruma çabası içinde sağa sola saldıran ABD. Öbür yanda ilerleyen güç olarak gelişen ve fakat henüz ABD ile savaşa askerî olarak yeterli hazırlığı olmayan, şimdilik sakin ve ekonomik sızma yoluyla etki alanını adım adım genişleten Çin.

Eğer proleter devrimlerle engellenemezse ya da çok geniş bir barış hareketi ile öñü alınmazsa, kaçınılmaz olarak gelecek olan III. Dünya Savaşı'nda saflaşmalar bu iki esas güç etrafında olacaktır.

Çok çelişkili zamanlarda yaşıyoruz

Dünyada var olan, insan üretimiyle yaratılmış zenginlik hiçbir dönemde olmayan devasa boyutlarda. Tüm zenginlik kaynakları öyle gür akıyor ki, aslında dünyada yaşayan şimdi 8 milyardan fazla insanın her birinin insanca yaşamasını sağlayabilecek bir ürün bolluğu, her kişinin gereksinimini karşılayabilecek bir değer birikimi var. Fakat her beş insandan biri yoksulluk, her on insandan biri açlık sınırı altında yaşıyor. Dünya nüfusunun %1'ini bile oluşturmayan bir kesim ise yaratılmış zenginliğin neredeyse yarısını kendi arasında paylaşıyor! Tarih hiçbir döneminde zengin azınlık

ile yoksul çoğunluk arasındaki uçurum bu kadar derin olmamıştır.

İlerleyen teknik sayesinde emek üretkenliği hiçbir zaman olmadığı boyutlarda. Öyle ki, aslında çalışabilecek durumda olan her insanın kendi yeteneğine uygun bir işte birkaç saati aşmayan gönüllü çalışmasıyla toplumun herkese yeter zenginliği yeniden üretilebilir durumda. Yani "herkesin yeteneğine göre" katkıda bulunduğu bir zenginlik toplumunun şartları dünya çapında oluşmuş durumda. Fakat milyarlarca işçi-emekçi insan yalnızca çıplak hayatını sürdürebilmek için, yaşam zamanının büyük bölümünü işte ve iş yolunda geçirmek zorunda. En gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerde bile, yüz yılı aşkın süre öncesinde kanlı mücadelelerle kazanılmış 8 saatlik iş günü kural dışı. Çağdaş ücret köleliği sisteminde çalışan işçiler ve emekçiler için, kendileri için kullanacakları ücretli iş dışı "zaman" olağanüstü sınırlı. Kapitalist sömürü sistemi işçiler, emekçiler arasında, sistem açısından hayati olan rekabeti ayakta tutmak için, var olan işi çalışma saatlerini düşürme yoluyla tüm emekçiler arasında bölüştürmeyi reddediyor. Bunun yerine işçi ve emekçilerin hep giderek artan bir bölümünü "işsiz" bırakıp, onları "sistemin sosyal! yardımına" muhtaç "her işi yapmaya hazır" dilenciler durumuna düşürüyor.

Gelinen yerde insanların bilgiye, bilime ulaşma araçları geçen yüzyıllarda hayal edilemeyecek boyutlarda gelişmiş durumda. Bilgisayar tekniği, yapay zekâ vb. ile ulaşamayacak bilgi yok gibi. Ancak gerçek bilgi yanında, bir sürü yalan, yanlış, eksik bilgi de bu teknik sayesinde ışık hızıyla yayılır durumda. Bunları birbirinden ayırabilmek için zaman gerek. O da çalışan insanlar açısından olağanüstü sınırlı. Ve bu sınırlı zaman, haberleşme, iletişim, bilgi aktarma araçlarını elinde tutan sistem tarafından beyinlere sistemin kendi doğrularını şırıngalamak için kullanılıyor. Tarihte bütün toplumlarda egemen olan düşünce her zaman egemen sınıfın düşüncesi olagelmıştır. Fakat hiçbir dönemde egemenlerin düşüncesinin emekçi yığınlar içinde yaygınlığı ve etkinliği bugü-

nün boyutlarında olmamıştır. Okur yazarlık oranı, okullaşma oranı vb. hemen her yerde geçen yüzyıllarla karşılaştırılmayacak boyutlardadır. Bilgiye ulaşma imkânları olağanüstü ölçüde artmıştır. Görünürde, “okur yazar olup olmamakla” aynılaştırılan cehalet gerilemiştir. Fakat diğer yandan kendine şırıngalanan egemen düşüncüyü kendi düşüncesi sanıp savunularla dolu ortaklık.

Teknikteki gelişmeler sayesinde aslında insanların bilgiye ulaşmasının ve yönetime doğrudan katılmasının imkânları yaratılmış durumda. Çoğunluğun bir konuda görüşünün ne olduğunun kısa süre içinde tespiti, bu anlamda “doğrudan demokrasi”nin işletilmesinin imkânları var. Fakat beyinlerin işgalinin boyutları bilindiğinde bu imkânların kullanılmasının sosyalizme, komünizme götürmeyeceği de açık. Bunun için ön şart, doğrudan demokrasinin işletilmesine yarayacak araçların işçi sınıfının, emekçilerin iktidarının elinde olması ve büyük insanlığın çıkarlarına uygun bir şekilde kullanılmasının siyasi şartlarının yaratılmış olmasıdır. Burjuvazinin denetiminde bu araçlar işçi sınıfına, emekçilere, büyük insanlığın çıkarlarına karşı kullanılan silahlardır.

Hızın esas mimarı...

Trump siyasetinin kodları

Gündemin yetişilmez bir hızda değişmesinde, bugün Donald Trump liderliğindeki ABD başrolü oynuyor. Trump, ikinci kez ABD başkanlığına “Amerika’yı Yeniden Büyük Yapalım” sloganı temelinde yürüttüğü bir seçim kampanyasıyla seçildi. Seçim kampanyasında açıkladığı program, dışta açıkça saldırgan ve yayılmacı; içte ise açıkça ırkçı ve faşist bir programdı.

Vaatler

Trump neler vaat ediyordu:

► Dışta, şimdiye kadar müttefikleri tarafından da “soyulan” ve cari açık veren ABD, yeni gümrük vergi sistemiyle bu açığı-nı kapatacağı.

► İklim anlaşmaları gibi “moda saçmalıklardan” geri çekilineceği.

► ABD, şimdiye kadar Avrupa’daki müttefiklerinin askerî koruyuculuğunu yapıyor ve bunun için büyük mali yükler altına giriyordu. Bundan böyle herkes kendi savunmasını kendisi yapmalıydı.

► ABD, “kendi savaşı olmayan” savaşlardan elini çekecekti. Bu bağlamda, aslında Avrupalıların savaşı olarak görülen Ukrayna’daki savaş, Trump seçildiğinde 24 saat içinde bitirilecekti.

► Esasında ABD’nin etki alanı olan Amerika kıtasının tamamında ABD “geri dönecekti”.

► Kanada’nın aslında ABD ile birleşmesi gerektiği savunuluyordu.

► Panama Kanalı yeniden ABD kontrolüne alınacaktı.

► Latin Amerika’da ABD karşıtı rejimler, öyle ya da böyle değiştirilecek; ABD’nin “arka bahçesinde” Çin’in “yayılmacılığı” engellenecekti.

► Grönland, ABD’nin güvenliği açısından hayati önemdeydi. Ya kendi isteğiyle ya da gerekirse askerî güç kullanımıyla ABD’nin bir parçası olmalıydı.

► Müttefiklerle olan ilişkiler, artık “Önce Amerika” ilkesi temelinde yeniden düzenlenecekti.

► Orta Doğu’da İsrail’in güvenliği öncelikliydi; ancak bölgede savaşlar ve istikrarsızlık Amerikan çıkarlarına tersti.

► İçte var olan devlet bürokrasisi, en kısa sürede “hızlı devlet yönetimi”ne uygun biçimde yeniden yapılandırılacaktı. Bunun için teknoloji milyarder Musk’ın yöneteceği özel bir bakanlık kurulacaktı.

► “Amerikan değerleri”ne ters görülen “woke” kültür faaliyetlerine verilen tüm destekler kesilecekti.

► ABD’nin yer altı zenginliklerinin kullanılmasını engelleyen çevreci politikalara son verilecekti. Fosil enerji kaynakları “gürül gürül” akacaktı.

► ABD sınırları geçilmez hâle getirecek, ülkeye göçün önü derhal kesilecek; hâlihazırda ABD’de yaşayan ve yasal statüsü olmayan tüm düzensiz göçmenler sınır dışı

edilecekti. Her yıl en az 1 milyon göçmen deport edilecekti. Bunun için sınır koruma örgütü güçlendirilecekti.

Trump'ın siyaset tarzı

Trump, 20 Ocak 2025'te ABD Başkanlığı'nı fiilen devraldığı gün imzaladığı 100 başkanlık kararnamesi ile bu vaatlerini nasıl bir hızla ve hangi yöntemlerle yerine getireceğini gösterdi. Bu gösterişli ilk yüz kararname ile Biden döneminde başkanlık kararnamesi ile alınmış olan bütün önemli kararlar iptal edildi. ABD siyaseti bir gün içinde Trumpist çizgiye çekildi. Bu ilk yüz kararnameleri hemen her gün yeni başkanlık kararnameleri izledi. Anayasaya uysun uymasın, başkanlık kararnameleri ile "hızlı yönetim" devreye sokuldu. Kararnamelerin anayasaya uygunluğunu denetleme yetkisine sahip kurum olan ABD "Yüksek Mahkemesi"nde Trump'ın partisi çoğunlukta idi. Ve herhangi bir kararnamenin muhalefet tarafından Yüksek Mahkeme'ye götürülmesi, Trump yönetiminin beklentisinin tersine bir karar çıkması, herhangi bir kararnamenin iptal edilmesi halinde de, böyle bir karar çıkana kadar kararname uygulanmış olacaktı. Bunu, örneğin gümrük vergilerinin arttırılması ile ilgili kararnamenin iptali somutunda gördük. Trump'ın bir kararname ile ilan ettiği gümrük vergisi tarifesinin iptal edilene kadar geçen 8 aylık süre içinde ABD'nin elde ettiği artı gelir 750 milyar dolar civarında idi.

Bu başkanlık kararnameleri ile denetim dışı hızlı yönetim sistemine bir de Trump'ın kendi sosyal medyası "Truth Social" üzerinden yaptığı kısa açıklamalarla siyaset belirleme eklendi. Bir gün içinde birbiri ile çelişen açıklamalarla gündem bazen saatler içinde değişir hâle geldi. Kafasına göre mesaj paylaşılan, sağa sola küfür ve tehditler yağdıran herhangi bir ergen değil; sonuçta dünyanın andaki en güçlü ordusunun başkomutanı. Ergen erkek argosu ile edilen küfürlerin ve yapılan tehditlerin arkasında muazzam bir güç duruyor. Bir günden ötekine, bazen hat-ta saatler içinde değişebilen tavırlar aslında

bir siyaset tarzı. Bu tarz, diplomasi diliyle değil, at pazarında tüccar diliyle konuşan, siyaseti bir pazarlık alanı olarak gören bir tarz. Emlakçılıkla ve borsa kumarıyla milyarder olan bir tüccar yönetiyor dünyanın en büyük emperyalist gücünü. Kendine mesihlik rolünü uygun gören, sıkı taraftarlarının gözünde "Tanrı'nın lütfu" olan,

Trump, İsa peygamber gibi tasvir edildiği görseli kendi sosyal medyası üzerinden paylaştı...

patolojik narsist bir kişilik; İran somutunda alacağı bir kararla, eğer isteklerine uyulmazsa bir uygarlığı birkaç saat içinde yok edeceğini ilan eden bir ABD Başkanı. Dünya ne zaman saldıracak, eyvah diye beklerken, iki hafta ateşkes ilan ettiğini açıklayıp, yok edeceğini ilan ettikleri ile doğrudan barış görüşmesi yapması için heyetler gönderen bir başkan. Bu gibi birbirinin zıddı gibi görünen tavırlar ne tesadüf ne de ne yaptığını bilmeme hâlinin ifadesi. Hayır, bu bir siyaset tarzı. ABD'nin siyasetinin temel ilkesi "Önce Amerika". Bu ilkeyi gerçekleştirmek için kullanılan yöntem ise pazarlık. Pazarlıkta ilke, satıcı açısından pazarlığı en yüksek fiyatla

Donroe doktrini

açmak ve bunu gerçekleştirmek için gerekli olan hâllerde askerî gücü de kullanmak veya kullanma tehdidinde bulunmak. Sonrası pazarlık yapılanın gücüne ve tavrına bağlı.

Güçsüz olanlar en baştan teslim olup ABD'nin dayattığı, pazarlık açılış fiyatını öder. Bu bağlamda örneğin ABD'nin ithal mallarına gümrük vergisi dayatmasında ülkelerin çoğu fazla itiraz etmeden kendilerine dayatılan oranı kabullendiler.

ABD ile başa çıkacak güçte olmasa da, yine de ABD ile ilişkide elinde belli kozlar olan ülkeler dayatılan yükseklikte bir ithal mali vergisi konusunda itiraz edip, oran üzerine pazarlık yürüttüler. Kısmi olarak ABD'den aldıkları mal ve hizmetlere gümrük vergisi koyacaklarını açıkladılar. Sonuçta ABD oranı biraz düşürdü. Fakat bu oran da, daha önceki gümrük vergisi oranının çok üstünde idi. Almanya, Fransa, İngiltere ile; ve bir bütün olarak AB ile yapılan anlaşmalarda sonuçta kazanan, kârlı çıkan taraf ABD oldu.

İthal mallarına konan gümrük vergilerinin yükseltilmesi dayatmasına karşı karşılıklı ilkesini uygulayan tek ülke, ABD'nin dayatmasına onun koyduğu oranda karşı vergi koyarak çıkan tek ülke Çin oldu. ABD için dünyanın en büyük pazarını kaybetme anlamına gelecek ve ABD sermayesine de ağır zarar verecek bu tavır karşısında ABD geri çekilmek zorunda kaldı. Karşılıklı ticari ilişkilerde Trump öncesi durum olduğu gibi kaldı. Burada da görüldü ki, bugün ekonomi alanında ABD'nin dış geçiremeyeceği, göz hizasında iş yapmak zorunda olduğu tek ülke Çin'dir.

Ekonomik açıdan ABD'nin esas rakibi Çin iken, askerî açıdan Rusya onun bugünkü esas rakibi konumundadır.

Trump'ın Ukrayna'daki savaşı Rusya ile ikili görüşmeler yoluyla sonlandırma isteği ve bu yöndeki girişimlerinin arka planında, Rusya ile Çin arasındaki sarsılmaz görünen ittifakı bozma ve Çin'e karşı yürütülecek bir savaşta Rusya'yı mümkünse dışarıda tutma hedefi de vardır. Bugünkü koşullarda bu hedefe ulaşılması zordur. Ancak ABD-Çin askerî çatışmasının gündeme gelmesine kadar geçecek süre içinde dengelerde değişiklikler olabilir.

Çin'in ABD'nin esas rakibi, başka bir deyimle dünya hegemonyası mücadelesinde ABD'nin baş düşmanı olduğunu, ABD Trump yönetimi Kasım 2025'te yayınladığı "Ulusal Güvenlik Stratejisi" belgesinde bizzat kendi açıklıyor.

Aynı belgede Trump'ın Monroe doktrinine atıfta bulunan "Donroe" doktrini adını verdiği dış siyaset stratejisinin diğer unsurları açıklanıyor. Bunların başında ABD'nin sınırını Atlantik ile başlattığı "Yer Kürenin Batısı"nın ABD'nin etki alanı olduğu, buraya hiçbir "düşman gücün" girmesine izin verilmeyeceği tespiti yapılıyor. Bu Amerika kıtasındaki tüm ülkelere "ya bizimle birlikte, bizim çıkarlarımızı doğrultusunda hareket edersiniz", ya da ABD için güvenlik sorunu hâline gelirsiniz, gereğini yaparız" tehdidini içeren bir tespit. ABD kıtasında bulunan ve ABD siyaseti ile uyum içinde olmayan bütün yönetimler ya doğrudan narko-terörist olarak damgalanıyor ya da narko-terörizme karşı yeterli mücadele yürütmeyen, narko-teröristlerle iyi geçinen rejimler olarak nitelendiriliyor. Böylece bu ülkelere yapılacak olası müdahalelerin gerekçesi ilan ediliyor: ABD'nin temel güvenlik sorunlarından biri olan narko-terörizme karşı mücadele!

Aslında bu tabii bahane. Gerçek neden, stratejik baş düşman Çin'in son on yıllarda Latin Amerika'daki sessiz ve derinden gelişmesi.

Bu bağlamda Trump'ın arka bahçeye dönüş işinde attığı ilk adım, Panama'daki hükümeti askerî işgal tehdidi ile Panama Kanalı'nın işletilmesi konusunda Çin ile yapılan anlaşmalardan geri çekilmeye zorlaması oldu.

Ardından, Çin ile iyi ilişkiler içinde olan, dış ticaret gelirinin esasını Çin'e petrol satışının oluşturduğu ve Çin ile ticaretinde dolar yerine yuani kullanan Maduro yönetimindeki Venezuela'ya askerî saldırı geldi. Maduro ve eşi bir korsanlık eylemiyle esir alındı, kaçırıldı. Şimdi ABD'de "narko terörizm" suçlamasıyla yargılanıyor! Şim-

diki güya chavist yönetim Trump ABD'si ile "karşılıklı çıkar ve kazan-kazan ilkesi temelinde" işletilen gayet iyi ilişkiler içinde! Egemen bir devlete askerî saldırı, seçilmiş bir devlet başkanının esir alınıp kaçırılıp ABD'de "narko terörizm" suçlamasıyla yargılanması ve hüküm giymesi – bu olacaktır – en büyük emperyalist haydut konumundaki ABD açısından yeni, ilk kez olan bir şey değil. 1989'da Panama'da, ABD'nin çıkarlarına dokunan kararlar alan devlet başkanı Noriega yönetimi ABD'nin askerî harekâtı ile devrilmiş, Noriega tutuklanıp ABD'ye götürülmüş, uyuşturucu ticareti suçlaması ile yargılanmış, hüküm giymişti. Trump yönetimi Latin Amerika'da "geri dönme" işini Küba'daki yönetimi "sağduyulu", "ABD ile iyi ilişkilere hazır" (bunun Türkçesi, ABD'nin dedikleri yapacak) bir yönetim ile değiştirme yoluyla sürdürme konusunda kararlı. Diğer bütün Latin Amerika ülkelerinde de gidiş, son sol hükümetlerin de ABD yanlısı yönetimlerle yer değiştirmesi yönünde ilerliyor.

"Yerkürenin Batısı" içine tabii Kanada ve

dünyanın en büyük adası konumundaki, bugün esaslı buzlarla kaplı Grönland da giriyor. Kanada konusunda Alaska zaten ABD'nin eyaletlerinden biri. Kanada'nın Alaska'ya bitişik bölgesinde ABD ile birleşmek programına sahip güçlü bir siyasi akım var. Trump, ABD ile ilişkilerinde göz hizasında pazarlık yapma cüretini gösteren ve Trump'a karşı açık tavır takınan bugünkü Kanada yönetimini ABD'ye düşmanca tavır takınmaktan caydırmak için pazarlığı "Kanada ABD'nin 51. eyaleti; ABD'nin parçası olmalıdır" talebi ile açıyor. Bu siyaset anda Kanada ile AB arasındaki ilişkilerin güçlenmesini beraberinde getiriyor. Orta ve uzun vadede ne olacağı belli değil. ABD'nin fakat Kanada'ya karşı, Venezuela'daki eyleme benzer bir saldırıda bulunması söz konusu değil.

Grönland konusunda ise Trump pazarlığı "Grönland ABD'nin güvenliği açısından mutlaka ABD'nin olmalıdır. Onu ya satın alarak ya da askerî güç kullanarak ABD'nin parçası hâline getireceğiz" açıklamaları ile açtı. Askerî işgal, AB'nin karşı çıkması ve böyle bir işgal hareketinin NATO'nun dağıl-

ması anlamına geleceğinin ortaya çıkması; NATO'nun ABD'nin Grönland'da istediği kadar üs kurabileceği, istediği kadar asker olmadığı açıklaması ile bir alternatif olmaktan –şimdilik– çıktı. ABD'nin Grönland üzerindeki tam hak iddiası fakat sürüyor.

Strateji belgesinde Ortadoğu'da bütün dünyada "terörizmin esas destekçisi" olarak adlandırılan İran, ABD'nin güvenliğini tehdit eden esas hedef. Burada da esas dert tabii terörizm vb. değil. Esas dert, anda İran'ın Orta Doğu'da Amerikan emperyalizmine karşı açık tavır takınan ve anda Rusya ile birlikte Çin'in en yakın müttefiki konumunda olan bir ülke olması. ABD'nin desteklediği İsrail konusunda da gerçek bir tehdit oluşturması. İran'a yönelik İsrail/ABD saldırısı ile yeniden başlayan savaş, aslında bir yandan İran'da ABD ve İsrail'in dediklerini yapmayan bir rejimi devirme savaşı; İran'daki petrole çökme savaşı, fakat ABD açısından en başta Çin'in en yakın müttefiklerinden birini zayıflatma, Çin'in Orta Doğu'da İran üzerinden varlığını zayıflatma savaşı. Görünen o ki, bu yeni savaşın başlangıcında Molla rejiminin dayanıklılığı konusunda yapılan bir hesap hatası var. Görünen o ki, ABD/İsrail'in hesabı yoğun bir hava saldırısı ve rejimin öne çıkan yöneticilerinin öldürülmesi ile rejim içinde iktidar savaşının başlayacağı, halkın ayaklanacağı ve rejimin kısa süre içinde devrileceği üzerine kurulmuştu. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Molla rejimi öldürülen her yöneticinin yerini yenileri ile doldurarak sürüyor. Teslim olmuyor. Yine ortaya çıktı ki, İran konusunda İsrail'in siyaseti ile Trump ABD'sinin siyaseti arasında fark var. İsrail'in bugünkü siyonist rejimi açısından İran'da rejim değişikliği minimum hedeftir. Esas hedef, İran denen devletin yerle bir edilmesi, parçalanması, küçük devletler hâline getirilmesidir. Trump gelinen yerde hem kasım ayında ABD'de yapılacak Temsilciler Meclisi seçimi ve Senato üçte bir yenileme seçimi açısından, hem ABD ve dünya ekonomisi açısından negatif sonuçları ağır basan savaştan "bu savaşı

kazandık", "hedeflerimize vardık" diyerek çıkmanın yollarını arıyor. İsrail ise bu savaşı İran'ı yerle bir edene dek sürdürebilmek, Körfez ülkelerini, diğer komşu ülkeleri, bu arada Türkiye ve Azerbaycan'ı da İran'a karşı savaşın içine çekebilmek için her türlü provokasyonu yapıyor.

İran'da yürüyen savaşta desteklenecek yan yok

İran'daki savaş bağlamında liberal ve sol çevreler içinde yaygın olan iki ayrı uçta konumlanan ve fakat çıkış noktası aynı olan iki yanlı yaklaşım var. Bu iki ayrı uçtaki yanlışın çıkış noktası, yürüyen savaşın iki yanlı haksız emperyalist savaş olduğu, bu savaşta desteklenecek bir taraf olmadığı değerlendirmesini reddetmeleri.

Kimi, kendilerini "solda" gören liberal çevrelerde, özellikle de İranlı demokrasi savunucusu görünümüne kimi çevrelerde egemen olan görüş, bu savaşın ne kadar berbat olursa olsun yine de iyi bir yanı olduğu; bu savaşta İsrail ve ABD'nin halk düşmanı, dinci faşist, terörist Molla rejimini zayıflattığı, rejimin devrilmesinin İran halkının talebi ve özlemi olduğu, rejimi zayıflatan, hatta onu çökerten bir savaşın yanında olmak gerektiği görüşünü savunuyor. Özellikle burjuva feministleri arasında oldukça yaygın bir görüş bu. Savaş, bunu düşünenlerin gözünde aslında demokrasi güçlerinin faşizme, özgürlükçü seküler güçlerin Orta Çağ karanlığına karşı savaşı! Savaşın emperyalizmin çıkartları için yürütülen, gerici emperyalist bir savaş olduğu gerçeğini kavramayan; savaşı yürüten güya seküler ve demokrat ABD'nin ve siyonist İsrail'in gerçekte kendilerinin dinci yönetimlere sahip olduğu gerçeğini, İsrail'in bir apartheid devleti olduğunu, bunların savaşının olumlanmasını emperyalizmin, ırkçılığın vb. olumlanmasını olduğunu vb. görmeyen bir yaklaşım bu.

Bunun tersi uçta da, bu kez daha çok kendini sosyalist olarak tanımlayan sol güçler içinde yaygın olan bir görüş var. Bu görüşün savunucuları bu savaşta Molla

Tahran'da bir duvar resmi...

rejiminin yürüttüğü savaşın, bir devletin egemenliğine karşı yönelen emperyalist/siyonist saldırıya karşı yiğitçe bir direniş, devlet egemenliğini savunma savaşı olduğunu, bu savaşta Molla rejiminin emperyalist ABD'ye ve siyonist İsrail'e ve onların destekçilerine vurduğu her darbenin emperyalizme vurulmuş bir darbe olduğunu, bunun desteklenmesi gerektiğini savunuyorlar. Yani buna göre Molla rejiminin savaşı antiemperyalist bir savaş. Haklı savaş. Bu düşünce de kökten yanlış. Molla rejimi bugün dünyada var olan en gerici, halklarına karşı en gaddar faşist rejimlerinden

İran heyeti, ateşkes görüşmeleri yapmak için Pakistan'a uçarken ABD saldırısı sırasında Minab'da öldürülen 168 çocuğu temsil eden okul çantaları, karanfiller ve fotoğraflarla gittiler...

birisi. Molla rejimi emperyalist dünya içinde, onun parçası olan, kendisi emperyalistleşme yolunda ilerleyen bölgesel bir gücün temsilcisi. Molla rejiminin emperyalist siyonist saldırıya karşı savaşı, İran halklarının çıkarları için değil, Molla rejiminin varlığını sürdürmesi için yürütülen bir savaş. Bu savaş emperyalizme değil, en iyimser hâlde bir emperyalist ve bir siyonist güce darbe vuran bir savaş. O bunu yaparken, Molla rejiminin ve ona destek veren emperyalistlerin güçlenmesine hizmet eden bir savaş. Bu savaşa anti-emperyalist bir nitelik atfedilmesi bütünüyle yanlıştır. Bu savaşa destek verilmesi talebi, İran'daki halk düşmanı rejimin ayakta kalması ve güçlenmesini destekleme talebidir. İran'da süren savaş emperyalist gerici güçler arasında yürüyen bir savaştır. Bu savaşta desteklenecek taraf yoktur.

Biz bu savaşın tarafının hiçbirinin bu savaştan zararle çıkmasından yana değiliz. Savaşın tarafların hepsinin kaybetmesinden yanayız. Savaşın ülkelerde işçilerin, emekçilerin görevi, emperyalist savaşı iç savaşa, devrim savaşına dönüştürmeye çalışmak, kendi burjuvazilerinin kaybetmesi için savaşmaktır. Savaş tarafı olmayan ülkelerdeki proleterlerin ve emekçilerin

görevi, her ülkedeki sınıf kardeşlerinin sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine destek olmaktır, burjuva rejimleri desteklemek değil.

ABD ve İsrail'in siyasetleri birebir örtüşüyor mu?

Trump'ın "Ulusal Güvenlik Stratejisi" belgesinde, ABD'nin Ortadoğu'daki askerî varlığının azaltılmasının, Pasifik'e yoğunlaşma açısından gerekli olduğu tespiti yer alıyor. Bu açıdan bakıldığında, İran'daki savaştan sürmesi bu uzun vadeli planla çalışmaktadır. İsrail'in siyonist siyasetçilerinin "Eretz İsrail" (Büyük İsrail) hedefi, Trump siyasetinin hedefi değildir. Trump'ın ABD'si, Ortadoğu'da mevcut devletlerin bugünkü sınırları içinde, ABD ile iyi ilişkiler yürütecek hükümetler ve yönetimler önderliğinde bir istikrarın sürmesinden, savaşların sonlanmasından yanadır. Buna karşılık, "Büyük İsrail" siyaseti sınırların değiştirilmesini ve İsrail dışındaki çok uluslu devletlerin parçalanmasını öngörüyor.

Filistin'de, Suriye'de, İran'da; Türkiye'de, Kürdistan'da, sonuçta bütün Orta Doğu'da Trump siyaseti ile İsrail'in andaki siyonist siyaseti birebir örtüşüyor. Fakat diğer yandan, İsrail hâlâ Orta Doğu'da ABD'nin ve Batılı emperyalistlerin ileri karakolu konumunda. Ve siyonist lobiler bütün Batılı ülkelerde, en başta da Amerika'da çok etkin. Avrupa'da, Almanya'da özel bir siyonist lobiye ihtiyaç da yok. Almanya

açısından, haklı suçluluk duygusuyla, İsrail'in girdiği her savaşta kayıtsız koşulsuz desteklenmesi de değişmez devlet siyaseti. İsrail'in savaşa girdiği yerde, kimi zaman kerhen de olsa onun savaşını desteklemek zorunlu hâle geliyor. Fakat gelinen yerde bu desteğin sınırları zorlanıyor. İsrail'in soykırımcı politikasına karşı gelişen kitle eylemleri egemen sınıfları baskılıyor. Avrupa'da İspanya, Gazze'de yaşananları açıkça soykırım olarak adlandırdı. Fransa, İngiltere, İtalya hükümetleri kendilerini sınırlı da olsa İsrail'in burjuva hukukta "savaş suçları" kategorisinde –aslında emperyalist gerici savaşların kendisi suç!– sayılan kimi eylemlerinden ayırmak zorunda kaldılar. Trump da örneğin İran'daki ve Lübnan'daki savaşı sonlandırma konusunda İsrail'e baskı yaptığını açıklıyor. Lübnan konusunda son sosyal medya açıklamasında "İsrail Lübnan'ı bombalamayacak. Yasakladım. Yeter yeterdir." diyor. Önümüzdeki dönemde İsrail'in Eretz İsrail siyaseti sürdürmesi hâlinde bu siyaset farklılıklarının daha görünür hâle gelmesi muhtemeldir.

Anti-semitizme dikkat

Bu bağlamda, bugünkü İsrail devleti yönetiminin uyguladığı ırkçı, apartheidci, soykırımcı ve yayılcı siyonist siyasete yöneltilen haklı eleştiriler ile bir Yahudi devleti olarak İsrail'in varlık hakkını reddeden görüşleri birbirinden ayırmak; bu ikinci yaklaşımı reddetmek büyük önem taşıyor. Çünkü burada at izi ile itizi birbirine karışabiliyor; birçok durumda da bilinçli olarak karıştırılıyor. Kimi hâllerde Yahudi düşmanlığı (anti-semitizm), İsrail'in bugünkü soykırımcı politikalarına yöneltilen haklı eleştirilerin arkasına gizlenebilir.

Bugün aslında İsrail devletinde egemen olan siyaset, Netanyahu faşist yönetiminin uyguladığı biçimiyle Siyonizm, Yahudi olmayan toplumlarda yaygın olan Yahudi düşmanlığını, antisemitizmi körükleyen bir siyaset. Bu siyasete duyulan haklı nefret ve ret, ne yazık ki kimi kendini sol sayan gruplarca da genelde Yahudilere ve Yahudiliğe

düşmanlık boyutuna taşıyor. Yahudilerin kendi devletlerine sahip olma hakkı reddediliyor. 1948'den bu yana evet Orta Doğu'da, Filistin'de bir Yahudi devleti var. Ve bu devletin varlık hakkının reddi sol ile solculukla, demokratlıkla vb. bir alâkası yok. Bu tavır antisemit bir tavır. İsrail devletinin diğer burjuva ulus devletlerden bir farkı yok.

Biz komünistler, bütün burjuva devletlere, bu devletler işçi ve emekçi düşmanı, sömürücü devletler oldukları için karşıyız. Bunların her birinin devrimlerle yıkılmasından yanayız ve bunun için çalışıyoruz. İsrail devletine karşıtlığımız da, diğer burjuva devletlere karşıtlığımızdan ayrı, özel bir karşıtlık değil.

Biz, Yahudi düşmanlığını (anti-semitizmi) ırkçılığın bir türü olarak görüyor ve reddediyoruz. Yahudi düşmanlığı olarak anti-semitizme karşı olmamız, bugün uygulanan siyonist siyaseti reddetmek, teşhir etmek ve mahkûm etmekle çelişmez.

Batı Bloğu ve NATO dağılıyor mu?

ABD'nin "Ulusal Güvenlik Stratejisi" belgesinde, ABD'nin Batılı müttefikleri ile ilişkilerde hep "veren, destekleyen, koruyan" güç konumunda olduğu, fakat şimdiye dek Batılı müttefiklerin ABD'ye olumlu bir katkıda bulunmadıkları tespitleri yapılıyor. Bundan çıkarılan sonuç ve üretilen siyaset, şimdi Batılı müttefiklerden "borçlarını" ödemelerinin istenmesidir.

Ulusal Güvenlik Stratejisi belgesine göre, bu müttefiklerle ilişkiler yeniden gözden geçirilmelidir. Onlar kendi güvenliklerini kendileri sağlamalı, ABD'ye yaslanmaktan uzaklaşmalıdır. Onlar kendilerini ABD'nin güvenlik stratejisine uyumlu hâle getirmeli, özellikle de Çin ile "iyi ilişkiler" vb. tavırlara girmemelidir. AB ve Batılı müttefiklerden istenen aslında ABD'yi kayıtsız koşulsuz desteklemeleridir. Trump ABD'si, Batılı müttefikleri aslında güvenilmez ve korkak, ABD'nin yardımını isteyen ve bekleyen ve fakat ciddi durumlarda ABD'nin yanında yer almayan müttefikler olarak görüyor.

Buna Batılı müttefiklerin tepkisi, artık ABD'ye bağımlılıktan kurtulmanın gerekli olduğu, bunun zamanının geldiği biçiminde oldu. İngiltere/Fransa/Almanya kendi aralarındaki işbirliğini sıkılaştırma yolunda adımlar atıldılar. Askerî harcamalarını katlayarak artırdılar. Avrupa'da bir AB ordusu kurma planları yeniden ısıtılarak devreye sokuldu. NATO içinde, ABD'den bağımsız bir NATO Avrupa kanadı oluşturulması planları üzerine tartışmalar başlatıldı. Değişik Avrupa devletleri, en başta Fransa, ABD'nin NATO ve uluslararası kuruluşlara desteğini çekme tehditleri, uluslararası kimi anlaşmalardan geri çekilme edimlerini; ABD'deki iç faşistleşmeyi yer yer açıkça da eleştirmeye başladılar. ABD'nin, Ukrayna ve onun hamisi AB devletlerine danışmadan, onları devreden çıkararak Rusya ile Ukrayna üzerine yürüttüğü pazarlıklar Almanya/Fransa/İngiltere, AB ve bir dizi AB ülkesi hükümeti tarafından kınandı.

Trump'ın Ortadoğu'da İsrail ile birlikte, daha doğrusu İsrail'in peşinde İran'a karşı yürüttüğü saldırı savaşının ilk 12 günlük savaşında, AB içindeki bir dizi "müttefik" tarafından "uluslararası hukuk kurallarının" çiğnenmesi olarak eleştirilmesi ve Trump'ın bu savaş için talep ettiği desteğin gelmemesi, Trump'ın "NATO'dan çıkarım" tehdidi ile karşılandı. Bu tehdide karşı Fransa ve İngiltere, ABD'siz NATO olabilir mi, nasıl olabilir tartışması yürütmeye başladı. Trump ile NATO Genel Sekreteri Rutte arasında yapılan bir kriz görüşmesi ertesinde Rutte tartışmaya noktayı koydu: "ABD'siz NATO bir hiçtir." Bu bir gerçeğin tespitidir yalnızca. NATO'nun esas gücü ABD'dir, ABD'nin NATO'dan çıkması NATO'nun dağılması demektir. Onun yerini dolduracak bir ikinci NATO olmaz. ABD'nin NATO'dan çıkarım tehdidi ortaklara yapılan "pamuk eller cebe" çağrısının ciddiye alınmasını hatırlatan bir söylemdir esasta.

Aslında Batılı emperyalist blok içinde emperyalist güçler arasındaki çelişmeler, özellikle Trumpist siyaset ve ona karşı ta-kınılan tavırlar yoluyla iyice görünür hâle geliyor. Çelişmeler sertleşiyor. AB kendini

Rusya'nın Ukrayna'ya doğrudan saldırısı ile başlayan ve ABD'de Trumpist siyasetin egemen olmasıyla devam eden ve "kurallara ve değerlere dayalı dünya sisteminin dağılması" şeklinde belirlenen "yeni çağ"da, kendisini bir yanda ABD, öbür yanda Çin/Rusya/İran karşısında bir "ara/orta güç" olarak konumlandırmaya çalışıyor. Hem Davos'taki Dünya Ekonomik Forumu'nda hem de Münih'teki Güvenlik Konferansı'nda Almanya/Fransa/İngiltere ve Kanada temsilcileri yaptıkları konuşmalarda bu ana temayı işlediler. Şimdi eski "kurallara ve değerlere dayalı dünya sistemi" ortadan kalkmıştı. Artık "emperyalist büyük güçler" in güce dayalı siyasetinin belirlediği bir sistem söz konusu idi. Bu gelişmeye karşı "orta güçler" -kast ettikleri ABD, Çin, Rusya dışındaki emperyalist büyük güçler, yani kendileridir- daha zayıf güçlerle dayanışma içinde bu gelişmeye karşı çıkmalı, "kurallara ve değerlere dayalı" düzenin savunucusu olarak konumlanmalıdır. Bu, bilindik eski Üçüncü Dünya Teorisinin yeni versiyonu aslında. Bu da halkları burjuvazinin kuyruğuna takmanın teorisi; eskisi gibi bu da karşı devrimci bir teori. Aslında "kurallara ve değerlere dayalı dünya sistemi" denen şeyin kendisi büyük bir sahtekârlıktı. Emperyalist dünyada her zaman, bu "kurallara ve değerlere dayalı düzen" dedikleri dönemde de belirleyici olan güçtü. Güçlü olan gelişmeleri belirliyor; değişik gerekçelerle egemen devletlere saldırıyor, savaş yürütüyor, darbeler planlıyor ve gerçekleştiriyor, katliamlar yapıyor vb. idi. Bu bağlamda gerçek anlamda değişen bir şey yok. Değişen şey, artık bir zamanlar "demokrasi ve özgürlükler" ülkesi diye sunulan ABD'nin emperyalist siyasetini üzerini fazla örtmeden, herkesin göreceği ve anlayacağı biçimde açıkça savunması. Bu aslında emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesi açısından kötü de değil!

Sonuçta şimdi kendilerini ABD'nin siyasetinden ayırarak, kendilerini "kurallara ve değerlere dayalı" siyaset savunucusu olarak tanıtmaya çalışan emperyalist güçlerin birlik çabaları ve gösterileri de kendi araların-

daki çıkar çelişme ve çatışmalarını ortadan kaldırmaz, ancak kısa süreli olarak üzerini örter, perdeler. AB hiçbir zaman gerçek bir birlik olmamıştır; olmaz. Ancak geçici, değişken ittifaklar şeklinde varlığını sürdürür.

NATO da öyle. NATO'ya, bugün kim ne söylerse söylesin, hem ABD'nin hem de onun üyesi Batılı emperyalist güçlerin ve gerici güçlerin ihtiyacı vardır. O yüzden NATO dağılmaz. Ve bugünün NATO üyeleri ve bugün NATO üyesi olmayan kimi diğer Batı bloğu devletleri (Japonya örneğinin) bir ABD/Çin kapışmasında büyük olasılıkla ABD'nin arkasında saflanacaktır. Bu anlamda Batı bloğu dağılmıyor, yeniden şekillenmenin sancılarını yaşıyor. Bu yeniden şekillenmede AB, ABD'den bağımsız bir güç olarak konumlanmaya çalışıyor, çalışacak.

ABD'nin Trumpist iç politikası açıkça faşist

İç politikada Trump, ABD'de devrimci, ilerici, liberal demokrat bütün güçlere resmen savaş açtı. İşçi sınıfına, emekçilere karşı büyük sermayenin saldırı siyaseti. Siyahlara ve Latinolara karşı açık ırkçı politika. Müslüman nüfusa karşı açık Müslüman düşmanı ırkçılık. Feministlere karşı açık kadın düşmanı, patriyarkal cinsiyetçi siyaset. LGBTQ+ya karşı açık, saldırgan homofobik siyaset. Kültür alanında ilerici ne varsa, onu kültür alanından dışlama siyaseti. Bu siyasetler Trump yönetiminin iç siyasetteki köşe taşları. Bu siyasetleri hayata geçirmek için kullanılan yöntem ise açık şiddet! Bu açık şiddet yalnızca Trump yönetiminin çok önemli bölümünü ele geçirdiği devletin "güvenlik güçleri" tarafından değil, bizzat Trumpist hareketin sivil silahlı çeteleri tarafından da uygulanıyor. Bunun en açık örneklerini, yıldı en az 1 milyon "kualsız göçmen"i yurtdışı etme hedefini gerçekleştirmek için sokaklarda göçmen avına salınan ICE (bu, Sınır Koruma örgütünün şimdilik 20.000 kişilik silahlı, tutuklama yetkisine sahip bir örgüt) eylemleri somutunda gördük. Bilinçli olarak öncelikle Demokrat Parti'nin hâlâ iktidarda olduğu

ABD'deki açık ırkçı faşist saldırılara karşı tavır takınan, ICE'nin faşist şiddet eylemlerini belgeleyen insanlar, "ICE görevlisinin üzerine araba sürdü", "elinde ne olduğunu kestiremediğimiz bir alet vardı, ICE görevlisi kendini korudu" vb. gerekçelerle sokak ortasında vurulup öldürülüyor. Trump yönetiminin iç siyaseti açıkça faşisttir. Trump yönetimi faşisttir.

eyaletlerde başlatılan ICE eylemleri tam bir sürekle avı görünümünde. Sivil faşist güçler ICE'ye ihbarda bulunuyor. ICE sokaklarda insanları durdurup kimlik soruyor. Şüpheli gördüklerini yaka paça tutuklayıp "geri gönderme kampları"na gönderiyor. Kaçmaya kalkan olursa "terörist olabileceği şüphesi" ile vurulabiliyor. Evler basılıyor. Yüzlerce, binlerce legal statüsüz göçmen tutuklanıp kamplarda tecrit altına alınıyor. Bu açık ırkçı faşist saldırılara karşı tavır takınan, ICE'nin faşist şiddet eylemlerini belgeleyen insanlar, "ICE görevlisinin üzerine araba sürdü", "elinde ne olduğunu kestiremediğimiz bir alet vardı, ICE görevlisi kendini korudu" vb. gerekçelerle sokak ortasında vurulup öldürülüyor. Trump yönetiminin iç siyaseti açıkça faşisttir. Trump yönetimi faşisttir.

Trump'ın kendisi, kendisini seçilmiş bir Kral olarak konumlandıran, evangelist dinci, ırkçı, işçi emekçi düşmanı, demokrasi düşmanı bir faşisttir. Onun yönetimindeki ABD adım adım faşistleşme yönünde ilerliyor. Fakat yönetim faşist olmasına rağmen, ABD'nin faşist bir devlet hâline dönüşme süreci tamam-

lanmış değil. ABD oldukça uzun bir burjuva demokrat geleneğe ve kurumlara sahip bir devlet. Bu devletin faşistleşmesi 4 yıllık bir süre içinde mümkün değil.

ABD tipi faşizmin bugünkü adı olan Trumpizm, ABD devletinin belirleyici kurumlarını önemli ölçüde ele geçirmiştir. Fakat hâlâ devlet iktidarının bütününde egemen değildir. ABD'de var olan yürütme (Başkan ve adamları), yasama (Temsilciler Meclisi ve Senato'dan oluşan Kongre) ve yargının birbirini kontrol edip dengelediği sistem, önemli ölçüde yara almış olmasına rağmen hâlen bütünüyle ortadan kalkmamıştır.

Örneğin yargıda, Yüksek Mahkeme (bizdeki Anayasa Mahkemesi konumunda), çoğunluğu Cumhuriyetçi hâkimlerden oluşmasına rağmen hâlâ Trump siyasetine ters karar alabiliyor. Yargının alt kademeleri Trump'a karşı bir dizi dava açmış durumda. Trump iki başkanlık dönemi arasında yargılandı. Hükümlü cinsel tacizci! Trump'ın başkanlık dokunulmazlığı kalktığı anda onlarca dava onun yolunu gözliyor!

Örneğin yasamada, Cumhuriyetçi Parti

anda Kongre'nin her iki kanadında da çoğunluğa sahip, fakat Trump buna rağmen istediği her yasayı çıkaracak durumda değil. Çünkü yeniden seçilme derdi de olan Kongre üyeleri, özellikle kendi seçim bölgelerini ilgilendiren konularda kendi seçmenlerinin çıkarlarını merkeze almak zorunda. Ya da kamuoyunun duyarlı olduğu kimi konularda Demokratlarla uzlaşma aramak zorunda. Örneğin Epstein dosyası konusunda araştırma komisyonu kurulması kararına, sonrasında dosyanın tümüyle yayınlanması kararına Cumhuriyetçi Parti Kongre üyeleri de katılmak zorunda kaldılar. Bu aslında Trump seçim kampanyasında tersini söylemesine rağmen onun hiç de istemediği bir şeydi. Epstein dosyası sonuçta Adalet Bakanlığı'nın denetiminde -dosyanın içinde var olan belgelerin, yazışmaların, resimlerin vs. neredeyse yarısının üzeri karartılarak- yayımlandı. Gerekçe "mağdurların özel hayatlarının, kişisel bilgilerinin korunması"! Aslında korunan ABD'nin, yalnızca ABD'nin değil, bir dizi ülkenin burjuva elitleri. Korunan çürümüş kapitalist sistem. Görünen, bu dosya önümüzdeki dönemde de gündemde kalacaktır. Son gelişme, Adalet Bakanı'nın azli, yerine yeni birinin atanması oldu.

Bunun dışında Cumhuriyetçi Parti, evet, gelinen yerde esas olarak Trumpist bir parti hâline gelmiş durumda. Fakat parti içinde hâlâ Trumpist olmayan, direnen bir azınlık da var. Trump'ın istediği her yasayı çıkartamamasının ve yönetimi esas olarak başkanlık kararnamelelerinden yürütmesinin bir nedeni de bu.

Bu bağlamda Kasım 2026'da, Temsilciler Meclisi seçimlerinde Kongre'nin bu kamarasının tümü, 435 temsilci (milletvekili) yeniden seçilecek; her eyaletten seçilen iki senatörden oluşan yüz kişilik Senato'nun ise üçte biri yenilenecek! Bir dizi eyalette (birlik devleti) de vali seçimleri, bir dizi kentte belediye başkanı seçimleri, yerel yönetim seçimleri vb. var. Andaki kamuoyu yoklamaları Trump'ın halk içindeki desteğinin azaldığını, Demokrat Parti'nin önde olduğunu söylüyor.

Hepsinden önemlisi, ABD'de Trump'a, onun uyguladığı içte ırkçı faşist politikalara, dışta uyguladığı saldırgan savaş politikalarına karşı gelişen bir sivil toplum hareketi var. Yüz binlerce kişi sokaklarda "No King" diyor; "Filistin'den elini çek" diyor, "Lübnan'dan elini çek", "İran'dan elini çek", "ICE şehirlerimizden defol" diyor. Trump'ın "Amerika'yı Yeniden Büyük Yapalım" sloganını ABD'de kaynakların içe dönük olarak kullanılacağı şeklinde anlayıp Trump'a destek veren kesim, özellikle dışta yürütülen, maliyeti emekçilere yükselen enflasyon olarak yansıyan, ABD'de yoksul kesimi daha da yoksullaştıran savaşlardan hoşnut değil. Seçimlerde barış getireceğim, ABD askerlerini evlerine döndüreceğim sözleri veren Trump'ın "Savaşlar Kralı" yüzü, onun öncelikle işçi sınıfı ve yoksullardan gelen oy tabanını ondan uzaklaştırıyor. Trump'ın kendi tabanında toplumsal desteği azalıyor. Trump, kendi deyimiyle konuşursak, onun "kıcıncı yalamayan" herkes ile kavgalı. Son olarak Trump, savaşlarına açıkça tavır alan Papa ile kavgaya tutuştu. Papa'nın silahlı ordusu yok, ama ABD'de seçmenlerin %20'si Katolik. Bu kavganın üzerine Trump'ın kendi hesabı üzerinden paylaştığı, onu İsa olarak resmeden paylaşımı da tüy dikti. Yani ABD'de kasım ayında yapılacak seçimlerde Trump'ın Kongre'nin iki kamarasında da çoğunluğu kaybetmesi, yaşamada iktidarın Demokratların eline geçmesi büyük bir olasılık olarak görünüyor. Bu, Trump'ın yasama erki üzerinden denetlenmesi ve frenlenmesi imkânının ortaya çıkması anlamına gelir. Bu, ABD'de faşizmin gelişmesini belki durdurmaz, ama yavaşlatır.

ABD'de devrimcilerin görevi, şimdi faşizme, Trumpizme karşı gelişen tepkinin burjuvazinin Trumpist olmayan kesiminin iktidar savaşının aracı hâline dönüştürülmesini engellemek, bu tepkiyi faşizmin temelinde, kapitalizme karşı tepkiye, ona karşı mücadeleye dönüştürmek için çalışmaktır. ABD'de işçi sınıfının ve emekçi yığınların düşmanı yalnızca Trump, Trumpizm değil, bir bütün olarak kapitalist sistem, ABD emperyalizmidir.

Önümüzdeki dönemde hayatın normal akışı, savaş karşıtı hareketin büyümesi yönünde ilerleyecektir. Burada komünistlere ve devrimcilere düşen görev, bu hareketler içine devrimci, komünist düşünceleri taşıyarak girmek, anti-savaş hareketinin devrimcileşmesi için çalışmaktır.

Gerici emperyalist savaşlara ve dünya savaşı hazırlıklarına karşı mücadele

Bugün dünya genelinde belirleyici olan olgu, bütün emperyalist ve gerici güçlerin savaş hazırlıkları ve bu hazırlıklar içinde önemli yer tutan, genişleme tehlikesini de içinde barındıran emperyalist gerici yerel savaşlar. Ve bugün yürüyen savaşları durdurmak, hazırlanan genel savaşın önünü kesmek için güçlü bir barış hareketinin yaratılması acil bir görev olarak kendini dayatıyor. Bu bağlamda gelişen savaş ve militarizm karşıtı hareketler, mücadeleler gelişiyor. ABD'de, İsrail'de olduğu gibi, bizzat savaş yürüten ülkelerde de savaşın derhâl durdurulması talepli kitlesel eylemler yükseliyor. Son olarak İran'da yürüyen savaşta, emperyalist savaşın bütün dünyada işçi ve emekçilerin hayatına nasıl etki ettiği, emperyalist savaşların yalnızca yürüdüğü alanda felaketi değil, bütün dünyada işçi ve emekçiler için yoksullaşmayı beraberinde getirdiği bir kere daha görüldü. Bunun sonucu olarak kitlelerde savaş karşıtı tepkiler artıyor. Egemenler, bu tepkilerin kendi iktidarlarına karşı bir isyana dönüşme tehlikesini gördükleri yerde, işçi ve emekçilerin ekonomik kayıplarını biraz

azaltacak kısa süreli tedbirler alıyor. Örneğin benzin fiyatlarının aşırı yükselmesi karşısında tepkiler büyüdüğünde, devletin aldığı akaryakıt vergisinde geçici olarak bir iki puan düşürme yaparak ya da iş yerine arabayla gitmek zorunda olanlara kilometre başına verilen desteği geçici olarak biraz artırarak öfkenin isyana dönüşmesi engellenmeye çalışılıyor. Fakat bütün bunlar, derin ve iltihaplanmış yaranın üzerine bant yapıştırılması gibi bir şey. Önümüzdeki dönemde hayatın normal akışı, savaş karşıtı hareketin büyümesi yönünde ilerleyecektir. Burada komünistlere ve devrimcilere düşen görev, bu hareketler içine devrimci, komünist düşünceleri taşıyarak girmek, anti-savaş hareketinin devrimcileşmesi için çalışmaktır. Emperyalist ve gerici savaşlara karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak yürütülmelidir.

Emperyalizm savaşız olamaz! Emperyalist barış, bir sonraki savaş için soluklanma, hazırlanma dönemidir.

"Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurulamaz!"

Barış hareketi bağlamında komünistlerin görevi bu gerçeği hareket içine taşımaktır.

18.04.2026 ●

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE HÂLLERİ

Ülkelerimizde hâller aslında bir yandan eski tas eski hamam hâlleri. Özde değişen bir şey yok.

AKP/MHP ittifakı, seçilmiş ve kendi hükümetini atayan Cumhurbaşkanı RTE önderliğinde ve Bahçeli/MHP desteğinde parlamentoda rahat bir çoğunluğa sahip olarak merkezi iktidarı elinde tutuyor. Bu iktidar, Türk burjuvazisinin emperyalistleşme yolunda ilerlemesinin önündeki engelleri kaldırmak ve kendi varlığını sürdürmek için kendinden olmayan güçlere faşizmin en koyusunu yaşatıyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye’de burjuvazi, en başta tekelci büyük burjuvazinin tuzu kuru, keyfi yerinde, kârları en yüksek seviyelerde. Burjuvazinin devleti uluslararası alanda, başta da eski Osmanlı coğrafyasında en önemli siyasi aktörlerden biri olma rolüne soyunuyor. Sanayiye öncelikle askerî sanayi hızla büyüyor. Burjuvazinin ekonomisi dünya ekonomisinin büyüme hızının üzerinde büyürken, işçilerin ve emekçilerin ekonomisi yerlerde sürünüyor. Yüksek enflasyon, emekçilerin büyük mücadelelerde kazandığı ücret artışlarını kısa süre içinde sıfırlıyor. İşçilerin ve emekçilerin alım gücü düşüyor. Yoksullaşma artıyor.

Siyasette “yeni” olan, CHP’nin 31 Mart 2024’te yapılan yerel seçimlerden, diğer muhalefet partilerinin de desteğiyle 47 yıl sonra ilk kez birinci parti olarak çıkması. Türkiye nüfusunun %65’i yerel seçimler ertesinde CHP’nin ve diğer muhalefet partilerinin yönettiği belediye sınırları içinde yaşıyor. Yani yerelde iktidar çoğunlukla AKP/MHP Cumhur İttifakı’nın muhaliflerinin, en başta da CHP’nin elinde.

Bu gelişme egemen sınıfın değişik klikleri arasındaki iktidar mücadelesinin, merkezi iktidar ile yerel muhalif iktidarlar arasındaki dalaş biçimine de bürünmesini beraberinde getirdi.

Yargı sopası ile muhalefet dövme DEM hep hedefte

AKP iktidarı yargı üzerinden, önceki dönemlerde öncelikle DEM tarafından yönetilen belediyelere yapılan saldırıları, Mart 2025’ten başlayarak CHP belediyelerine yönelik olarak da yoğunlaştırdı.

DEM belediyelerine “terör örgütüne destek”, “terör örgütü ile bağlantılı olmak”, “terör örgütü üyesi olmak” vb. suçlamalar temelinde yapılan saldırılarda, belediye başkanları gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, yerlerine kayyum atanıyor, seçilmiş başkanlar yerine devletin atadığı kayyumlar tarafından yönetiliyordu ve yönetiliyor.

2019 yerel seçimlerinden sonra Diyarbakır (Amed) Büyükşehir Belediyesi, Diyarbakır’ın Eğil, Karapınar, Kocaköy, Kulp ve Sur ilçeleri; Hakkâri’nin Yüksekova ilçesi; Kars, Iğdır, Mardin Büyükşehir Belediyeleri; Mardin’in Derik, Kızıltepe, Mazıdağı, Savur ilçeleri; Urfa’nın Suruç ilçesi; Van’ın İpekyolu, Muradiye ve Özalp ilçeleri ve Yalova’nın Altınova ilçesinin seçilmiş DEM’li belediye başkanları tutuklandılar ve yerlerine kayyumlar atandı. DEM’in bu dönemde takındığı, bu saldırıların seçmen iradesini hiçe saymak olduğu eleştirisi, kayyumlara karşı ortak mücadele çağrıları o dönemde CHP yönetiminde de, tabanında da fazla

destek görmedi. MHP ile ırkçılık konusunda yarışan kimi muhalif partiler bu uygulamaları bile az görüyor, DEM'in kapatılması için mücadele ediyordu.

2024 yerel seçimlerine CHP bir dizi büyükşehir ve ilçe belediyesinde "Kent Uzlaşısı" adı altında DEM ile de kurulan ittifakla girdi.

Mart 2024 yerel seçimleri sonrasında seçilmiş belediye başkanlarının tutuklanıp görevden alınmaları, yerine kayyum atanması, yargı eliyle seçim sonuçlarının değiştirilmesi pratiği yine önce DEM belediyelerine karşı sürdürüldü.

Bu seçimlerden sonra ilk kayyum kararı seçimlerin üzerinden 3 ay geçmeden geldi. Hakkâri Belediyesinin yüzde elliye yakın oy oranıyla seçilen DEM'li Belediye Başkanı Mehmet Siddık Akkuş hakkında seçimlerden önce "silahlı terör örgütüne üye olmak", "silahlı terör örgütü propagandası yapmak" suçlamaları ile başlatılmış olan bir soruşturma kapsamında gözaltına alındı, tutuklandı, görevinden alındı, yerine 3 Haziran 2024'te kayyum atandı.

Bu tarihten, İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alındığı 19 Mart 2025'e kadar geçen süre içinde DEM'in belediye başkanlıklarını kazanmış olduğu Mardin Büyükşehir Belediyesi, Batman Belediyesi, Urfa Halfeti ilçe belediyesi, Tunceli Belediyesi, Tunceli Ovacık ilçesi (burada CHP adına seçimlere giren "Kent Uzlaşısı Adayı"), Van Bahçesaray ilçesi, Mersin Akdeniz ilçesi, Siirt Belediyesi, Van Büyükşehir Belediyesi ve Kars Kağızman ilçe belediyesinin seçilmiş DEM'li belediye başkanları, haklarında "PKK/KCK terör örgütüne üye olmak" ya da "örgüt propagandası yapmak" gibi suçlamalarla yürüyen soruşturmalar, açılan davalar, haklarında alınmış kararlar olduğu gibi gerekçelerle görevlerinden alındılar, yerlerine kayyumlar atandı. Yer yer 2024 Ekim ayında bizzat Cumhur İttifakı tarafından başlatılan "Yeni Süreç"le de çelişen bu uygulamaya ittifakın MHP kanadından bile açık eleştiriler geldi. Bahçeli, bizzat Mardin Büyükşehir Belediyesi somutunda üçüncü kez (2014, 2019, 2024) seçilen ve görevden uzaklaştırılan, yerine

kayyum atanan Mardin Belediye Başkanı Ahmet Türk'e yapılanın yanlış olduğu tavırını takındı. Bu dönemde CHP de nihayet seçilmiş belediye başkanlarının görevden uzaklaştırılmasının "seçmen iradesine saldırı" olduğunu, kayyum atanmasının yanlış olduğunu savunmaya başladı. Bunun geri planında aslında CHP'nin sıranın kendine de geleceğini görmesi yatıyordu.

CHP belediyeleri de hedefte

Öyle de oldu. Bu kez seçim sonuçlarının yargı eliyle "düzeltilmesi" pratiği CHP'yi de vurmaya başladı.

CHP belediyelerine yönelik ilk saldırı Türkiye'nin en kalabalık nüfuslu ilçesi İstanbul **Esenyurt** Belediyesi üzerinden ve yine DEM'e yönelik tutuklamalarda kullanılan gerekçe ile geldi. Esenyurt ilçesinde seçime CHP adına katılan ve seçimi kazanan, aslında DEM'e yakın olan Belediye Başkanı Ahmet Özer 30 Ekim 2024'te "PKK/KCK silahlı terör örgütü üyesi olmak ve ihaleye fesat karıştırmak" suçlamalarıyla gözaltına alındı, tutuklandı, görevinden alındı, yerine kayyum atandı.

19 Mart 2025'te CHP'li **İstanbul Büyükşehir** Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu gözaltına alındı, 23 Mart'ta tutuklandı.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'nın yanında **Beylikdüzü** ve **Şişli** ilçelerinin belediye başkanları da 23 Mart'ta tutuklandılar ve açığa alındılar. Şişli Belediye Başkanı Resul Emrah Şahan'ın yerine kayyum atandı.

Ardından 25 Nisan 2026 tarihine kadar CHP'nin elindeki **Adana**, **Antalya** Büyükşehir, **Bolu** ve **Uşak**, Adana'nın **Ceyhan** ve **Seyhan** ilçeleri; Antalya'nın **Manavgat** ilçesi; Aydın'ın **Kuşadası** ilçesi; Giresun'un **Görece** ilçesi; İstanbul'un **Avcılar**, **Bayrampaşa**, **Beşiktaş**, **Beykoz**, **Beyoğlu**, **Büyükkçekmece**, **Gaziosmanpaşa**, **Şile** ilçeleri belediye başkanları gözaltına alınıp tutuklandılar.

Böylece 30 Ekim 2024'ten itibaren toplam 21 CHP'li belediye başkanı tutuklandı, görevden alındı.

Bunlardan üçü (Esenyurt Belediye Başkanı Ahmet Özer 11 Kasım 2025'te; Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Zeydan Karalar 5 Şubat 2026'da tahliye edildiler. 10 Şubat 2026 tarihinde bir ihbar üzerine "çocuğa karşı cinsel taciz" suçlamasıyla tutuklanan Görele Belediye Başkanı Hasbi Dede ise tutuklamanın üzerinden bir ay geçmeden 12 Mart 2026'da) tahliye edildiler. Yargılamaları tutuksuz olarak sürüyor.

18 CHP'li belediye başkanının tutukluluk hâli ise 25 Nisan itibarıyla hâlâ devam ediyor.

Bunlar dışında CHP'li eski İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Tunç Soyer de 4 Temmuz 2025'te tutuklandı.

Yine bu süreçte biri büyükşehir (Aydın), on üçü ilçe, ikisi belde belediye başkanı olmak üzere toplam 16 CHP belediye başkanı ^[1] CHP'den istifa ettiler. Bunların on dördü AKP'ye katıldı.

CHP'li belediye başkanlarına yönelik tutuklamalarda yalnızca Esenyurt ve Şişli belediye başkanlarına getirilen suçlama "PKK/KCK silahlı terör örgütüne üye olmak" (Ahmet Özer) ya da "terör örgütüne yardım etmek" (Şişli Belediye Başkanı Resul Emrah Şahan) idi. Bu iki belediyeye tutuklamanın ve görevden almanın hemen ardından kayyum atandı. Bu tutuklama DEM'li belediyelere yönelik saldırıların devamı, adeta kopyası idi.

Bu iki belediye dışında başkanı açığa alınan belediyelere kayyum ataması yapılmadı. Bu zaten yasal olarak da mümkün değildi.

Terörle ilgili suçlar dışındaki suçlarla ilgili "geçici olarak görevden alma", "açığa alma" durumlarında belediye meclislerinde yeni belediye başkan vekili seçimi yapıyor ve belediye başkanlığı görevini bu başkan vekilleri yürütüyor.

Başta İstanbul Büyükşehir Belediyesi olmak üzere tutuklanan ve açığa alınan belediye başkanlarına getirilen suçlamalar "hukuka aykırı olarak kişisel verileri kaydetmek, rüşvet almak, kamu kurum veya

kuruluşlarının ihalesine fesat karıştırmak, suç işlemek amacıyla örgüt kurmak", "icbar suretiyle irtikâp", "zimmet", "suç işleme amacıyla kurulan örgüte üye olma", "kamu kaynaklarını kişisel çıkar için kullanma", "yolsuzluk" vb. şeklinde. Yani adi ve çoğu Anayasa madde 76'da "yüz kırtarıcı" suçlar içinde sayılan suçlamalar. DEM'e yönelik saldırılarla, CHP'ye yönelik saldırılar arasındaki temel farklılık bu.

Soruşturmayı yürüten savcılar görevlerinden alınan belediye başkanları hakkında –en son tutuklananlar dışında– iddianamelerini hazırladı. İddianameler ilgili mahkemelerde kabul edildi ve davalar başladı. En büyük dava tabii İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile ilgili dava, 407 sanıklı bir dava. Sanıkların yedisi firarı. 3 Nisan itibarıyla ^[2] 18 tutuklu sanığın idari tedbir kararıyla tahliyesiyle birlikte hâlâ tutuklu olan sanık sayısı 89. Sanıkların beşi aynı zamanda müşteki.

Tutuklu sanıkların önemli bölümü hakkında açılmış ve paralel yürüyen birden fazla dava var, aynı davada da birden fazla suçlama var. Bir suçlamadan aklanma, bir davada beraat kararının çıkması bu yüzden sanığın tutukluluk hâlinin kalkması, tahliyesi anlamına gelmiyor. Bir davadan beraat edip hakkında tahliye kararı verilen bir sanık, yürüyen bir başka dava nedeniyle tutuklu kalmaya devam edebiliyor.

Davalar hukuki mi, yoksa siyasi mi?

Merkezi iktidarın yargı eliyle DEM belediyeleri yanında şimdi CHP'li belediyelere yönelik saldırıları konusunda en baştan itibaren iki ayrı tavır var.

Bu tavırlara geçmeden önce şunun bilinmesi gerek.

Büyükşehir belediye başkanları, il ve ilçe belediye başkanları, büyükşehir, il ve ilçe belediye meclis üyeleri hakkında suçlamalar gündeme geldiğinde, bu suçlamaların savcılıklar tarafından araştırılması için İçişleri Bakanlığının izni gerekli. Bu izin

1) Bunlardan biri belediye başkanı değil, belediye başkan vekili. Tutuklanan belediye başkanının yerine, Beykoz ilçesinin başkan vekili Özlem Vural Gürzel görev yapmaktadır.

2) Dava sürüyor; başka davalarla birleştirme ve yeni tahliye kararları vb. ile bu sayılar değişiyor.

olmaksızın savcılıklar kendi başlarına karar alıp araştırma yapma hakkına ve görevine sahip değil.

Andaki İçişleri Bakanı Mustafa Çiftçi'nin verdiği bilgiye göre 31 Mart 2024 yerel seçimlerinden sonra İçişleri Bakanlığının ilgili birimlerince ihbar, şikâyet ve özel teftişler kapsamında **3 bin 224 inceleme** yürütülmüştür. Çiftçi devamında şu bilgileri veriyor: *“Bunların 1298'i hakkında soruşturma izni verilmiştir. Bunlardan 591'i AK Partili belediyeler. CHP'li 321, MHP'li 102, İYİ Partili 6, DEM'li 18 ve diğer partilerden 260 belediyeye yönelik soruşturma izni verilmiştir.”* Buna göre hakkında en çok soruşturma izni verilen belediyeler AKP'li belediyelerdir. Verilen soruşturma izinlerinin neredeyse yarısı AKP'li belediyeler içindir.

Hâl böyleyken bu dönemde tutuklanan ve görevden alınan tek bir AKP'li belediye başkanı vardır. Kırıkkale ili Yahşıhan ilçesinin seçilmiş AKP'li Belediye Başkanı Ahmet Sungur irtikâp suçlaması ile 22 Eylül 2025'te tutuklanmıştır. Ahmet Sungur'la birlikte tutuklu olan dört sanık, belediyede yolsuzluk davasının ilk duruşmasının üçüncü gününde 2 Şubat 2026'da tahliye edilmiş, davada tutuklu sanık kalmamıştır.

Bunun dışında bir de 24 Nisan 2026'da, Urfa'nın Halfeti Belediyesine yönelik olarak yapılan soruşturma kapsamında bir “şafak vakti operasyonu”nda aralarında AKP'li eski Belediye Başkanı Şeref Albayrak'ın bulunduğu 49 kişinin gözaltına alınması var. Şeref Albayrak, Halfeti'de 2016-2019 arasında kayyumluk yapan; 2019 yerel seçimlerinde AKP'li olarak katılan ve 2019-2024 döneminde seçilmiş olarak belediye başkanlığı yapan biri. Yapılan soruşturmada 2019-2024 döneminde yolsuzluklar tespit ediliyor. Gözaltına alınanların AKP'li eski Belediye Başkanı dâhil yirmi dokuzu 27 Nisan'da tutuklandılar.

İçişleri Bakanlığının verdiği soruşturma izinlerinin %46'sı AKP'li belediyelere yönelik. CHP belediyeleri hakkında verilen soruşturma izinlerinin tüm içindeki oranı %25.

Şimdiye kadar 21 CHP belediye başkanı-

na karşı yalnızca bir AKP belediye başkanı tutuklanmış, görevden uzaklaştırılmıştır. Halfeti'de tutuklanan Şeref Albayrak eski belediye başkanıdır.

Bu olgular yargının genelde “yolsuzluk”, “rüşvet”, “zimmet” iddialarının değil, esasta CHP belediyelerine yönelik iddiaların peşinde olduğunu göstermektedir. AKP belediyeleri hakkındaki iddiaların soruşturulması esasta “beklemede”dir.

Sonuçta yargının burada yaptığı, Erdoğan'ın CHP belediyelerinin SGK borçları bağlamında kullandığı deyim ile konuşur sak, “CHP belediyelerini silkelemek”tir.

Davalar ve belediye başkanlarına getirilen suçlamalar konusunda iktidarın genel tavrı, bu davaların “hukuki davalar” olduğu, davaların sonucunun beklenmesinin “hukukun gereği” olduğu şeklinde. Yer yer muhalefetin bu davalar hakkında yaptığı değerlendirmeler “yargıya müdahale” olarak adlandırılıyor. Diğer yandan ise iktidar medyasında dava dosyasından alıntılar -dosyalar daha savunmanın eline geçmeden- çarşaf çarşaf yayınlandı, yayınlanıyor. İddialar gerçekmiş gibi gösteriliyor. Erdoğan ve şürekâsı suçlamalara birebir sahip çıkıyor. Davalar sonuçlanmadan sanıklar suçlu olarak adlandırılıyor, teşhir ediliyor. AKP sözcüleri ve AKP medyası aslında yürüyen operasyonların, soruşturmaların hedefinin belediyelerdeki yolsuzlukları ortadan kaldırmak olduğunu anlatıyorlar. Yapılan onlara göre bir zamanlar İtalya'da örneği yaşanan “Temiz Eller” operasyonlarıdır. Siyasetle ilgisi yoktur. Bu konuda herkes “bağımsız yargıya” güvenmeli, atılan hukuki adımları desteklemelidir vb.

Bu değerlendirmeler yalanlar üzerine kurulu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasetten bağımsız bir hukuk ve yargı olduğu büyük bir yalandır. Aslında bütün burjuva ülkelerinde de hukukun bağımsız olduğu yalandır da, bu ülkelerimizde büyük, kuyruklu bir yalandır. Burjuva hukuku aslında hırsızlık ürünü olan, işçilerin emekçilerin yarattığı artı değerın üzerine çökmekle

oluşan burjuva mülkiyetinin korunması ilkesine dayanır. Sermaye ile emeğin, sermayedarın çıkarları ile işçinin, emekçinin çıkarlarının karşı karşıya geldiği her durumda yasalar/yargı/hukuk sermayeden yana işler. Bunun yanında bütün burjuva ülkelerde siyasi iktidar kimin elindeyse, hukuk ve yargı o siyasi iktidar tarafından kendi siyasi rakiplerine karşı da kullanılır. Burjuva demokrasisinin yerleşik bir sistem olarak yaşandığı ülkelerde bu biçimde kullanmanın sınırları dardır. Ülkelerimiz gibi burjuva demokrasisinin hemen hiçbir zaman yaşanmış olmadığı ülkelerimizde hukukun, yargı sopasının burjuvazinin anda egemen olan kesimi tarafından kendilerine muhalif olan burjuva kesimlere karşı da kullanılması gelenektir. Şimdi yaşananlar ülkelerimiz açısından yeni bir durum değildir. Yalnızca aktörler değişiktir. Daha önce kemalist iktidarların kendinden olmayanlara karşı tepe tepe kullandığı yargı, şimdi 24 yıldır iktidarda olan AKP tarafından önemli ölçüde ele geçirilmiştir. Yargının önemli bölümü şimdi AKP yargısıdır ve AKP'nin muhalifi olan burjuva kesimlere karşı da araç olarak kullanmaktadır. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ve diğer CHP'li belediyelere karşı yürütülen soruşturmaları yürütenler, hazırlanan iddianameleri yazanlar, bu iddianameleri kabul eden mahkeme heyetleri özel olarak seçilmiştir. Bunun en güzel örneği İstanbul Büyükşehir Belediyesine yönelik iddianameyi hazırlayan Başsavcı Akın Gürlektir. Kendisi önce İstanbul Başsavcılığına atanmış, iddianameyi hazırladıktan sonra Adalet Bakanı yapılarak koruma altına alınmıştır. Davaların hükümetin istediği biçimde sonuçlanmasının garanti altına alınmasının da yoludur bu.

CHP belediyelerine karşı yürütülen soruşturma ve açılan davaların "siyasi olmadığı", salt hukuki davalar olduğu pratik tarafından kanıtlanan bir yalandır. Tabii ki bu soruşturmalar ve davalar AKP/Cumhuriyet İttifakı iktidarının siyasi rakipleri ile yürütüldüğü iktidar dalaşının bir parçasıdır. AKP bu şekilde yerel seçimlerde aldığı yenilginin

intikamını almaktadır.

Bu soruşturmaların, görevden almaların vb. nin amacı, CHP somutunda onu yıpratmak, parçalamak, çöktürmektir. Saldırılan belediyelerde ise hedef CHP iktidarını mümkünse yıkmak, yoksa geriletmektir.

Al birini, vur ötekine

Hükümet kanadı insanlara CHP belediyelerine karşı operasyonların hukuki olduğu masalını anlatırken, CHP yönetimi bu masalı bir başka masalla karşılıyor. Masalın adı "Arkadaşlarımız süttten çıkmış ak kaşıktır." "Bizim hiçbir insanımız rüşvet yemez, hiçbir arkadaşımız ihaleye fesat karıştırmaz. Hiçbir arkadaşımız yolsuzluk yapmaz." vb. vb... Saldırıların tek amacı vardır: İmamoglu'nun başkanlığını engellemek.

CHP'li belediyelere yönelik operasyonların tamamen hukuki olduğu anlatısı ne kadar yalansa, bunların bütünüyle siyasi olduğu, getirilen suçlamaların içinin boş olduğu, hiçbir CHP belediyesinde yolsuzluk olmadığı, olamayacağı vb. anlatıları da o kadar gerçekten uzaktır. Sistem, hangi belediyeye ya da hangi iktidar kurumu olursa olsun nepotizm, rüşvet, kayırmacılık, zimmet, irtikâp, iktidar kurumunun imkânlarını kişisel çıkarlar için kullanma vb. üzerine kuruludur. Bunun olmadığı kurum ve kişi kural dışıdır, sonuçta dışlanır, sistem dışına itilir.

Evet, AKP iktidarının CHP'ye yönelik operasyonları öncelikle siyasi operasyonlar, siyasi muhalifleri faşist yöntemlerle sindirme, hizaya çekme operasyonlarıdır.

Şimdi CHP'ye yönelen bu operasyonların hedefi ve nesnesi hâline gelmiş olan CHP'nin iktidara gelmesi hâlinde bugün CHP'ye çekilen operasyonların benzerlerinin, CHP iktidarı tarafından AKP'ye çekileceği de kesindir. Özel her mitinginde bunun sözünü bugünden vermektedir.

Yoktur öзде yiyicilik, rüşvet, irtikâp, devlet, belediye imkânlarını kişisel, grup, parti çıkarları için kullanmak ve intikamcılık vb. konusunda birbirlerinden farkları. Ama birinin adı AKP, ötekinin CHP'dir. Ve kesin

inançlı taraftarları açısından, kendi partisi, cemaati, şeyhi ne derse o doğrudur.

CHP'nin "İmamoğlu'nu kurtarma ve başkan seçtirme partisi"ne dönüşümü

CHP 2023 başkanlık ve parlamento seçiminden sonra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu ve ekibi tarafından "Değişim" adı altında yeniden yapılandırıldı. Erdoğan/AKP'ye karşı girdiği her seçimden yenilgiyle çıkan Kılıçdaroğlu ve ekibi "sırtından hançerlenerek" tasfiye edildi. Kılıçdaroğlu'nun kendisine güvenerek seçimden sonra grup başkanlığına önerdiği Özgür Özel, CHP'nin 'şaiabeli' ^[3]38. Genel Kurulunda başkanlık seçiminde Kılıçdaroğlu'nun karşısına aday olarak çıktı. İmamoğlu ve ekibinin desteğiyle CHP Başkanı oldu. CHP başkanlığını İmamoğlu ve ekibine borçlu olan Özgür Özel önderliğinde "İmamoğlu'nu kurtarma ve başkan seçtirme partisi" yönünde "değişim"e uğradı.

İmamoğlu ve Özgür Özel başkanlığındaki yeni CHP yönetimi hükümetin başta İstanbul Büyükşehir Belediyesi olmak üzere CHP belediyelerine karşı büyük bir saldırı hazır-

3) Genel Kurul'un hemen ertesinde kimi kurultay üyeleri, savcılığa genel kurulda delegelerin satın alındığı yönünde ihbarda bulundular. Kimi CHP kurultay üyeleri, en başta 2024'e kadar Hatay Büyükşehir Belediye Başkanı olan Lütfü Savaş, kurultayın iptali için başvuruda bulundu. Savcılık, kurultayın bütün sonuçlarıyla iptali talebiyle dava açtı. Dava sürüyor. Bu davadan mutlak butlan kararı çıkması ihtimaline karşı, Özel başkanlığındaki CHP bir olağanüstü genel kurul (21. Olağanüstü Genel Kurul) ve ardından da yeni delegelerle bir olağan genel kurul yaptı. Süren davadan mutlak butlan kararı çıkıp bunun kesinleşmesi hâlinde, Kılıçdaroğlu ekibinin CHP'yi genel kurula götürmek göreviyle yeniden iş başına gelmesi mümkün. İmamoğlu/Özel ekibi, olası mutlak butlan kararını tanımayacaklarını söylüyor. Kılıçdaroğlu ekibi ise mutlak butlan kararı çıkması hâlinde "Partiyi kayyuma teslim etmeyiz, görevimizin başına döneriz" görüşünde.

38. Kurultay için İstanbul'da yapılan delege seçimlerinde de usulsüzlük yapıldığı, delegelerin çeşitli biçimlerde satın alındığı iddialarıyla ilgili davada İstanbul İl Kongresi, dolayısıyla İstanbul İl Yönetimi iptal edildi. Mahkeme, Gürsel Tekin başkanlığında beş kişilik bir geçici yönetim görevlendirdi. 1 Eylül 2025'ten bu yana İstanbul'da CHP İl Örgütü'nün iki ayrı yönetimi ve iki ayrı merkezi bulunuyor.

lığı içinde olduğunu biliyordu. İstanbul'da hem Büyükşehir Belediyesi hem bir dizi ilçe belediyesi hakkında yürüyen soruşturmalar vardı. İmamoğlu hakkında daha önce Beylikdüzü Belediye Başkanlığı dönemi ile ilgili yürüyen dava vardı. İmamoğlu'nun üniversite diplomasının aslında geçerli olmadığı iddiaları kemalist Veryansın ekibi tarafından belgeleriyle birlikte yayınlanmıştı. Büyük bir saldırının geleceğini bilmek için büyük bir öngörüye ihtiyaç yoktu. Bu hem iktidar hem muhalefet medyasında açık açık dillendiriliyordu.

Bunun yanında CHP'ye yönelik büyük bir yargı operasyonunun gündemde olduğunun en açık işareti Ekim 2024 başında geldi. Yargıda Erdoğan'ın en güvendiği adamlarından biri olan Akın Gürlek, 2 Ekim 2024'te Adalet Bakan Yardımcılığı görevinden alınarak İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı görevine getirildi.

2024 Ekim ayı sonunda Esenyurt Belediyesine saldırı, CHP belediyelerine karşı saldırının ilk adımı, işaret fişegi oldu.

Bu saldırı ertesinde CHP Başkanı Özel, birçok miting ve açıklamada Akın Gürlek'i iktidarın "seyyar giyotini" olarak adlandırdı. O, CHP'ye karşı genel saldırı için özel görevle İstanbul'a tayin edilmişti.

Sonrasında CHP yönetiminin siyaseti İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yönelecek saldırıya karşı söylem ve eylemler geliştirme üzerine yoğunlaştı.

Buna göre,

*** İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve bütün CHP belediyeleri "sosyal belediyecilik" in en iyi örneklerini sunuyor, gece gündüz demeden halka hizmet ediyordu.**

Aslında İmamoğlu, "nimet, nimet" olarak adlandırdığı İstanbul'un Büyükşehir Belediyesi insanlarını esas olarak kendi siyasi kariyerinde cumhurbaşkanlığı hedefi için kullanıyordu. Örneğin İstanbul Büyükşehir Belediyesinin reklam giderleri, belediyenin yoksullara yaptığı destek giderlerinden fazla idi.

*** İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Ekrem İmamoğlu Erdoğan'ı şimdiye**

dek 3 seçimde yenmişti.

Aslında Erdoğan ve İmamoğlu hiçbir seçimde karşı karşıya yarışmadılar. İstanbul'da İmamoğlu'nun karşısında kazandığı AKP'nin adayları Binali Yıldırım ve Murat Kurum idi. AKP adaylarına karşı seçim zaferi, Erdoğan'a karşı seçim zaferi değildir. Erdoğan'ın oyunun AKP'nin oyunun üzerinde olduğu vakia idi.

* İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Ekrem İmamoğlu CHP'nin cumhurbaşkanı adaydır ve yapılacak ilk seçim sonrasında Türkiye Cumhuriyeti'nin yeni cumhurbaşkanıdır.

Bu söylem süreç içinde gelişti. İmamoğlu adı başlangıçta CHP'nin başkan aday adaylarından biri olarak anılıyordu. Özgür Özel "Başkan adayı kim?" sorularına, "Zamanı geldiğinde açıklanır, ben değilim. Ben Türkiye'yi ilk önümüzdeki seçimlerden sonra yönetecek partinin başkanı olarak kalacağım. İki forvetimiz var. İki de açık ara kazanır. Türkiye'nin gelecek Cumhurbaşkanı CHP'nin adayı olacaktır" şeklinde geçiştiriyordu. Burada Ankara Belediye Başkanı Mansur Yavaş'ın kamuoyu yoklamalarında Erdoğan'a karşı seçilme şansının Ekrem İmamoğlu'ndan daha yüksek görünmesi önemli rol oynuyordu. Bunun yanında Mansur Yavaş "Zamanı geldiğinde belirlenir. Daha çok zaman var" tavrı ile İmamoğlu'nun CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olduğunun açıklanmasını reddediyordu. Yavaş, İmamoğlu ve İBB konusunda gündemde olan ve gündeme gelecek davaların bilgisi ile zamanın kendi lehine çalışacağı hesaplarını yapıyordu. Acelesi yoktu.

Fakat İmamoğlu ve ekibinin acelesi vardı. İmamoğlu'nun cumhurbaşkanlığı yalnızca diplomasının iptali ile bile engellenebilirdi. Ayrıca İstanbul Büyükşehir Belediyesi hakkında soruşturmanın başına "seyyar giyotin" Akın Gürlek getirilmişti. Erdoğan yarğı üzerinden Büyükşehir Belediyesine karşı büyük bir saldırı hazırlığı içinde idi. Bu durumda ön alıcı tedbir olarak İmamoğlu'nun CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olarak resmen ilan edilmesi, onun için koruyucu bir kalkan olabilirdi. Cumhurbaşkanı adayına

yönelik operasyonlar bu yolla belki engellenebilir; engellenememesi hâlinde de İmamoğlu'na ve İstanbul Büyükşehir Belediyesine yönelik her soruşturma ve suçlamanın İmamoğlu'nun cumhurbaşkanlığını önlemek için atılan siyasi adımlar olduğu anlatısı ile itibarsızlaştırılabilirdi. Bütün olası saldırılar İmamoğlu'nun cumhurbaşkanlığı yürüyüşünün önünü kesmek için atılan siyasi adımlar olacaktı. Bu yüzden en kısa zamanda CHP cumhurbaşkanı adayını belirlemeli idi.

İmamoğlu ekibi, parti teşkilatı içindeki gücüne güvenerek, CHP'nin cumhurbaşkanı adayının belirlenmesi için en demokratik yol ve yöntemin bütün partililerin oy kullanabileceği bir "ön seçim" olacağını savundu. Özel de parti başkanı olarak bu görüşün sözcülüğünü üstlendi ve Yavaş'ı da böyle bir ön seçime katılması konusunda ikna etmeye çalıştı. Mansur Yavaş böyle bir ön seçime "Parti başkanı değil, bütün milleti temsil edecek cumhurbaşkanı adayı belirleyeceğiz. Yalnızca partililerin oyuyla seçilen bir aday partiyi temsil eder. Ayrıca seçime daha çok zaman var, o zamana kadar kim öle kim kala" tavrıyla ön seçime katılmayacağını açıkladı.

Buna rağmen gürültülü bir kampanya ile 14 Şubat'ta CHP'nin cumhurbaşkanı adayının ön seçimle belirlenme kararı ve seçim takvimi açıklandı. Takvimde ön seçim günü 23 Mart olarak belirlenmişti. Bu tarihte bütün CHP örgütlerinde Türkiye genelinde toplam 4000'e yakın seçim sandığında CHP üyeleri oy kullanacaktı.

Seçimlere üç yıl varken, ikinci forvet Yavaş'ı başkanlık yarışında tasfiye anlamına gelen böyle bir kararın alelacele alınmasının nedeni ön seçime günler kala ortaya çıktı.

İmamoğlu: 86 milyonun temsilcisi mi, suç örgütü şefi mi?

18 Mart'ta İstanbul Üniversitesi yönetimi İmamoğlu'nun diplomasının, aynı dönemde benzer konumda olan 27 kişinin

diploması ile birlikte iptal edildiği kararını açıkladı.^[4]

19 Mart'ta şafak vakti, bir gün önce diploması iptal edilen İmamoğlu, İstanbul Büyükşehir Belediyesine yönelik olarak Akın Gürlek başkanlığında yürütülen soruşturma ve suçlamalar temelinde gö-zaltına alındı. İmamoğlu çektiği videoda gö-zaltına alınmasının "milletimizin iradesini gasp etmeye çalışan bir avuç akıl"ın işi olduğunu, zorbalık olduğunu, kendisini "milletimize emanet ettiğini", bu zorbalığa karşı mücadele edeceğini açıkladı.

Öyle ya, İmamoğlu milletimiz tarafından İstanbul Büyükşehir Başkanlığı görevine seçilmiş, ayrıca Atatürk'ün partisinin de cumhurbaşkanı adayı olarak seçilmiş, 86 milyonluk milletimizin iradesi idi. Ona saldırdı milletin iradesini gasp etme girişimi idi.

İmamoğlu'nun tutuklandığı gün İstanbul'da valilik tarafından gösteri yapma yasağı getirildi. Özgür Özel CHP adına yaptığı açıklamada hükümetin milletin iradesini gasp etmeye çalıştığını, İstanbul Büyükşehir Belediyesine kayyum atama planları olduğunu, bunu engellemek, "millet iradesine sahip çıkmak" için herkesi İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanmaya çağırdı. 19 Mart akşamı Saraçhane'de yasağa rağmen yalnızca CHP'liler değil, toplumun her kesiminden büyük bir kitle toplandı. Değişik üniversitelerde mücadele içinde bulunan öğrenciler de bu eylem içinde kendi eylemlerini yaptılar. Baskılara, faşist saldırılara karşı tepkilerini dile getirdiler. Taksim'e yürüyüş içinde girişimde bulundular. Yer yer polisle çatışmalar yaşandı. Özgür Özel'in mitingi daha sonra kayyumu engellemek adına İstanbul Büyükşehir Belediye binasının CHP'liler ta-

4) Karar, 1990 yılında İÜ İşletme Fakültesi İngilizce programına yapılan toplam 38 yatay geçişin usulsüz olduğunun araştırmalar sonucu kesinleştiğini; bu usulsüz yatay geçiş kararlarına dayalı olarak elde edilen mezuniyetlerin ve diplomaların "yokluk" ve "açık hata" gerekçeleriyle geri alınmak suretiyle iptal edildiğini açıklıyor. İmamoğlu karara itiraz ederek idari mahkemede bu kararın iptali için dava açtı. Dava sürüyor. Bu davada üniversite yönetiminin aldığı karar iptal edilmezse, İmamoğlu'nun cumhurbaşkanı adayı olması mümkün değil.

rafından işgaline dönüştü. Aslında İstanbul Büyükşehir Belediyesinin görevden alınan başkan yerine kayyum atanması mümkün değildi; belediye başkanına getirilen suçlama "teröre destek" vb. değil, yolsuzluk, belediye imkânlarını kişisel çıkar için kullanmak, ihaleye fesat karıştırmak, bunları yapmak için bir suç örgütü kurmak vb. idi. Fakat kayyum atanacak propagandası, daha sonra yapılacak "eylemimizle kayyumu engelledik" propagandası açısından yararlı bir anlatı idi.

19 Mart 2025, Özgür Özel başkanlığındaki CHP'nin bu tarihten sonraki bütün mücadelesinin çıkış noktası, bir mitingler zincirinin ilk halkası oldu. O günden bugüne CHP her hafta sonu bir, bazen birden fazla kentte, her çarşamba günü İstanbul'un bir ilçesinde mitingler düzenliyor. 19 Mart'ta hemen bütün muhalefetin katılımı ile başlayan bu mitingler daha sonra CHP'nin parti mitinglerine dönüştü. "Millet iradesine sahip çıkıyor" mitingleri CHP'nin tabanını harekete geçirme, hareket hâlinde tutma işlevine sahip mitingler olarak sürüyor.^[5] Özgür Özel ısrarla yaptıklarının miting değil, eylem olduğunu açıklıyor.

İmamoğlu gö-zaltına alındıktan 4 gün sonra tutuklandı. CHP buna rağmen 23

5) Mitinglerin, ilkökulu müsamerelerin animasyon temel şablonu şöyle: Miting alanı Türk ve CHP bayraklarıyla dolduruluyor. Hemen her üç kişinin elinde, belinde; birçoğunun arkasında Atatürk resimli Türk bayrakları var. Sahnenin sağında ve solunda Atatürk ve Özgür Özel resimleri, sahnenin karşısında devasa "Türkiye'nin Cumhurbaşkanı İmamoğlu" pankartı yer alıyor. Çok iyi bir ses düzeniyle sürekli "Her şey çok güzel olacak" sloganı atılıyor. Özgür Özel dışında miting katılan CHP'li isimler tanıtılıyor, İmamoğlu'nun mesajı okunuyor. Ardından CHP'li birkaç katılımcı konuşma yapıyor ve sonra baş solist Özgür Özel'in en az bir saatlik sahne performansını geliyor. Araya yerleştirilen ve kitlenin de koro hâlinde eşlik ettiği "Yiğidim Aslanım Burada Yatıyor", "Kurtuluş Yok Tek Başına" şarkıları; duruma göre İzmir Marşı ve sonunda Özel'in "İktidara birlikte yürümeye var mısınız?" sorusuna alınan çok şaşırtıcı "eveeet" cevabı, "Öyleyse hep birlikte yürüyoruz arkadaşlar" anonsu ve ardından "Dağ Başını Duman Almış" ile kapanış yapılıyor.

Ve ne yazık ki, egemenler arasındaki bu iktidar dalışının ve Kemalist müsamerelerini demokrasi mücadelesi olarak değerlendiren bunlara kuyruk olan bir dizi solcu da var.

Mart'ta yapacağı ön seçimi yaptı. Parti üyelerinin oy kullandıkları sandıkların yanına bir ikinci "dayanışma oyu sandığı" konup, bu sandıklarda CHP üyesi olmayan vatandaşların da oy kullanması çağrısı yapıldı. Bu arada ön seçime aday olarak katılacağını ilan eden aday da (Dursun Çiçek) adaylıktan geri çekildiğini açıkladı. Böylece yapılan tek adaylı cumhurbaşkanlığı adayı seçim tiyatrosundan İmamoğlu büyük zaferle çıktı. [6] Artık o CHP'nin cumhurbaşkanı adayı, T.C.'nin bir sonraki cumhurbaşkanı idi! Artık CHP'nin resmen de İmamoğlu'nu cumhurbaşkanı yaptıрма partisine dönüşümü böylece tamamlanmış oldu. CHP'nin esas işi artık İmamoğlu'na karşı yürütülen soruşturmalar, yürüyen davalar, diploma iptali vs. hepsinin bir sonraki cumhurbaşkanını engellemek için yapılan siyasi komplolar olduğunu anlatmaktadır.

Derhal seçim/erken seçim/seçimin yenilenmesi konusu

"Değişim"e uğrayan CHP yerel seçimden birinci parti olarak çıkmasını, Cumhuriyet İttifakı'nın meşruiyetini kaybetmiş olduğu şeklinde yorumluyor. Buna göre CHP aslında Türkiye'nin gerçek iktidar partisidir. AKP'nin, RTE iktidarının sonu gelmiştir. Yapılacak ilk genel seçimde CHP'nin adayı cumhurbaşkanı olacak, CHP de seçimlerden birinci parti olarak çıkacaktır. CHP'nin adayı İmamoğlu bir dahaki cumhurbaşkanıdır. Halkın önüne derhal sandık getirilmelidir. Türkiye'nin kaybedecek zamanı yoktur.

Bu aslında yeni bir talep değil. CHP açısından AKP/RTE iktidarı hem başkanlık seçimini hem de genel seçimleri, devlet gücünü parti ve şahıs propagandası yapmak için kullanarak ve seçimlere hile karıştırarak

6) CHP yönetiminin duyurduğu seçim sonuçlarına göre tek aday İmamoğlu parti üyelerinin oy kullandıkları sandıklarda 1.653.887 (Bu parti üyelerinin % 94.3 ü) oyla seçilmiştir. Dayanışma sandıklarında ise aldığı oy yine parti yönetimi tarafından 13.844.070 olarak açıklanmıştır. Seçimi yapan da, denetleyen de, sonuçları açıklayan da aynı kurumdur: CHP'nin yönetimi.

rak kazanmıştır. Ayrıca Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilme yeterliliği de yoktur. Çünkü kendisi üniversite mezunu değildir. Diploması yoktur. AKP/Erdoğan iktidarı meşru değildir. CHP, genel seçimin hemen ertesinde bu görüşler temelinde, en kısa süre içinde yeni bir seçimin gerekli olduğu görüşü ile ortaya çıktı. Ve yeni seçim için, tabii hep ötelenmek ve yenilenmek zorunda kalınan tarihler verilmeye başlandı.

Gelinen noktada CHP hep yeniden seçim çağrısı yapıyor. Son olarak, mecliste boşalan sandalyelerin doldurulmasının anayasanın emri olduğunu söyleyerek ara seçim talebini de gündeme getirdi. Meclis Başkanı'ndan ara seçim çağrısı yapmasını istedi. Ret cevabı aldı.

İktidarın bu erken seçim/yeni/yeniden seçim taleplerine cevabı hep aynı oldu: Genel seçimlerde iktidar, seçmen çoğunluğu tarafından 2028 Mayıs'ına kadar bir kez daha, MHP'nin de desteklediği AKP/Erdoğan'a teslim edilmiştir. Erken seçim, yeni seçim vb. yoktur.

Seçimlerin öne alınmasının iki yolu anayasanın 106. maddesinde belirlenmiştir. [7]

Anayasaya göre erken seçimin iki yolu vardır.

1. Cumhurbaşkanı seçimlerin yenilenmesine karar verir.

Böyle bir durumda Erdoğan'ın yeniden aday olma hakkı yoktur. Fakat AKP ve Cumhuriyet İttifakı'nın şu ana kadar Erdoğan dışında bir cumhurbaşkanı adayı da yoktur. MHP, Cumhuriyet İttifakı'nın adayının bugün-

7) Madde aynen şöyledir:

"Türkiye Büyük Millet Meclisi, üye tamsayısının beşte üç çoğunluğuyla seçimlerin yenilenmesine karar verebilir. Bu hâlde Türkiye Büyük Millet Meclisi genel seçimi ile Cumhurbaşkanlığı seçimi birlikte yapılır. Cumhurbaşkanının seçimlerin yenilenmesine karar vermesi halinde, Türkiye Büyük Millet Meclisi genel seçimi ile Cumhurbaşkanlığı seçimi birlikte yapılır. Cumhurbaşkanının ikinci döneminde Meclis tarafından seçimlerin yenilenmesine karar verilmesi halinde, Cumhurbaşkanlığı bir defa daha aday olabilir. Seçimlerinin birlikte yenilenmesine karar verilen Meclisin ve Cumhurbaşkanının yetki ve görevleri, yeni Meclisin ve Cumhurbaşkanının göreve başlamasına kadar devam eder. Bu şekilde seçilen Meclis ve Cumhurbaşkanının görev süreleri de beş yıldır."

kü cumhurbaşkanı olduğunu ilan etmiştir. Yani siyaseten Erdoğan'ın böyle bir karar alması sıfıra yakın bir ihtimaldir.

2. Meclis, üye tam sayısının beşte üç çoğunluğuyla seçimlerin yenilenmesine karar alır.

Böyle bir durumda, iki dönemdir cumhurbaşkanlığı yapan biri de üçüncü kez aday olabilir. Eğer seçimlerin yenilenmesi kararı alınacaksa bu büyük ihtimalle bu yolla yapılacaktır. Erdoğan'ın yeniden aday olabilmesinin tek yolu (anayasa değişikliği dışında; fakat bunun da bu dönemde olma ihtimali sıfıra yakındır) budur. Böyle bir karar için 360 milletvekilinin oyu gereklidir.

Bu bağlamda nisan sonu 2026'da mecliste milletvekili dağılım listesi şöyledir:

ADALET VE KALKINMA PARTİSİ	275
CUMHURİYET HALK PARTİSİ	138
HALKLARIN EŞİTLİK VE DEMOKRASİ PARTİSİ (DEM)	56
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ	46
İYİ PARTİ	30
YENİ YOL PARTİSİ	20
BAÇIMSIZ MİLLETVEKİLİ	9
HÜR DAVA PARTİSİ	4
YENİDEN REFAH PARTİSİ	4
TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ	3
DEMOKRATİK BÖLGELER PARTİSİ	2
EMEK PARTİSİ	2
SAADET PARTİSİ	1
DEMOKRATİK SOL PARTİ	1
DEMOKRAT PARTİ	1
Toplam	592

Bu tablodan görüldüğü gibi, AKP'nin oy vermediği bir erken seçim kararının bu meclisten çıkması mümkün değildir. MHP dâhil bütün diğer partiler ve bağımsızlar erken seçim yönünde oy kullansalar bile ulaşılan rakam 317'dir. AKP'nin ise elindeki iktidarı mümkün olan son tarihe kadar kullanması, burjuva siyasetin doğası gereğidir. Kaldı ki en azından bir dahaki seçimlere kadar MHP/AKP Cumhur İttifakı'nın dağılması, MHP'nin AKP'nin karşısında bütün diğer partilerle hareket etmesi ihtimali de yok denecek kadar azdır. Bu yüzden meclis aritmetiğinde MHP/AKP'nin oyu birlikte sayılmalıdır. Cumhur İttifakı mecliste 321

milletvekiline sahiptir. Erdoğan'ın yeniden aday olabilmesi için seçimlerin 1 Haziran 2028'den önce yapılması gerekir. Ne kadar önce yapılacağı konusunda yasada bir zaman sınırı konmamıştır. Yani mayıs ayı başında yapılacak bir seçim de "yenilenen seçim" kategorisine girer. Kararın ne zaman alınması gerektiği ile ilgili bir hüküm vardır. Buna göre seçimler (cumhurbaşkanlığı seçiminin birinci turu ve milletvekili genel seçimleri), seçimlerin yenilenmesi kararının Resmî Gazete'de yayımlanmasından sonra 60 gün içinde, ilk pazar günü yapılır. Yani eğer mayıs başında seçim yapılmak istenirse, en geç mart başında seçim kararı alınmak zorundadır.

Şimdilerde iktidarın seçimleri Kasım 2027'de yapacağı sıkça konuşuluyor. Eğer seçimler gerçekten Kasım 2027'de yapılacaksa, seçim kararının 2026'nın eylül ayında alınması gerekir. Alınacak bir erken seçim kararının yasal olarak mümkün olan en geç tarihe sarkıtılması, iktidar ortakları açısından iktidar "nimetlerinin" son ana kadar kullanılması anlamına gelir. Sonuçta büyük olasılıkla erken seçim kararını 321 Cumhur İttifakı milletvekili ve Cumhur İttifakı'nın erken seçim kararı için kazanmak zorunda olduğu en az 39 milletvekili alacaktır. Bu 39 ekşiğin tamamlanması için en düz yol, DEM'in erken seçim için kazanılmasıdır. Ekşiğin transfer yoluyla tamamlanması da mümkündür, fakat daha dolambaçlı bir yoldur. Herhâlde önümüzdeki dönemde mecliste transfer piyasası canlanacaktır. Bunun yanında hem Cumhur İttifakı hem de CHP, DEM'i yanına çekme konusunda daha fazla çaba sarf edecektir. Burada Cumhur İttifakı, DEM'e verebilecekleri açısından CHP'ye göre avantajlıdır. DEM'in taleplerinin belli ölçüde karşılanması hâlinde, seçimlerin yenilenmesi kararında Cumhur İttifakı ile birlikte hareket etme ihtimali vardır. Bu belli ölçünün sınırları yürüyen pazarlıklara bağlıdır.

Sonuç olarak, CHP'nin erken seçim çağrılarının ve bu yöndeki kampanyalarının alınacak kararın zamanı konusunda ne

zorlayıcılığı ne de önemli bir etkisi vardır. Tabanı diri tutma işlevi dışında belirgin bir yararı yoktur.

Ara seçim konusu

Son dönemde Özel tarafından genel seçimi zorlama adına ileri sürülen ara seçim talebine gelince, bu bağlamda yasal durum şöyledir: Millet Meclisi'nde ara seçim iki durumda gündeme gelir. Birincisi: Millet Meclisi'nde üye tam sayısının yüzde 5'i çeşitli nedenlerle boşalır. Bu boşalan yerleri doldurmak için ara seçim yapılır. Ara seçim, milletvekili genel seçimlerinden sonra 30 ay geçmeden yapılamaz; ayrıca bir sonraki seçime bir yıldan az süre kalmışsa da yapılamaz.

Somut olarak 30 milletvekilliği sandalyesi boşaldığı andan itibaren 90 gün içinde ara seçim yapılmak zorundadır. Bu şart diyelim ki Mayıs 2026'da oluştu, Eylül 2026'da ara seçim olur. Böyle bir durumda genel seçim Eylül 2027'den önce olamaz. Yani bugün ara seçim diyenin, aynı zamanda hemen genel seçim talebini birlikte dillendirmesi tam bir kafa karışıklığıdır. Hâlihazırda mecliste 592 milletvekili vardır, 8 sandalye boştur. Ara seçim için en az 22 milletvekilliğinin daha boşalması gerekir. Bunun için milletvekillerinin ölmesi, üyeliklerinin düşürülmesi, istifaları vb. gerekir. İstifa ettiğini açıklayan bir milletvekilinin istifasının meclis çoğunluğu tarafından onaylanması zorunludur. Meclis çoğunluğu ise açıkça Cumhur İttifakı'nın elindedir. Yani CHP'nin "istenirse şu kadar istifayı getiririz" türünden meydan okumalarının içi boştur. Genel seçimin öne alınması, yani yenilenmesi konusunda olduğu gibi, ara seçim konusunda da kararı verecek olan Cumhur İttifakı'dır. Mevcut durumda onun ara seçim yapma yönünde bir niyeti yoktur.

Mecliste ara seçimin yasal zorunluluk olduğu ikinci durum, bir ilin ya da bir seçim bölgesinin tüm milletvekilliklerinin boşalmasıdır. Bu durumda o ilde ya da seçim bölgesinde seçimler 60 gün içinde yenilenir. CHP ve diğer muhalefet partilerinin

bu bağlamda ara seçimi kendi iradi kararlarıyla zorlayabileceği tek il, mecliste 28. dönemde yalnızca bir milletvekili ile temsil edilen Dersim'dir. Burada DEM'den seçilen milletvekilinin istifası hâlinde ara seçim zorunlu hâle gelir. Zaten DEM'li bir milletvekilinin olduğu bu ilde, yeniden DEM'li bir milletvekilinin seçileceği bir ara seçimin anlamı sınırlıdır.

Bir de tabii belediyelerde ara seçim konusu var. Bu bağlamda da Özel mitinglerde esip gürlüyor. İstanbul'da seçimleri yineleyelim. Bizim adayımız belli. Cesaretiniz varsa gelin. Halkımızın önüne sandığı koyalım vs. Bunun da bir gerçekliği yok. Bir belediyede ara seçim yasal olarak ancak bütün belediye meclis üyelerinin istifası ile mümkün. Belediye başkanının engellenmesi hâlinde ara seçim yapılmaz. Yerine vekili başkanlığı üstlenir.

Yani kısaca: CHP'nin hemen seçim/erken seçim/ara seçim vb. propagandası, olmaya-cak şeylerle kendi tabanını oyalama, harekete geçirme, ucuz kahramanlık yapma vb. dışında bir fonksiyonu olmayan kuru güdüldür. Havanda su dövmedir.

Sine-i millete dönme?

Bir de tabii özellikle CHP tabanının bir bölümünde dillendirilen, Özel'in reddettiği ve fakat yer yer mitinglerin coşkusu içinde arada bir "yaparız ha" da dediği "sine-i millete (milletin bağrına) dönme" tartışması var. Yani CHP'nin (onunla birlikte bütün burjuva muhalefet partilerinin) meclisten çekilmeleri, milletvekilliğinden istifa etmeleri tartışmaları. Bu yolla millet vekillerinin meşruiyeti ortadan kalkacak, hükümet yeni seçime zorlanacak...mı?!! Bu da tam bir "laf olsun torba dolsun" önerisi.

Cumhur İttifakı'nın meclisteki üye sayısı 321'dir. Tek başına AKP'nin milletvekili sayısı 275'tir. Meclisin toplanması için yeterli oy sayısı 201'dir.

Karar yeter sayısı 151'dir.

Kanun çıkarma için yeter sayı 301'dir.

Yani bütün muhalefet milletvekilleri ve bağımsızlar vb. istifa etse bile AKP tek

başına meclisi toplama ve istediği meclis kararını alma imkânına sahiptir.

MHP ile birlikte ise istediği yasayı çıkarma imkânına sahiptir.

Hem de oh ne rahat, "muhalefet" in gürültülü meclis eylemlerinden arınmış olarak.

Kaldı ki, milletvekilliği gibi ballı börekli bir "mesleği", parti karar aldı diye bırakacak milletvekili bulmak o kadar kolay iş değildir.

Yani "sine-i millete döneriz", "dönelim" vb. de bir palavradan ibarettir.

Palavra kolaydır, yapmak zordur.

Seçimler konusunda perspektif

Savaş hâli olmazsa, en geç 2028 Haziran başında yapılmak zorunda olan cumhurbaşkanlığı ve parlamento genel seçimleri büyük olasılıkla öne çekilecektir. Bu, Erdoğan'ın yeniden aday olmasına imkân verecek olan; sonuçta AKP/MHP ve onlarla birlikte hareket etmeyi kabul edecek en az 39 milletvekilinin karar verici olacağı bir süreçtir.

Ankara kulislerinde çokça konuşulan ve MHP ile AKP sözcüleri tarafından da şimdiye dek dillendirilmiş tarih olan Kasım 2027'de yapılacak bir seçime CHP onay vermeyeceğini açıklamıştır. Gerçekçe şudur: Kasım 2027'de, normal seçimden 7 ay önce yapılacak seçim erken seçim değildir. Bu gerekçenin yasal bir dayanağı yoktur.

AKP/MHP çevrelerinden yayılan Kasım 2027 tarihi aslında CHP'yi test etmek için bir deneme balonudur ve seçimlerin yapılabileceği en erken tarihtir. Burada seçimin Kasım 2027'de mi yapılacağı yoksa 2028 ilkbaharına mı sarkıtılacağı konusunda belirleyici olan; devletin çözüm sürecinde atacağı kimi yasal adımların DEM'i ne ölçüde tatmin edeceği, ekonomide yürütülen sıkı para politikasının sonuçlarının enflasyonu o döneme kadar ne ölçüde gerileteceği, seçim öncesinde en yoksullara yönelik verilen desteklerin ne ölçüde artırılacağı gibi faktörlerdir. Seçimin 2028 baharına sarkıtılması ihtimali, en az Kasım 2027 ihtimali kadar gerçekçidir. Kasım 2027 öncesinde seçim ihtimali çok düşüktür.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri için Cum-

hur İttifakı'nın adayı bellidir: Recep Tayyip Erdoğan.

CHP'nin cumhurbaşkanı adayı gerçekte henüz belli değildir.

Gelecek seçimlerde İmamoğlu'nun gerçekten de CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olarak çıkma ihtimali çok küçüktür. Buna rağmen yürütülen gürültülü "İmamoğlu gelecek cumhurbaşkanımız" söylemli propagandalar, "Cumhurbaşkanı aday ofisi" adına açıklamalar vb., onun mağduriyetini CHP'ye oya dönüştürmek için kullanılan araçlardır.

Andaki duruma ve görünüşe göre CHP'nin başkanı Özgür Özel. "Ben aday değilim" söylemlerine rağmen CHP cumhurbaşkanlığı adaylığı için favoridir.

Yavaş hâlâ cumhurbaşkanlığı seçimlerinde adaylardan biridir. CHP'nin adayı olarak yarışa katılmak ister. Bunun olmaması hâlinde, geçen seçimde olduğu gibi "başkan"ın yiğidi, başkan yardımcısı olmayı kabullenip kabullenmeyeceği belli değildir. Şimdilik "Ben görevimin başında Ankaralılara en iyi hizmeti sunuyorum, derdim bu" diyerek "kim öle, kim kala"yı sinsi bekleme pozisyonundadır.

CHP'nin seçimlere kadar bölünmeden gideceği soru işaretidir. Mutlak butlan kararı çıkması hâlinde partinin bölünme ihtimali vardır ve bu ihtimal Demokles'in kılıcı gibi CHP'nin başı üzerinde sallanmaktadır.

Bir bölünme hâlinde birden fazla cumhurbaşkanı adayının çıkması da mümkündür.

CHP yönetiminin diğer muhalefet partileri ile anlaşmadan kendi adayını en baştan belirleyip herkesi onu desteklemeye çağırması ile burjuva muhalefetin Erdoğan'ın karşısına ortak bir adayla çıkma olasılığı da ortadan kalkmıştır.

DEM, sürecin olumlu gelişmesi hâlinde bu kez cumhurbaşkanlığı seçimlerine kendi adayı ile girecek ve kendi adayını ikinci tura taşımaya çalışacaktır. İkinci tura kendi adayı ile girememesi hâlinde ki bu büyük ihtimaldir, adayların herhangi biri lehine tercih yapmaması, tabanı serbest bırakması büyük ihtimaldir. Aynı şekilde "süreç" in olumlu gelişmesi hâlinde parlamento seçimlerine

“üçüncü yol” olarak kendi başına katılması, CHP ya da AKP ile doğrudan ya da dolaylı ittifaka girmemesi büyük olasılıktır.

Bu tavır, blok olarak hareket etme ihtimali yüksek Cumhuriyet İttifakı'na yarar.

Yeniden Refah Partisi Başkanı Fatih Erbakan, Erbakan geleneğinden gelen AKP dışındaki tüm partilerin de desteğiyle cumhurbaşkanı adayı olma; bu olmazsa kendisinin partisi adına cumhurbaşkanı adayı olma niyetini belli etmiştir.

İYİ Parti, diğer ırkçı sağ partilerle birlikte veya yalnız kendi adayını çıkaracaktır.

Zafer Partisi'nin aday çıkarma ihtimali vardır.

Saadet Partisi, “Öyle bir aday çıkaracağız ki, herkes şaşıracak” iddiasındadır.

TKP/TİP gibi sol kemalist reformistlerin de kendi adayları ile -100 bin imza toplayarak- cumhurbaşkanı adayı çıkarması ihtimali zor da olsa vardır.

Aslında Türkiye'ye çoktan başkan olması gerektiğini düşünen Doğu Perinçek'in de 100 bin imzanın peşine düşeceği şimdiden bellidir.

Yani gelecek cumhurbaşkanlığı seçiminin birinci turunda, herhâlde bir önceki seçimden çok daha fazla adayın yarışması büyük ihtimaldir. İkinci tura kalacakların da CHP ve Cumhuriyet İttifakı adayları olması büyük olasılıktır.

Burada CHP'nin iddiası aslında, Erdoğan iktidarının sonunun geldiği, halkın kurtarıcı olarak CHP iktidarını, CHP'li cumhurbaşkanını beklediğidir.

Bu iddia bilindiği gibi geçen seçimlerde de vardı. Yalnızca CHP'nin değil, burjuva muhalefetin ortak başkan adayı “Ben Kemal, geliyorum”, yalnızca kazanmakla kalmıyor, en az yüzde altmışla kazanıyordu. Çok izlenen bir YouTuber, muhalefet “tuvalet terliğini bile aday gösterse” ona oy vereceğini açıklıyordu. İkinci turda DEM de “AKP'ye kaybettirmek” için Kılıçdaroğlu'na eklendi. Sonuç hayal kırıklığı oldu.

Bu yüzden “biz şimdiden kazandık” iddiası gerçekte bir isteğin ifadesinden başka bir şey değildir.

İkinci turda evet, CHP adayının da baş-

kanlığı kazanma, AKP'nin/Cumhuriyet İttifakı'nın parlamento seçimini de kaybetme ihtimali vardır. Bunun nedeni muhalefetin daha iyi olması, iyi politika üretmesi vb. değil, halkın ekonomisinin kötüye gitmesidir. Emekçi yığınlar bir yanda zenginlik artarken, diğer yanda kendi durumlarının nasıl kötüleştiğini görüyor. AKP'nin “Reis ne derse, ne ederse doğrudur” diyen kesin inançlı kesimi ^[8] dışındaki seçmenlerinin bir bölümü AKP'ye oy vermekten vazgeçebilir. DEM'in, Apo'nun çağrı ve beklentisinin tersine “AKP'ye kaybettirmek” siyasetini izlemesi hâlinde de AKP/Erdoğan iktidardan düşebilir.

Bu ihtimal vardır. Ancak bu ihtimal kadar Erdoğan'ın seçimlerden yeniden cumhurbaşkanı olarak çıkma, Cumhuriyet İttifakı'nın da parlamento seçimlerinde kazanma ihtimali de vardır. Cumhuriyet İttifakı hesaplarını iki ayak üzerine kurmuştur: Birincisi, halkın ekonomisinde seçimlere kadar ve seçimler öncesinde -kısa süreli de olsa- görünür bir düzelmeye, iyileştirme sağlamak. İkincisi, PKK ile savaşı PKK'nin tasfiyesi yoluyla sonlandırma konusunda istenen sonuca ulaşmak. Bunları gerçekleştirmeleri hâlinde seçimleri yeniden kazanmaları mümkündür.

Bunu yapip yapamayacaklarını en erken Kasım 2027'de, en geç Nisan/Mayıs 2028'de öğreneceğiz.

Fakat şimdiden şu kesin: Bu seçimlerden kim cumhurbaşkanı olarak çıkarsa çıksın, burjuvazinin hangi partisi parlamento seçimlerinden kazançla çıkarsa çıksın, kaybeden işçi ve emekçiler olacaktır. Bir kez daha işçi ve emekçiler, burjuvazinin düzenine kendi oylarıyla “demokratik meşruiyet” mührünü vuracaktır.

Seçimlerde oluşan siyasi ortamı komünistler, işçi ve emekçi yığınlara gerçekleri

8) Bunlar az değil; seçmen kitlesinin yüzde 25-30'u arasında değişen bir bölümü AKP'nin artık yerleşik oy tabanını oluşturuyor. AKP, halkın ekonomisinin en kötü olduğu bugünkü durumda bile yapılan -CHP'nin de yaptırdığı kamuoyu araştırmalarında- ortalama %30'un altında görünmüyor. Erdoğan'ın oyu ise AKP'nin oyunun %10 civarında üstünde.

anlatmak için; düşmanın burjuvazinin şu veya bu kesimi, şu veya bu partisi değil, tüm burjuvazi, burjuvazinin düzeni ve onun devleti olduğunu anlatmak için kullanacaktır. Burjuva parlamento ahırından işçiler ve emekçiler lehine bir şeyler beklemenin boş hayal olduğunu; işçilerin ve emekçilerin bu hayal yerine kendi iktidarlarını devrimle kurma hedefinin peşinde koşmaları, bunun için örgütlenmeleri, mücadele etmeleri gerektiğini anlatacaktır.

Masada ya da menüde olmak

Siyasi gündem ne yazık ki egemen sınıfların iktidar dalaşının, yukarıda bir dizi örneğini verdiğimiz çoğu içi boş konularla belirleniyor. Ve bu konuların detayları üzerine, özellikle sosyal medya üzerinden servis edilen dedikodular vb. ile hızına yetişmek zor bir tempoyla değişiyor, değiştiriliyor. İşçiler ve emekçiler bu gündemlerle oyalanıyor.

Gündemdeki değişmelerin uluslararası durumla ilgili olanları da var. Ve bunlar kuşkusuz yukarıda saydığımız kısır iç politika dalaşlarından daha ciddi. Dünyadaki güç dengelerinin kökten değişmesi sürecinde Türk hâkim sınıfları kendilerini "masada" olanlar içinde konumlandırmak için ellerinden geleni yapıyor. Masada olmayanın "menüde" olacağını dillendiriyor ve bunun bilincinde hareket ediyor. AKP/MHP Cumhur İttifakı, Erdoğan yönetimi, ülkemizde egemen olan tekeli burjuvazinin bölgede belirleyici bir aktör olma, eski Osmanlı coğrafyasında yeniden güç olma, dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında bağımsız bir güç olarak masada yer alabilme hedeflerine uygun bir siyaset yürütüyor.

Bu siyasetin iki önemli ayağı var.

Birincisi: Ekonomide sürekli cari açığın temel unsuru olan **enerjide dışa bağımlılığın** mümkün olduğunca **geriletilmesi**. Bu bağlamda T.C. topraklarında ve T.C. kara sularında, fakat sadece buralarda değil, T.C.'nin elinin uzanabildiği her alanda fosil yakıt kaynaklarının bulunup kullanıma sokulması. Bu arada dıştan temin edilen

enerjide kaynakların çeşitlendirilmesi. Şimdi filolarına dâhil ettikleri araştırma ve sondaj gemileri ile hem Doğu Akdeniz'de hem Somali somutunda olduğu gibi "dost" ülkeler kara sularında da petrol ve gaz yataklarına çökme, en azından pay alma peşindeler. Burjuva muhalefetin bir bölümü atılan adımları, alınan mesafeyi küçümsüyor, küçük göstermek için elinden geleni yapıyor. Fakat bu konuda hükümet, burjuvazi adına son dönemde önemli mesafe kat etti.

İkincisi: Burjuvazinin siyasetinin arkasındaki **askerî gücün artırılması. Ekonomiden askerileştirilmesi**. Burjuvazi, hükümetin desteğinde özellikle son on yıllık dönemde askerî sanayide çok önemli ilerlemeler kaydetti. T.C.'nin askerî alanda –silah ve mühimmat konusunda– dışa bağımlılığı çok büyük ölçüde geriletildi. Gelinen yerde Türk burjuvazisinin ordusunun silah ve mühimmatının %80'e yakını Türk silah sanayii tarafından karşılanıyor. Türkiye'de sanayinin andaki motoru silah sanayii. Bu sanayi dalında üretilenlerin giderek artan bölümü yüksek teknik ürünü metalar. Türk burjuvazisi silah ve mühimmat alanında gelinen yerde net ihracatçı konumunda. Girdiği ortaklıklarda da yüksek teknoloji ürünü üretimini artırmaya yönelik adımlar atıyor. Burada da burjuva muhalefet olan bitenin farkında değil görünüyor. İlk İHA üretimi ürünleri teşhir edildiğinde "Canım bunlar ne, Avrupa'da her alışveriş merkezinden alabileceğiniz oyuncak şeyler" şeklinde küçümseyerek alayla gülen; Karadeniz'de ilk gaz bulunup çıkarıldığında "Canım o kadar gazı her gün yemekten sonra ben de çıkarıyorum" diyen çok esprili! aydınlarla sahip bir burjuva muhalefet söz konusu. İlginç olan, bir dizi "sol", "devrimci" kişi ve örgütlerin tavrının benzer olması. Bunun ideolojik geri planında İslam'ı ve Doğu'yu bilimle ilgisi olmayan hurafeci gericiilik, buna karşı "Batı"yı aydınlanmacılık ve ilerici olarak gören oryantalist bakış açısı yatıyor. T.C.'de siyasi İslamcı bir iktidarın ya da muhafazakâr Müslüman bir sermaye grubunun T.C.'yi son kuşak silah ve mühimmat üreti-

minde çok önemli bir yere taşıyabileceğine inanılmıyor. Bu kabul edilemiyor.

Menüde değil masada olmak isteyeninin dayanacağı kendi askerî gücü olması yetmiyor. Bunun yanında uluslararası alanda değişen güç dengelerini dikkate alan, bu temelde düşmanları azaltan, müttefikleri çoğaltan, kamplaşmalarda ve kendisinin doğrudan taraf olmadığı çatışmalarda bütün taraflarla konuşabilen konumda bir dış siyaset hattı izlemek gerekiyor. Andaki hükümet, burjuvazi adına dış politikada böyle bir “denge siyaseti” yürütmeye çalışıyor. Ukrayna’da bir yandan Ukrayna devletinin, aslında çoktan ortadan kalkmış olan toprak bütünlüğünü savunuyor, Ukrayna’ya silah satıyor. Diğer yandan ise Rusya’ya karşı aşıktan düşmanca tavır almıyor. Ukrayna konusunda derhâl ateşkesi ve barış görüşmelerine başlanmasını savunuyor. Doğrudan görüşmelere ev sahipliği yaptı ve yapmaya hazır olduğunu açıklıyor. Yapılan bir dizi görüşmede arabulucu/kolaylaştırıcı konumunda. Gazze/Filistin konusunda bir yandan NATO içinde Netanyahu’nun siyasetini cürümlerle, soykırımla en yüksek perdeden eleştiren bir konumda. Diğer yandan ise Netanyahu’ya “katil”, “soykırımcı” derken İsrail ile bütün köprüleri atmıyor. İsrail ile Hamas arasında ateşkes konusunda arabulucu/yardımcı olmaya talip. ABD ve NATO üyesi ülkelerle, NATO üyesi olarak iyi ilişkileri sürdürüyor; fakat aynı zamanda örneğin Filistin konusunda İsrail’in soykırımcı savaşını “kendini savunma” kategorisi içinde ele alan ABD ve bir dizi NATO üyesi ülkeyle ayrı bir hatta yürüyor. Hamas’ı terör örgütü olarak değerlendirmeyi reddediyor. İsrail/ABD’nin İran’a saldırısı bağlamında açıkça bu saldırıya karşı çıktı; fakat aynı zamanda İran’ın bu savaşta Körfez ülkelerini de bombalamasını, Hürmüz Boğazı’nı kapatmasını da kınadı. Savaşın bir Arap-İran; Sünni-Şii savaşına dönüşmemesi için çaba sarf etti, ediyor. Bu bağlamda Mısır, Suudi Arabistan, Pakistan, Birleşik Arap Emirlikleri ile birlikte İran/ABD görüşmelerini sağlamak için çaba sarf etti. T.C., NATO üyesi, hâlâ Batı bloğunun

bir parçası; fakat aynı zamanda Çin ve Rusya’yı düşman ilan etmeyen bir konumda “Batı bloğu” üyesi. ABD ile Çin ile Rusya ile AB ile hiçbirini düşman ilan etmeyen; hepsi ile görüşen ve ticari, diplomatik, siyasi ilişkileri olan az sayıda güçten biri T.C.’dir.

T.C. dış siyasetinde anda, İsrail’de Netanyahu yönetimi dışında hiçbir devletle doğrudan kavgalı değil. NATO üyesi Yunanistan bağlamında da, Yunanistan’ın anda Türkiye’yi düşman gören siyasetine karşı açık çatışmacı bir siyasetten uzak duruyor. Yürüyen savaşlarda kendini ateşkesi ve barışı sağlamada yardımcı olabilecek “kolaylaştırıcı güç” olarak konumlandırıyor.

Bütün dış siyaset aslında CHP’nin de sahip çıktığı “Yurtta sulh, cihanda sulh” siyasetinin bugünkü şartlardaki proaktif versiyonu. Bu siyaset, Türk burjuvazisinin çıkarlarının gerektirdiği kendi savaşlarını yürütmesinin; T.C.’nin sınırlarının örneğin fırsat çıkarsa “Misak-ı Milli” sınırlarına genişletilmesinin vb. engeli değil. Suriye’de işgalin, Irak’ta işgalin, Kuzey Kıbrıs’ta işgalin sürdürülmesinin engeli değil. Somali’de askerî üs kurmanın engeli değil. Libya’da iç savaşta taraf olmanın engeli değil vb.

Bugünkü hükümetin dış siyasetinin belirleyici ilkesi Türk burjuvazisinin kendi çıkarlarıdır. Ve o, kendini tek taraflı olarak bir merkezin uzantısı olmaya yerine, bütün güçlerle bu çıkarlara uygun ilişkiler kurma yönünde konumlandırıyor. Kendini Batı ve Doğu arasında bir yerde, yüzünü aslında gelişmekte olan “Doğu”ya da çeviren bir yerde konumlandırmaya çalışıyor.

Aslında esas işi kendisi ile uğraşmak, İmamoğlu/belediyeler mağduriyetleri üzerinden iktidar mücadelesi yürütmek olan CHP’nin, AKP/Erdoğan iktidarının proaktif dış politikası konusunda yaptığı değerlendirme; bir eksen kayması yaşanmadığı, iktidarın ülkeyi –kemalistlerin gerilik ve gericilikle özdes olarak kullandığı– “Ortadoğu ülkesi”ne dönüştürdüğü şeklinde. Biraz daha ırkçı ve açık konuşanlar, ülkenin AKP iktidarı tarafından Araplaştırıldığını söylüyor. Ülkenin demokrasi ile özdeşleştirilen “Batı”dan kopartıldığı söyleniyor.

Diğer yandan ise Özel aynı zamanda anti-emperyalist takılıp Erdoğan'ı Trump'a karşı "suskun" olduğu gerekçesiyle, Filistin'de İsrail'in yanında olmakla suçluyor. "Trump'un dostu, İsrail'in dostudur!" Kendisi Avrupa'daki emperyalist güçlerden "Erdoğan'a karşı demokrasi mücadelesi"nde destek dilenen biri, bunları söyleyen. İktidara gelmesi hâlinde Erdoğan'ın dış politikasını sürdürmekten başka yolu olmayan biri. Çünkü bu hükümetin dış politikası Erdoğan'ın değil, T.C.'nin emperyalistleşme yolunda ilerleyen büyük burjuvazisinin siyaseti. Bu siyaset, faşist T.C. devletin siyasetidir!

AKP'nin burjuvazinin ekonomisini katlayarak büyüten siyaseti hakkında ise söylenen şey; hak, hukuk, adaletin olmadığı yerde, demokrasinin olmadığı yerde ekonominin büyümeyeceğidir. Ekonominin faşist iktidarlar altında büyüyemeyeceği iddiası içi boş bir iddiadır. Pratikte karşılığı olmayan görüşlerdir bunlar. Ne olursa olsun, yalnızca AKP/Erdoğan karşıtlığı üzerine kurulu kısır bir siyasettir bu.

Sürecin geldiği yer

Hükümetin genel politikası, emperyalist dünyadaki büyük altüst oluşu, güç dengelerindeki büyük değişimler sonucu yeniden paylaşımın gündeme gelmiş olmasını çıkış noktası olarak alıyor. Türk büyük burjuvazisi, yeniden paylaşımında masada olanlar içinde yer alma konusunda iddialı. Hazırlıkları bu iddia üzerine kurulu.

Hükümet/devlet, Ortadoğu'daki gelişmeler bağlamında İsrail'in Ortadoğu'daki sınırları değiştirmek istediği, "Büyük İsrail" hedefine sahip olduğu, Türkiye'nin hedefte olduğu tespitini yaptı. Bu, bir dizi Cumhur İttifakı siyasetçisi, en başta da Erdoğan ve Bahçeli tarafından dillendirildi. Bu ilk kez söylendiğinde CHP'nin tavrı "İsrail mi bize saldıracak?" oldu.

Hükümet/devlet Ortadoğu'daki gelişmeler bağlamında, İsrail'in Ortadoğu'da-ki sınırları değiştirmek istediği, Büyük

İsrail hedefine sahip olduğu, Türkiye'nin hedefte olduğu tespitini yaptı. Bu, bir dizi Cumhur İttifakı siyasetçisi, en başta da Erdoğan ve Bahçeli tarafından dillendirildi. Bu ilk kez söylendiğinde CHP'nin tavrı "İsrail mi bize saldıracak?" oldu. Hükümet sözcülerinin "Türkiye de hedefte" tespitinin anlamı, daha sonra bu tespit temelinde geliştirilen siyaset şekillendiğinde görüldü. Tehdit'ten anlaşılan İsrail'in Türkiye'ye saldırması, Türkiye'ye karşı doğrudan savaş yürütmesi değildi. ABD ve Batı dünyasının Ortadoğu'daki bu iki müttefikinin birbirine karşı savaş yürütmesi Çin'i-Rusya'yı-İran'ı güçlendirirdi. Bu başta ABD, Batılı emperyalistler için bir felaket senaryosu idi. ABD ve Batılı emperyalistler buna izin veremezdi. Tehditten kastedilen İsrail'in hem Filistin'de hem Suriye'de karşı karşıya olduğu, Ortadoğu'da yeniden paylaşımında da rakibi olduğu T.C.'yi zayıflatmak için "Kürt Kartı"-nı kullanması, öncelikle de Suriye'de bir Kürt devletin kurulmasına destek vermesi idi. Böyle bir tehdit T.C.'nin iç cepheyi sağlamlaştırmasını dayatıyordu. İç cephede Türk burjuvazisini zayıflatan en önemli sorun 1984'ten bu yana, 40 yılı aşkın süre kesintilerle devam eden T.C./PKK savaşı idi. Bu savaşın sonlandırılması, Kürt kartının kullanımının İsrail'in elinden alınması için de mutlak gereklilikti. Bu tespitler temelinde 1 Ekim 2024'te Erdoğan'dan meclis açılış konuşmasında "iç cepheyi sağlamlaştırma" çağrısı; ardından Devlet Bahçeli'den Abdullah Öcalan'a "PKK'yi dağıt, silahlı mücadeleyi sonlandır" çağrısı geldi. Devlet/PKK arasında yürüyen savaşın sonlandırılması için daha önce yaşanan süreçlerden farklı olarak şimdi daha önceki süreçlere "vatan hainliği" damgasını yaptıran Bahçeli MHP'si başrol oyuncularından biri olarak katılmıştı. Bu çağrı ile başlayan yeni süreçte, Bahçeli'nin aslında devlet adına yaptığı belli olan çağrısına Abdullah Öcalan'dan olumlu cevap geldi. Sonrası PKK'nin "Asrın Manifestosu" temelinde, Apo'nun dijital olarak katıldığı kongresini

toplayıp kendini feshetme kararı alması. Gerilla'dan gösterili sembolik silah yakma eylemi. Mecliste bir komisyon kurulması. Sorunun çözümü için atılacak adımlar konusunda komisyon raporunun hazırlanması. Bu raporun hazırlanması sırasında meclisten temsilcilerin Apo'yla doğrudan görüşmesi vb.

Gelinen yerde, devletin "Terörsüz Türkiye" adını verdiği süreçte önemli mesafe katedilmiş durumda. Sürecin önünün Rojava'da kesilmesi ihtimali de, YPG silahlı güçlerinin Suriye ordusuna entegrasyonu konusunda atılan adımlarla önemli ölçüde geriledi. İsrail/ABD'nin İran'a saldırısı sırasında Batı ve Güney Kürdistan'daki PKK/YPG güçlerinin de Doğu Kürdistan'a kaydırılması planları da işlemedi. Sürecin bu yolla kesilmesi ihtimali de yok gibi görünüyor. MHP'nin sürecin aktörlerinden biri olması, sürecin sivil Türk ırkçıları ve devlet içinde hükümetin kontrolünde olmayan kesimler tarafından durdurulmasını, CHP tarafından "önce arkadaşlarımız serbest bırakılsın" talepleriyle frenlenmesini zorlaştırıcı, önleyici bir rol oynuyor.

Süreç şimdi komisyon raporunda atılması gereken adımlar konusunda getirilen önerilerin yasalar hâline getirilmesi aşamasına geldi.

Devlet, bu yasaların çıkarılması için önce silahların bırakılmasının teyit edilmesi gerektiğini söylerken, parti olarak varlığına resmen son vermiş olan PKK'nin yöneticileri, bunu şart olarak ileri sürmenin işi yokuşa sürmek olduğunu söylüyor.

AKP/MHP kendi aralarında bir iş bölümü yapmış görünüyorlar. MHP atılması gereken adımları dillendiriyor. Erdoğan/ AKP bu adımları zamana yayarak atıyor. Bu, atılacak adımlarda Türk kamuoyunun hazırlanmasına hizmet eden bir iş bölümü.

Görünen odur ki, bu süreç silahlı mücadeleyi sürdürmede ısrarlı küçük bir kesim –en son olarak Rojava'da küçük silahlı grupçukları ile PKK'nin mücadelesine eklenen Türkiyeli devrimci

örgütler, silahları bırakmayacaklarını, Rojava devrimini sürdüreceklerini açıkladılar– dışında, PKK'nin silahsızlanması ve PKK'li savaşıların önemli bölümünün legal siyasi partide sivil siyaset yapması ile tamamlanacak.

Bunun için gerekli kanunların, en azından bir bölümünün seçim öncesinde çıkarılması olasılığı büyüktür.

İşçilerin emekçilerin gerçek gündemi

Yukarıda sayfalarca Kuzey Kürdistan-Türkiye'de egemen sınıfların gündemindeki konulardan, egemen sınıflar arasındaki, bunların siyasi temsilcileri arasındaki dalaşlardan söz ettik. Ne yazık ki Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gelişmeleri ve gündemi dün olduğu gibi bugün de işçilerin, emekçilerin burjuvaziye karşı sınıf savaşı değil, egemenlerin arasındaki iktidar dalaşı belirliyor. Sınıf savaşı bağlamında aslında belirleyici olan da yine burjuvazi. Burjuvazinin işçilerin, emekçilerin daha önce kazanılmış haklarını geri almak için yürüttüğü saldırılar, gerçek ücretlerin düşüşü; kontrol altında olmayan az sayıdaki sendikal örgütlenmelerle müdahaleler, işçi sınıfı haklarını savunan sendikacıların tutuklanması vb. üstten sınıf savaşının görüntüleri. İşçilerin, emekçilerin eylemleri çoğunlukla burjuvazinin saldırılarına karşı savunma eylemleri. Öyle ki sendikalaşmayı engellemeye karşı bir direniş; verilmeyen ücretlerin ödenmesi için kararlı eylemler, ücretler konusunda sendikalar önderliğinde sonuçta aslında gerçek ücret düşüşü anlamına gelen ücret artışı için gösteri, grev gibi eylemler, işten atılan işçilerin geri dönmesi için eylemler işçi sınıfının sınıf mücadelesinin andaki biçimleri. Yer yer sendikaların yaptığı "basın açıklamaları" alttan sınıf mücadelesinin en yaygın biçimlerinden biri. Bütün bunlar işçilerin, emekçilerin sınıf hareketinin çok geri seviyelerde olduğunu gösteriyor.

İşçilerin, emekçilerin siyasete doğrudan

katılımı esasta işçilerin kendi partisi, işçi sınıfının bağımsız sınıf siyasetinin partisi, Bolşevik Parti saflarında değil, burjuvazinin değişik partileri saflarında oluyor. İşçiler ve emekçiler egemenlerin partilerinin oy deposu.

İşçiler, emekçiler günlük sınıf mücadelelerinde bir bütün olarak sömürü sistemini değil, çalışarak sermayesini büyüttükleri patronu düşman olarak görüyor. Mücadelede patrona karşı desteği yer yer hükümetten, muhalefet partisinden vb. bekliyor. Bu mücadeleleri egemen sınıf partileri kendi iktidar mücadelesinin parçası hâline getirmeye çalışıyor. Örneğin CHP'li bir belediyeye karşı hizmetliler ve işçilerin yürüttüğü mücadelede bir bakıyoruz, AKP "mücadele destekçisi"! AKP belediyesine karşı işçi mücadelesinde bir bakıyoruz CHP "işçi sınıfının yanında"! Sahtekârlar!

İşçiler, emekçiler her mücadelede yeneden öğreniyor: "Hak verilmez, alınır". Mücadele, hak elde etmenin tek yoludur. Ve işçiler, emekçiler ülkelerimizde her gün onlarca irili ufaklı hak mücadelesi yürütüyor. Ve bu mücadelelerde, gerçekten dirençli olunursa kazanılabileceğini de görüyor, gösteriyor. Kazanılan her mücadele, mücadele içinde olmayan işçilere, emekçilere de örnek oluyor. Bu mücadeleleri yaygınlaştırmak, çoğaltmak görev.

İşçilerin, emekçilerin hak mücadelelerini esasta savunma mücadeleleri olmaktan, var olanı koruma mücadelesi olmaktan çıkarıp yeni haklar kazanma mücadelesine dönüştürmek görev.

İşçiler, emekçiler mücadele içinde bunları kendiliğinden öğrenir, öğreniyor. Her mücadele bir okuldur.

Fakat işçilerin, emekçilerin sınıf mücadelesinin doğal akışı içinde kendiliğinden öğrenmeyeceği şeyler de var: Komünist sınıf bilinci! Bu bilinç olmaksızın işçi sınıfı bölük pörçük, her biri kendisinin dolaysız günlük çıkarları için mücadele eden gruplar toplamı, **kendiliğinden sınıftır**. Onun bu durumdan çıkması, sosyalizm/

komünizm hedefiyle burjuvaziye, kapitalist sisteme karşı birlikte mücadele eden, **kendisi için sınıf** hâline gelmesi ancak komünist sınıf bilinciyle donanması ile mümkündür. Komünist sınıf bilinci işçi sınıfının mücadelesi içine dışarıdan taşınmak zorundadır. Her işçi mücadelesi içinde esas meselenin ücretli emek sömürüsü üzerine kurulu kapitalist sistem olduğu, bu sistem devrimle yıkılmadıkça işçilerin, emekçilerin durumları ne kadar iyileşirse iyileşsin sonuçta sermayedarın sermayesini çoğaltan sömürü nesnelere olarak kalacakları işçilere anlatılmalıdır. Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış komünistlerin örgütü olan gerçek Komünist Partileri, bu bilinci taşımamanın, işçileri bu bilinç temelinde örgütlemenin araçlarıdır.

Bugün devrim gerekli diyen, devrim isteyen her insan için esas görev, komünist partilerin yaratılması, var olanların sınıfla bağının güçlendirilmesidir.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda şimdi 44 yıldan beri Bolşevik Parti'yi yılmadan, usanmadan, küçücük başarılarla avunmadan, başarısızlıklardan umutsuzluğa kapılmadan inşa ediyoruz. Biliyoruz ki bu parti olmaksızın, bu partinin öncülüğünde devrim olmaksızın, "Kuzey Kürdistan-Türkiye halleri" bugün neyse, yarın da o olacaktır. Bütün örgütlü ve sempatican yoldaşlarımızı bu bilinçle hareket etmeye, gerçek komünistler olarak durmaksızın ilerlemeye, zaafalarını aşmaya çağırıyoruz. Bizi büyütecek olan budur.

Kendine komünist, devrimci diyen bütün insanları parti belgelerimizi incelemeye, bize destek olmaya, bizimle temas kurup tartışmaya ve saflarımıza katılmaya davet ediyoruz.

Kendine komünist diyen, işçi sınıfı içinde çalışmayış esnasında, sınıf mücadelesinde egemen sınıf partilerinin iktidar mücadelesinin aracı, uzantısı olmayı reddeden örgütleri sınıf mücadelesinde daha sıkı iş birliğine ve görüş ayrılıkları üzerine ciddi ideolojik mücadeleye çağırıyoruz.

ORTADOĞU'DA EGEMENLİK SAVAŞI: EMPERYALİZM, SİYONİZM VE MOLLA REJİMİ

ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail, İran'a yönelik saldırıya uzun süreden beri hazırlanıyordu. Haftalardır süren askeri sevkîyatlar; bölgeye konuşlandırılan uçak gemileri, hava savunma sistemleri ve üs takviyeleri, Ortadoğu'nun bilinçli biçimde yeniden bir savaş sahasına çevrileceğinin hazırlıkları idi. Körfez'deki ABD üsleri, İsrail'in saldırı kapasitesi ve bölgedeki müttefik rejimlerin sağladığı lojistik destekle İran adım adım kuşatıldı, fiili olarak bir askeri çember içine alındı. Bu hazırlıkların sonucu olarak İran'a yönelik bir saldırı başlatıldı.

ABD'nin İran'la yürüttüğünü iddia ettiği diplomasi arayışı, masada dayatılan koşullar nedeniyle bir uzlaşma değil, açık bir teslimiyet dayatmasıydı. İran'dan nükleer programından vazgeçmesi, İsrail'i hedef alabilecek füze kapasitesini tasfiye etmesi, bölgedeki vekil güçlere verdiği desteği kesmesi ve enerji kaynaklarını emperyalist tekellere açması istendi. Bu dayatmalar reddedildiğinde ise "diplomasi" rafa kaldırıldı, savaş seçeneği devreye sokuldu.

Bugün Batılı emperyalistler açısından İran, "kontrol dışı" bir aktör olarak görülmektedir. Sorun, İran'ın söylemleri ya da rejimin niteliği değildir; asıl sorun, Batılı emperyalist merkezlerin çizdiği sınırların dışına çıkmasıdır. Molla rejiminin askeri kapasitesini geliştirmesi, bölgesel hamlelerini Batılı güçlerden onay almadan gerçekleştirmesi ve enerji kaynakları üzerinde tam egemenlik iddiasında bulunması, Çin ve Rusya ile yakın

işbirliği İran'ı doğrudan hedef hâline getirmiştir. Bu nedenle İran'ın "kontrol altına alınması", ABD ve İsrail açısından stratejik bir zorunluluktur.

ABD ve İsrail, İran'ın bölgesel askeri kapasitesini kırmayı hedeflemektedir. Özellikle İran'ın Yemen, Lübnan ve Irak'ta molla rejimine bağlı ya da onun etkisi altındaki vekil güçlere verdiği desteğin kesilmesi istenmektedir. Bu hat, Ortadoğu'da İsrail'in güvenliğini ve ABD'nin askeri-siyasi üstünlüğünü zorlayan bir direnç hattı olarak görülmektedir. Dolayısıyla saldırının hedefi yalnızca İran'ın kendisi değil, onun bölgesel nüfuz alanıdır.

İran'a yönelik başlatılan savaşın bir diğer temel nedeni ise enerjidir. İran petrollerinin emperyalist denetim altına alınması, ABD açısından stratejik bir önceliktir. Kendi kaynakları üzerinde tam egemenlik kurmak isteyen bir İran, küresel enerji piyasasında kontrolsüz bir aktör olarak görülmektedir. Bu nedenle nükleer program, füze kapasitesi ve bölgesel etkiden bağımsız olarak, İran'ın ekonomik bağımsızlığı da doğrudan hedef alınmaktadır.

1979'da İran'da iktidara gelen şiacı molla rejimi, emekçi sınıfların değil; dinci, baskıcı ve gerici bir egemenlik aygıtının temsilcisidir. Molla rejimi, dinsel dogmalara, zor aygıtına ve sistematik baskıya dayanmaktadır. Siyasal muhalefetin acık terörle tasfiyesi, örgütlenme ve ifade özgürlüğünün yok edilmesi, rejimin kuruluşundan itibaren temel yönetme biçimi oldu.

Molla rejimi, işçi sınıfının ve emekçilerin

karşısında konumlandı. Grevler yasaklandı, sendikal faaliyetler bastırıldı. Molla rejimi, dini ideolojiyi bir yönetim aracı olarak kullanarak sömürüyü kutsallaştırdı, yoksulluğu kader olarak dayattı. Kadınlar üzerindeki baskı ise rejimin en görünür faşist karakterlerinden biri oldu. Zorunlu örtünme, kamusal hayattan dışlama, beden ve yaşam üzerinde kurulan denetim, rejimin ideolojik kontrol mekanizmasının parçasıdır. Gençler, öğrenciler, etnik ve mezhepsel azınlıklar da aynı baskı aygıtının hedefindedir. Devlet şiddeti, rejimin sürekliliğinin temel dayanağıdır.

Molla rejimi, Ortadoğu'da halkların özgürlüğünü değil, kendi egemenlik alanını genişletmeyi hedefleyen yayılmacı bir politika izledi. Yayılmacı politika, mezhepçi bir hat üzerinden inşa edildi. Bölgesel nüfuz arayışı, "direniş" söylemiyle meşrulaştırılmaya çalışıldı. Molla rejimi, halklar arasında düşmanlıkları derinleştiren, mezhepçi ve gerici bir siyaseti izledi.

Molla rejimi anti-emperyalist değildir. Emperyalizme karşı söylemlerine rağmen bu rejim, halkların kurtuluşunu değil kendi iktidarının sürekliliğini esas almıştır. Emperyalizmle gerçek bir kopuş yerine, dönemsel gerilimler ve pazarlıklar üzerinden konum alan molla rejimi, gerektiğinde emperyalist merkezlerle uzlaşmanın yollarını aramış; karşıtlığını ise çoğu zaman iç politikada baskıyı meşrulaştıran bir propaganda aracına dönüştürmüştür. Anti-emperyalizm, halkların özgürlük ve eşitlik mücadelesini gerektirir; baskıcı, sömürücü ve mezhepçi bir rejimin böyle bir hattı temsil etmesi mümkün değildir.

Ortadoğu'da 28 Şubat'ta başlayan savaş, küçük haydutlarla büyük haydutların bölgesel egemenlik savaşıdır. Bu savaş ne özgürlük savaşıdır ne de halkların çıkarlarını temsil etmektedir; baştan sona gerici bir savaştır. Siyonist İsrail'in ve ABD emperyalizminin İran'a yönelik saldırısı, bölgeyi daha fazla kana, yıkıma ve istikrarsızlığa sürüklemekten başka bir sonuç üretmeyecektir. Bu nedenle İran'a

yönelik bu saldırıya açık ve net biçimde karşı çıkıyoruz.

Bu savaşın esas hedefi molla rejimi gibi gösterilse de gerçekte zarar gören İran halklarıdır. Yaklaşık 90 milyonluk bir ülkede savaşın bütün yükü işçilerin, emekçilerin, kadınların ve çocukların omuzlarına bindirilecektir. Bombalar rejimleri değil kentleri vurur; ambargolar iktidarları değil halkların yaşamını felç eder. Yıkılan evler, kesilen elektrik ve su, çöken sağlık sistemi, artan yoksulluk ve zorunlu göç, savaşın gerçek bilançosudur. Emperyalist hesapların bedelini her zaman olduğu gibi halklar ödeyecektir.

İran'a yönelik saldırıya karşı çıkmamız, molla rejimini savunduğumuz anlamına gelmez. Aksine, bu rejimin baskıcı, gerici ve emekçi düşmanı karakteri ortadadır. Ancak hiçbir emperyalist ve gerici güç, bir halkın geleceğine bombalarla yön verme hakkına sahip değildir. İran'da neyin yapılacağına, nasıl bir rejimin kurulacağına yalnızca İran halkları karar verebilir.

Şimdi Molla rejimini devirmek için emperyalist müdahaleyi çağırın, olumlu gören ve gösteren kimi işbirlikçiler halkların çıkarını değil, emperyalistlerin çıkarını savunuyor.

Ortadoğu'da yaşanan bu savaş, halkların değil egemenlerin savaşıdır. Emperyalizm ve Siyonizm, bölgeyi denetim altına almak için saldırırken; molla rejimi kendi iktidarını korumak adına halkları ateşe sürmektedir. Bu gerici savaşta tarafımız nettir: Ne emperyalist saldırganlık ne de gerici rejimler. İran halklarının kaderi bombalarla değil, kendi örgütlü mücadelesiyle belirlenecektir. Kurtuluş, emperyalizme karşı bağımsız, gericiliğe karşı devrimci bir hatta işçi sınıfının önderliğinde verilecek mücadeledir. Molla rejimine son verecek olan, dış saldırılar değil; komünist bir partide örgütlenmiş işçi sınıfının ve emekçilerin önderliğinde gelişecek devrimci bir mücadeledir. Halkların kurtuluşu, ne emperyalizmin füzelerinde ne de gerici rejimlerin sahte direniş söylemlerindedir.

“LAİK” KEMALİST FAŞİZM İLE DİNCİ FAŞİZM ARASINDA TERCİH “KIRK KATIR MI / KIRK SATIR MI?” TERCİHİDİR!

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de şeriat düzeni talep eden örgütlü dinî bir akımın varlığı ve bu akımın gelişim gösterdiği ileri sürülüyor. Farklı kaynaklar tarafından yapılan çeşitli araştırmalar, şeriat düzenini destekleyenlerin toplum içindeki oranının yaklaşık %10 civarında olduğunu ortaya koyuyor.

Bir bütün olarak yaklaşıldığında, bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye’de örgütlü şeriatçı hareket, kısa dönemde iktidarı ele geçirecek güçte değildir. Ama bu olgu olduğu kadar; artık din silahının önemli ölçüde kemalist faşistlerin halk yığınlarını uyutmak için kullandığı silahlardan biri olmaktan çıkıp; dinci devlet kurmak isteyen, Kur’an’ı anayasa yapmak isteyen açık şeriatçı akımın kemalistlere karşı da kullandığı bir silah haline geldiği ve bu akımın gelişme hızının oldukça yüksek olduğu da olgudur!

AKP çizgisi, din bağlamında açık şeriat propagandası ve söylemini savunmayan ve fakat “dinine bağlı” yığınların bir bölümünün, tabii bu arada açık şeriatçı kesimin de devletin yasakçı tavırlarına duyduğu tepkiyi, iktidar mücadelesinde kullanan bir çizgidir. Tabii ki AKP’nin referansı İslam’dır. İslam dinini, kendi iktidar mücadelesinde, faşizmin uygulanmasında bir istismar aracı olarak kullanmaktadır. Bugünkü AKP’nin iktidarı da, 1982 faşist Anayasasına dayanıyor. AKP kendi siyasi iktidarını sağlamlaştırmak için bu faşist anayasayı işine geldiği zaman tepe tepe kullanıyor. Bu parti kendi iktidarını güvence altına almak için, 12 Eylül döneminin bir dizi anti-demokratik yasaları ve düzenlemelerini de uyguluyor.

AKP hükümeti olgu olarak kuruluşundan bu yana, kültürel olarak İslamcı-muhafazakâr, ama kendisini “muhafazakâr demokrat” olarak tanımlayan, İslami referansları CHP’ye göre daha fazla olan, Türkiye’yi emperyal bir güç hâline getirmek isteyen,

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de koyulaştırılmış faşizmin mimarı olan bir burjuva partisidir. Ekonomik açıdan muhafazakâr değil, tersine kapitalizmi alabildiğine geliştirmek için gerekli tüm reform tedbirlerini alan, bu anlamda reformcu bir partidir. AKP’nin muhafazakârlığı kültürel alanla sınırlıdır. Kültürel alanda Türk-İslam sentezcisi bir muhafazakârlıktır bu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye’deki şeriat tartışması, kemalist faşistlerle dinci-şeriatçı faşistler arasındaki iktidar dalaşmasının bir ifadesidir. Bu dalaş, bu dalaşmanın her iki yanını oluşturan güçler açısından, belli tarihi geleneği olan bir dalaşmadır da.

Kemalistler, Türkiye’de hâkim din olan Sünni İslam mezhebine karşı başlangıcından itibaren ikili bir tavır takınmışlardır. Bu tavrın bir yanı; kendi iktidarı için, İslam’ı kendilerine göre yorumlayarak, dini kullanmak biçiminde özetlenebilir. Diğer yan ise; kendi ırkçı-Türkçü-şoven faşist iktidalarına karşı bir iktidar alternatifini ümmetçi-şeriatçı akıma düşmanlık; onu elden geldiği ölçüde —ve fakat nüfusun büyük çoğunluğunun Müslüman olduğunu da unutmadan!— geriletmek, iktidar dışında tutmak ve eğer becerilebilirse yok etmek için mücadele olarak özetlenebilir.

Bu iki yönlü siyasetin uygulanmasında kemalistler, duruma göre yer yer şeriatçı-dinci akımın en azından belli bölümleriyle geçici ittifaklara da girmiştir. Kurtuluş savaşı yıllarında Mustafa Kemal’in, şeriatçı-dincilerin işgale karşı olan kesimleri ile girdiği ittifak; faşist Evren cuntasının 1982 Anayasa oylaması sırasında Süleymancılarla girdiği ittifak vb. bunlara örnektir. Ama bu ittifaklar hep geçici oldu; iki taraftan biri —daha çok da Kemalistler— kendilerini güçlü hissettiklerinde, iktidar dalaşı çeşitli biçimlerde yeniden gündeme geldi.

Kemalistler kurtuluş savaşı sonrasında bu iktidar dalaşında hilafetin kaldırılması,

tekkelerin, zaviyelerin vb. yasaklanması vb. reformlar ile dinci örgütlenmeleri önemli ölçüde gerilettiler; laiklik adına dini devlete bağlama yolunu tutarak; kendilerine bağlı, kendilerinin yorumladığı biçimde reforme edilmiş bir Müslümanlığı Kemalist faşist diktatörlüğün ideolojik dayanaklarından biri hâline getirdiler.

Onların bu çabaları, gerçek şeriatçılar tarafından her zaman “zındıklık”, “allahsızlık” vb. olarak yorumlandı; onların saldırı hedefi oldu. Yer yer dinin ortadan gitmesine karşı cihat çağrılarını ile ortaya çıkan yerel şeriatçı ayaklanmalar —Menemen’de olduğu gibi— faşist şiddetle bastırıldı ve iki ayrı tipte gericilik arasındaki bu çelişme ve çatışmalar, kemalistler tarafından her zaman “ilerici”lerin “hortlayan irtica”ya karşı mücadelesi olarak tanımlandı. Şeriatçı-dinci hareket, Kuzey Kürdistan-Türkiye’de kemalistlerle iktidar dalaşında, her dönemde kitlenin en geri kesiminin en geri duygularına seslenerek güçlenmeye çalıştılar.

Şeriatçı-dinci hareketin istediği, ümmet ilkesi üzerine kurulu; Kur’an’ı anayasa olarak kabul eden; mollaların, imamların, hocaların devlet görevlerini üstlendiği bir İslam devletidir. Böyle bir devlet ancak, kemalistlerin dini kendine bağlamaya çalışan, Türk şövenizmi, ırkçılık ilkesi temelinde kurulu güya laik devletinin yıkılması ile kurulabilir. O hâlde şeriat tartışmasının ardında bir yanı ile gerçekleşen de birbirinin alternatifi olan iki ayrı faşist gücün geçmişten bu yana çeşitli boyutlarda ve biçimlerde süregelen gerçek bir iktidar dalaşı yatmaktadır.

19 Mart 2025’ten itibaren AKP ile CHP arasındaki iktidar mücadelesi kızıştı. Kemalist-faşistler kendilerini aynı zamanda gericiliğe karşı ilericiyi savunan bir güç olarak da göstermeye çalışmakta ve bir dizi “devrimci”, “sol”cu güçler de onların bu sahtekârlığında onlara yardımcı olmaktadır.

Açıktır ki Cumhuriyet, ideolojik-siyasi görüşleri itibarı ile savunduğu devlet modelini itibarı ile toplumu sahte demokrasi sınırlarından daha da geriye çekmeyi düşleyen faşist bir ittifaktır. Cumhuriyet’ine karşı kemalist-faşistlerin mücadelesi, gerçekte “ilericilerin” gericiliğe karşı mücadelesi değildir. Güya laikliği savunan kemalist-faşistler ise her dönemde, bir yandan kendileri devlet aracılığı ile dini kullandılar; diğer yandan işine gelmediği yerde ona müda-

hale ettiler. Bugün T.C. devleti on binlerce İmam-Hatip okulu öğrencisini yetiştirmektedir. T.C.’nin 1982 Anayasasına okullarda din dersi verileceği hükmü kondu. Devlet aktif olarak dincilik yapmaktadır. Kemalist-faşistlerin, Cumhuriyet’ine, dinci gericiliğe karşı mücadelesi, gericilerin kendi aralarındaki bir mücadelesidir.

Cumhuriyet ile Cumhuriyet karşıtlarının iktidar mücadelesinde, komünistlerin tavrı, her iki tarafı da teşhir eden keskin bir tarafsızlık olmak zorundadır. Her iki gericiliğin de işçi sınıfı ve halk yığınları açısından tercih edilemeyecek alternatifler olduğunu ortaya koymak, bütün güç ile bunun propagandasını yapmak, bu alanda komünistlerin esas yapması gereken şey budur. Bu yapılırken, kemalist faşistlerin kuyruğuna takılan sahte “komünist”ler de teşhir edilmek zorundadır.

Biz açığız ki, dinler, mezhepler üzerinde baskılara karşıyız. Ve bizim için din, soruna devlet açısından yaklaşıldığında, “herkesin özel işidir”, öyle kavranmak zorundadır. Ama bizim tek tek kişilerin din, mezhep özgürlüğünü savunmamız, hiçbir şekilde dincileri, dini istismar edenleri desteklememiz; demokrasiyi savunmak adına onların yanında yer almamız, onlarla ittifak içinde olmamız, ya da ittifak aramamız anlamına gelmez.

Tek tek kişilerin ve geniş emekçi yığınların dini duyguları ve uygulamaları ile bu duyguları kendi iktidar amaçları için kullanan şeriatçı ve kemalist-faşist din sömürücülerini birbirinden ayırmayı bilmemiz gerekir. Bizim dini inançlara sahip işçilere, köylülere, tüm ezilenlere çağrımız şudur:

“TANRI, PAŞA, BEY, AÇA, SULTAN, NASIL BİZLERİ KURTARIR? BİZİ KURTARACAK OLAN KENDİ KOLLARIMIZDIR!”

Kurtuluş; sefaletten hayali kaçışın yolu olan dinde değildir! Görev, insanın insanı sömürüp ezmediği; herkesin yeteneğine göre katkıda bulunup, ihtiyacına göre aldığı bir cennet hâline getirilmesi mümkün yerküreyi; bugünkü cehennem hâlinde tutan; içilen su; teneffüs edilen havayı bile zehirleyen; dünyayı insanlar için yaşanır olmaktan giderek daha çok çıkararak, gözü aşırı kârdan öte bir şey görmeyen emperyalizmi ve onların her türlü gerici dayanaklarını proleter dünya devrimi ile yerle bir etmek için devrim mücadelesine katılmaktır!

**8 MART - EMEKÇİ KADINLARIN
ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜNDE**

*Haydi sokağa,
haydi meydanlara!*

**KAHROLSUN EMPERYALİST-KAPİTALİST
SİSTEM!KAHROLSUN ERKEK EGEMEN DÜZEN!**

Sınıf bilinçli işçi ve emekçi kadın arkadaşlar...
Kadın ve erkek yoldaşlar...

Yıllar geçiyor... Gündemimiz değişmiyor! Değişmeyecek de, bu kahrolası emperyalist/kapitalist dünya düzeni hüküm sürdüğü sürece!

Sistemin kokuşmuşluğu, barbarlığı, kan ve cana susamışlığı her geçen gün daha da ifşa oluyor! Bu sistemde, kâr uğruna her türlü vahşetin, ırkçılığın ve savaşların kaçınılmaz olduğuna defalarca ve defalarca tanık oluyoruz.

İşte Gazze'de, Ukrayna'da, Sudan'da, Kongo'da ve dünyanın birçok yerinde yaşanan vahşet! İşte, faşist Türk devletinin bizzat müdahil olduğu, Rojava'da Kürt ulusunun kazanımlarına ve temelde kendi kaderini tayin hakkına yönelik saldırılar!

Ne Kürdistanlı kadın hareketine yönelik bastırma-sindirme-teslim alma saldırılarının sonu geliyor ne de ülkelerimizde emekçi kadınların en başta yaşam hakkı olmak üzere toplumsal eşitlik ve özgürlük haklarına karşı saldırıların sonu geliyor!

Egemenlerin doğa kaynaklarını ve dünya halklarının yaşam kaynaklarını sömürme hırsıyla ve (erkek) egemenliklerini "kutsamak" adına hangi iğrençliklere, hangi vahşete muktedir olduklarını "Epstein barbarlığı!"yla izlemek zorunda kalıyoruz!

Bütün dünyada en geri, bağınaz, kadın düşmanı ve genelde insanlık düşmanı faşizm, ırkçılık ve her türden dinci gerici doludizgin ilerliyor. Bölgesel savaşların yarattığı tahribatlar ortadayken, dünya daha büyük savaşlara, emperyalist güçlerin paylaşım savaşlarına doğru doludizgin ilerliyor.

Söylenecek bir tek sözümüz var:

Kaynağı kurutmak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele etmek zorundayız!

Sömürü imparatorluklarının devrimlerle yıkıldığı, kadınların özgür, işçilerin, emekçilerin egemen olduğu yeni bir dünya mümkündür.

Bunun için mücadele ediyoruz!

Yaşasın Komünist Kadın Hareketi!

11 Şubat 2026 ●

Bolşevik Parti MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

8 Mart: Dünya İşçi ve Emekçi Kadınların Özgürlük, Dayanışma, Örgütlenme ve Mücadele Günüdür!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Emperyalist/kapitalist dünya sisteminin çarkları, zenginlerin, sömürenlerin ve ezen sınıfların çıkarları için dönmektedir. Bu emperyalist sistem yıkılmadıkça da dönmeye devam edecektir. Bu çarklar döndükçe, sömürücü sınıflar zenginliklerine zenginlik katarken, barbarlık düzeninin dişlileri arasında ezilenler işçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar ve emekçi kadınlar olacaktır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kadınlar, erkek egemen düzenin korunması temelinde erkekler tarafından katledilmekte; çok daha fazlası fiziki ve cinsel şiddete maruz bırakılmaktadır. Emekçi kadınlar, evde, sokakta, işte ve okulda kapitalist sistemin ve erkek egemenliğinin baskısı ve zulmü altında yaşamaktadır.

Bu koşulların ortadan kaldırılması, baskı ve sömürünün kökten yok edilmesi zorunludur. Ancak emekçi kadınların her türlü baskı ve sömürüden kurtuluşu, kapitalist-emperyalist sistem varlığını sürdürdüğü sürece mümkün değildir. Gerçek çözüm, sorunların kaynağı olan bu sistemin yıkılmasından geçmektedir. Asıl görev; kapitalist sistemin yıkılması için örgütlenip mücadele ederken, işçi ve emekçi kadınlara yönelik baskıya, sömürüye, katliamlara, cinsel, fiziki saldırılara ve eşitsizliğe karşı kararlı bir mücadeleyi büyütme, seslerimizi ve gücümüzü birleştirerek mücadeleyi daha güçlü bir düzeye taşımak zorundayız.

Sorunların kaynağı olan kapitalist sistem varlığını korudukça, gerçek ve kalıcı çözümler mümkün olmayacaktır. Kadın sorunu başta olmak üzere tüm toplumsal sorunların bir daha geri dönmek üzere tarihin çöplüğüne atılması, kapitalist/emperyalist sistemin tüm kökleriyle birlikte yıkılmasına bağlıdır.

Bu görev, işçi sınıfı önderliğinde örgütlenip mücadele edecek tüm emekçilere düşmektedir. Emperyalist barbar dünya sistemine karşı kesintisiz bir mücadele, sosyalist bir dünyanın kurulmasının yolunu açacaktır. İşçi sınıfı önderliğinde kurulacak halkın iktidarı koşullarında, emekçi halk yığınlarının temel sorunları çözülecek; sınıfsız, sömürsüz ve baskısız sosyalist, komünist bir dünya hedefi doğrultusunda ilerleme sağlanacaktır.

8 Mart Dünya İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü'nü bu anlayışla kutluyoruz.

**Yaşasın işçi ve emekçi kadınların dayanışma ve mücadele günü!
Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınların gerçek kurtuluşu
devrimde ve sosyalizmde!**

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizmle kurtuluş!

17.02.2026 ●

ICOR 2. Kadın Konferansı yapıldı

Kasım 2025'te Nepal'in Katmandu kentinde ICOR'un 2. Kadın Konferansı yapıldı. Bu konferansa katılma çağrısında bulunan hazırlık komitesi, temsilcilerini bizzat göndererek doğrudan katılma imkânı olmayan üye örgütlerin 10 Kasım 2025'e kadar ülke raporlarını ve gündeme ilişkin yazılı sunumlarını iletebileceklerini, bunların konferansa katılanlara dağıtılacağını bildirmişti. Bu temelde Partimiz Merkezi Kadın Komisyonu yazılı olarak ülke raporu, çalışmalarımız ve bakış açımız hakkında görüşlerimizi talep edilen kısıalıkta hazırlayarak zamanında yerine iletti.

Katmandu'daki 2. Teorik Seminer hakkında sadece worldwomensconference.org web sitesinde yer alan bir sonuç bildirgesi üzerinden bilgi edinmiş bulunuyoruz. Bu anlamda tartışmalar nasıl olmuştur, hangi ideolojik-politik görüşler mevcuttur, çelişmeler nedir, perspektif nedir konularında somut bilgi verebilecek durumda değiliz. Bu tabii ki, büyük eksiklik. Umarız gelecek dönemde bu eksiklik giderilir.

Fakat biz daha fazla beklemeden, bu konferansa hazırlık döneminde kolektif olarak hazırlandığımız ve görüşlerimizi en kısa hâliyle (talep çünkü buydu) yazılı şekilde sunduğumuz bir yazıyı yayınlayarak devrimci-komünist kamuoyunu bilgilendirmeyi gerekli görüyoruz.

3.1.2026

Bolşevik Parti Merkezi Kadın Komisyonu

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN KASIM 2025'TE ICOR İKİNCİ KADIN KONFERANSINA SUNDUĞU YAZI

3. Gündem Maddesi: Devrimci Parti ve Örgütlerin Kadınların kurtuluş mücadelesine ilişkin perspektif ve görevleri

Kadınların kurtuluşu mücadelesine bakış açımız kısaca şöyledir:

Kadınların kurtuluşu mücadelemiz insanlığın kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır. Biz, bugün görevimizi sınıf mücadelesi temeline oturmuş, kadının kurtuluşunu, toplumsal kurtuluşun par-

çası olarak kavrayan ve yürüten bir kadın hareketinin, komünist kadın hareketinin yaratılması olarak tanımlıyoruz. Buna bağlı olarak komünist kadın hareketinin öncüsü kadın kadroların kazanılması ve daha da etkinleştirilmesi görevini önümüze koyduk. Bu konuda Dünya Komünist Hareketinin geçmişteki deneyimlerini araştırarak, özel bir kadın çalışması ve örgütlenmesinin gerekliliği dersini çıkardık ve andaki durum ve ihtiyacımıza göre organlar yarattık.

Erkek şovenizmine karşı her alanda mücadele!

Komünist partiler bizzat kendi içlerinden başlayarak önlerine çıkan her yerde, her alanda, erkek egemen anlayış ve pratiklere karşı amansız bir mücadele yürütmek zorundadır. Komünist kadın kadroların her anlamda güçlendirilmesi, onları parti yaşamının her alanında hak ettikleri yeri alması temel meselelerden biridir. Partinin en üst organlarında kadın yoldaşlarımız sorumluluk sahibi olarak yer almaktadır.

Tartışılması ve netleştirilmesini gerekli gördüğümüz teorik sorunlarda pozisyonumuz:

Kapitalizmde kadınlar da ezen ve ezilenler gibi kadın-erkek-LGBTİ+lar sınıf ve tabakalara ayrılmıştır. Sınıf mücadelesinin geliştiği ve sosyalizm, komünizmi hedeflediği ölçüde kaçınılmaz olarak kadınlarda da ayrışım ve hatta cepheleşme olacaktır. Ve bu ayrışım zaten her zaman mevcuttur. Bugün de ülkelerimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye’de burjuvazinin kanatları arasındaki mücadelede her kesim, kadınları ve kadın hareketini peşine takma gayreti içindedir.

Kadın hareketi kitlesel olarak ezilenlerin hareketi, ezilen sınıf ve tabakaların hareketi olarak ortaya çıktığı noktada **sınıf savaşımında aldığı pozisyona bağlı olarak demokratik – devrimci kadın hareketi** olarak ortaya çıkabilir. Erkek egemen sisteme karşı mücadele ederken, faşizme, ırkçılığa, egemen ulus şovenizmine, çevre katliamına vs. vs. karşı, ezilenlerin hak ve özgürlüklerine sahip çıkma niteliğinde hareketler olarak bugün dünyanın hemen

hemen her yerinde şu ya da bu ölçüde kitlesel olarak bu türden hareketler mevcuttur.

Bu hareketlerin sisteme eleştiriyle sınırlı kalmayıp, bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sisteme karşı bir pozisyonlara çekilmesi, yöneltilmesi olmazsa olmaz bir gerekliliktir.

Kitlelerin kendiliğinden hareketi, “Fridays for futur” “Gen Z”, savaşa karşı hareket gibi hareketlerde de tekrar tekrar yaşadığımız gibi, bugün kapitalist toplumu eleştiren onun aşırılıklarını ret ve mahkûm eden bir pozisyona kadar gidebiliyor. Ancak, bu hareketlerin büyük çoğunluğu andaki durumda hâlâ kapitalizmin yıkılması ve yeni bir toplumun, insanın insan üzerindeki sömürsünün kalktığı bir toplumun inşa edilmesini, sosyalizmin inşasını hedefleyen hareketler olma özelliğine sahip değil! Fakat gelişmenin bu yönde olması için tüm objektif şartlar mevcuttur ve bu genelde

komünist harekete, özelde komünist kadın hareketine büyük görevler yüklemektedir.

Kadınların kurtuluşu mücadelesi anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadele olmak zorundadır. Dahası bütün insanlıkla birlikte kadınların da nihai kurtuluşunu hedeflemek zorundadır.

Bizim hedeflediğimiz toplum sosyalizm-komünizmdir.

Bu hedefe varmak için **güçlü komünist partilerine ve kadınların kitlesel mücadelelerini doğru biçimde yönlendirme yeteneğine sahip komünist kadın hareketi** gereklidir. Hem tek tek ülkelerde ve hem de uluslararası alanda.

Geçmişteki Komünist Kadın Hareketinin deneyimlerinden, kazanımlarından öğreniyor, onların zaafalarının aşılması için mücadele

ediyoruz. Clara Zetkin, Inessa Armand, Kollontay ve diğer nice komünist kadın önderlerin öncülüğünde Komünist Kadın Hareketinin yarattığı değerleri daha da ilerletecek ve bugünün sınıf mücadelesinde çözümler üretebilecek yetenekte öncüler yetiştirmek zorundayız. Komünist partiler, ezilen kadın kitlelerinin haklı mücadelesini talepleriyle sokağa çıkan hareketlerini sosyalizm-komünizm davasına kazanabilmek için yol ve yöntemler geliştirmek zorundadır.

“Kadın devrimi” ajitasyon-propagandası hakkında!

“Kadın devrimi” gibi betimlemeler kulağa çok hoş gelse de, kadınların ilgisini çekse de, bunun yanlış anlayışlara yol açma tehlikesini görüyor ve o nedenle kullanmıyoruz; kabul etmiyoruz. (Buna ilişkin pozisyonumuzu ayrı bir yazıda ortaya koyduk.)

Görüşümüzce bugün, kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin gerekli olduğu; işçi ve emekçi kadın hareketinin bu yönde ilerleyebilmesi için Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış, ideolojik-politik çizgiye, yetkin kadrolara sahip komünist partiler tarafından yönlendirilmesi gerektiği her zamankinden daha açık-seçik ortaya konulması gerekmektedir.

Biz aynı şekilde komünist partilerde kadın ve erkeklerin eşit hak ve yükümlülükler temelinde birlikte örgütlenmesi gerektiğini savunuyoruz. Parti içinde kadın partisi – erkek partisi gibi bir ayırım olamaz. Ancak bu her ülkenin komünist partisine imkân ve ihtiyaçlara göre kadın çalışmasının organlarını yaratma görevini de yükler. Parti içinde ve partinin kitle örgütlerinde kadın komisyonu, kadın konferansları, kadın basını/medyası gibi... Parti içinde ve kitle örgütlerinde kota uygulaması gibi araçlar, andaki durum ve görevlerle uygunluk içinde başvurulabilecek araçlardır.

Partimizin kadın çalışmasının organları

Partimizin kadın çalışmasının genelinden sorumlu bir merkezi kadın komisyonu mevcut. Bu komisyon doğrudan Parti Merkez Komitesi'ne bağlı olarak faaliyet gösteriyor. Tüm parti örgütlerinde kadın çalışmasından sorumlu bir yoldaş tespit edilmiş durumda. Bu yoldaşların özel dikkati partili ve parti çevresindeki kadın yoldaşları teşvik etmek, onları partinin bütün organlarında eşit hak ve yükümlülüklerle sahip, sorumluluk taşıyan komünist kadın kadrolar olarak geliştirmektir. Parti çevresinde de partili ve partisiz kadın yoldaşların bir arada eğitim ve mücadele aracı olan kadın grupları vardır. İhtiyaca göre, kadın konferansları, kamplar, özel kadın atölyeleri vb. gibi birçok yol ve yöntemler uygulanmaktadır.

Partimizin kadınların kurtuluşu mücadelesine ilişkin sürekliliği sağlanmış ajitasyon-propagandası mevcuttur. Parti basının-medyasının her alanında düzenli kadın sayfaları mevcuttur.

Ülkelerimizde Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin parçası olarak Kürt kadın hareketi, demokratik bir yönelime sahip küçük burjuva-feminist kadın hareketi ve devrimci-demokratik çevrelerin kadın hareketi bazen ortak platformlarda ve bazen de ayrı ayrı olarak enerjik bir mücadele yürütmektedir. Biz, bu hareketler içinde komünist propagandamızla, devrim ve sosyalizm mücadelesini öne çıkararak yer alıyoruz.

Teorik çalışmamızda çeşitli akımların görüşlerini inceliyor, ülkelerimizde ve uluslararası alanda Marksist-leninist bakış açımızla yanlış pozisyonlar olarak değerlendirdiğimiz konularda eleştirel yaklaşımımızı ortaya koyuyoruz.

DEMOKRATİK KONFEDERALİZM NEDİR, NE DEĞİLDİR!

"Demokratik Konfederalizm" in mucidi Abdullah Öcalan'dır. Ona göre; Ortadoğu ve hatta bütün dünya halkları için geçerli çözüm "demokratik konfederalizm" dir. "Demokratik konfederalizm" devlet olmayan, demokratik ulus örgütlenmesidir. Demokratik Konfederasyon azınlık örgütlenmesidir, kültür örgütlenmesidir, dini örgütlenme hatta cins örgütlenmesi ve buna benzer örgütlenmelerdir! Bu örgütlenme biçimlerine demokratik ulus ve kültür örgütlenmesi deniliyor! Her kültürel örgütlenmenin, bunların tümünün birleştirilmesi konfederasyondur. Buna devlet olmayan "demokratik konfederalizm" deniliyor!

Kapitalizmin temel taşlarından biri ve onun vazgeçilmezidir devlettir. Devlet, ulusun vazgeçilmez ögesi ve koruyucusudur. Devlet sınıflı toplumlarda kendi sınıfının egemenliğinin koruyucusudur. Gense dayalı yapılanma ömrünü doldurduktan sonra, işbölümü ve bunun sonucu olarak toplum sınıflara bölündü ve devlet ortaya çıktı. Devlet, doğrudan doğruya ve ağırlıklı olarak, gense dayalı toplumun kendi içinde gelişen sınıf karşıtlıkları sonucu ortaya çıktı. Engels devleti tanımlarken şöyle diyor:

"Devlet, hem sınıf karşıtlıklarını kontrol altında tutma gereksiniminden hem de aynı zamanda bu sınıfların çatışmasının ortasında doğduğundan, genellikle, en güçlü, iktisadi açıdan egemen olan sınıfın devletidir; bu sınıf, devlet aracılığıyla, siyasal açıdan da

egemen olan sınıfa dönüşür ve böylece ezilen sınıfı sindirmek ve sömürmek için yeni araçlar elde eder. Eski Çağ'ın devleti, her şeyden önce, köle sahiplerinin, köleleri sindirmeye yönelik devletiydi; aynı şekilde, feodal devlet, soyluların, serfleri ve bağımlı köylüleri sindirmeye yönelik organıydı ve modern temsili devlet, ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesinin aracıdır." ("Ailenin Özel Mülkiyetin Ve Devletin Kökeni", Engels, s. 213, Yordam Kitap, Eylül 2019, İstanbul)

Öcalan'ın önerdiği "demokratik konfederalizm" in burjuva devletlerin varlığını sürdürdüğü koşullarda mümkün değildir. Çünkü önerilen komün vb. örgütlenmeler, sistemin temellerine yönelmeyen ve sistem ile birlikte yaşaması öngörülen örgütlenmelerdir.

Burjuva sistem içerisinde, ülkelerin gerçek anlamda demokratikleşmesi mümkün değildir. Demokratikleşme, kelimenin gerçek anlamında ele alındığında, "halkın kendi kendini yönetmesi" bir devrimi gerektirir. Bu sistem içerisinde gerçek anlamda, milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık, zoraki birlik ortadan kaldırılamaz. Halklar arasında tam hak eşitliği sağlanamaz.

"Demokratik Konfederalizm", var olan burjuva devletler içinde, bu devletlerin varlığı şartlarında alttan devlete paralel yaşanacak "demokratik özerik yapılar" dır. "Demokratik Konfederalizm" den anlaşılana, bağımsız devletlerin eşit şartlarda tek devlet çatısı altında birleştiği konfederasyonlar değildir. "Demokratik Konfederaliz-

m”den anladıkları, ulusal devletler içinde yerel özerk bölgelerin varlığıdır. Bu tip “devlet olmayan!” “Konfederal birlikler”in kapitalizm ve kapitalist burjuva devlet egemenliği koşullarında uygulanabilmesi mümkün değildir. Bu yaklaşım, kapitalizm/ emperyalizm koşullarını ve burjuva devletin bu koşullardaki rolünü görmezden gelen bir yaklaşımdır. Kürt ulusal devletini istemiyoruz söylemi, kapitalist/emperyalist barbarlık koşullarında ve sermaye devletinin Kürtlerin ulusal varlığını ve en temel ulusal haklarını ret politikasını esas olarak sürdürdüğü koşullarda gündeme getiriliyor.

Birinci Dünya Savaşı ertesinde Kürdistan parçalandı. Dört parçada Kürtler üzerindeki ulusal baskılar sürdürüldü, sürdürülüyor. Kürt ulusu üzerindeki baskıların uygulayıcı aktörü burjuvazinin “ulusal devlet” aygıtıdır. Abdullah Öcalan ve Kürt Özgürlük Hareketi, bu geçeceği yok sayıyor. Egemen ulusların burjuva devlet hâkimiyetini sürdürdüğü sürece, halkın şu ya da bu kesiminin, ezilen bir ulusun ya da çeşitli diğer azınlıkların kent, ilçe, köy ve mahalle komünleri kurarak, “komünal ekonomik birlikler federasyonu” oluşturarak, bir toplum projesini hayata geçirmeleri mümkün değildir. Böylesi birlikler, ancak bir merkezi devletin devlet olmaktan çıktığı olağanüstü şartlarda belli bir süre, o da emperyalist bir gücün desteğinde, yaşayabilir. Öcalan ve Kürt Özgürlük Hareketi, bu bağlamda boş bir

hayalin peşinden koşmaktadır. Kürt ulusunun kapitalizm koşullarındaki çözümünün tek yolu, Kürt ulusunun tüm ulusal haklarına sahip olması ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesidir. Kürt ulusu, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi onun en doğal hakkıdır. Kendi kaderini kendisinin belirlemesi için de zoraki birliğin ortadan kaldırılması gerekir. Burjuva ulus devletler içerisinde çözüm önerenler, kapitalizm ve onun devlet iktidarını sorun olarak görmemektedir. Kapitalizm koşullarında, sömürgeci devlet hedef alınmadan sömürgeci devlet içinde demokratik bir çözüm modelinin sunulması, Kürtlerin kandırılmasıdır. Kürtler elbette federasyon, özerklik gibi biçimler altında aynı devlet içinde diğer uluslar ve ulusal topluluklarla birlikte yaşayabilir. Hangi biçimi tercih edip uygulayacağına karar verme hakkı Kürtlerin kendisine aittir. Kürtlerin “idari model” olarak “bölgesel” ya da daha çok kullanıldığı şekliyle “demokratik özerklik”i öngörmeleri, serbest iradeleriyle verecekleri kendi kararları ve haklarıdır. Ancak şu kesindir: Sömürgeci devletler varlığını sürdürdüğü sürece, “demokratik konfederal sistem ve bu temelde öngördüğü demokratik özerk yapılar”ın oluşturulması boş hayaldir. Bu hayalin gerçekliğe dönüştürülmeye çalışılması durumunda, var olan devlet iktidarı ile silahlı çatışma kaçınılmazdır.

Rojava'da emperyalist hesaplar, zoraki birlik ve Kürt ulusal sorunu

Aralık 2024'te, başta T.C. destekli HTŞ olmak üzere, İslamcı gruplar tarafından gerçekleştirilen bir ayaklanma ile Beşar Esad rejimi devrildi. Esad rejimi sona erdiğinde, SDG, Suriye'nin kuzeydoğusundaki geniş bölgeleri kontrol etmeye devam ediyordu. 10 Mart 2025'te, Şam yönetimi ile SDG arasında bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma, SDG kontrolündeki bölgelerde petrol/gaz sahaları ve sınır kapılarının Suriye hükümetine devrini, SDG'nin askeri gücünün orduya entegrasyonunu ve Kürt kültürel haklarının tanınmasını öngörüyordu. 2025 yılı sonuna kadar anlaşmanın uygulanması hedefi belirlendi. Ancak 2025'in sonuna gelindiğinde, bu anlaşmada yer alan maddelerin hiçbirinin fiilen hayata geçirilemediği görüldü.

Aralık 2025 ve Ocak 2026'da Halep'te Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı iki mahallede Suriye hükümet güçleri ile SDG arasında çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalarda ölenlerin ve yaralananların olduğu bilgisi basına yansıdı. Ocak 2026'nın ortasında Ahmed el-Şaraa, Suriye'deki Kürtlerin haklarına ilişkin 13 No'lu kararnameyi yayımladı ve 18 Ocak 2026'da SDG Komutanı Mazlum Abdi ile Şam yönetimi arasında, sınır kapıları, güvenlik entegrasyonu ve aralarında IŞİD üyelerinin tutulduğu tutuklu kamplarının devlet denetimine alınmasının da bulunduğu konuları kapsayan 14 maddelik yeni bir anlaşma açıklandı.

Ancak bu anlaşma da 19 Ocak 2026'da çöktü ve silahlı çatışmalar yeniden başladı. Şam ordu güçleri, Kürtlerin alt yapılarına yönelik saldırılara hız verdi. Faşist

T.C. Suriye'deki işgal bölgelerinde ve sınırda askeri gücünü yoğunlaştırdı. SDG, "sivil halka yönelik katliamı engellemek için" Deyrizor ve Rakka'dan silahlı güçlerini çektiğini açıkladı. SDG'nin egemenlik alanı bu gelişmelerle Kobanê ve Kamışlı bölgelerine sıkıştı. Haseke ve Kobanê kuşatma altına alındı. Kürtler yeniden göç yollarına düştü. BM'ye göre, çatışmalar nedeniyle ya da yeni bir tırmanış korkusuyla yaklaşık 11.000 kişi Haseke'den Kamışlı'ya göç etmek zorunda kaldı. 20 Ocak 2026'da dört günlük bir ateşkes ilan edildi, ancak ateşkesle rağmen çatışmalar devam etti. 20 Ocak 2026'da Suriye ordusu bazı cezaevlerinin yanı sıra el-Hol kampının kontrolünü devraldı.

30 Ocak Anlaşması

30 Ocak 2026'da Şam yönetiminin SDG'ye tanıdığı müddet dolmadan, HTŞ ile SDG'nin yeniden anlaşığı açıklandı. Yapılan açıklamaya göre anlaşmanın temel unsurları şöyledir: Derhâl ateşkes yapılacak. Askeri ve idari güçler kademeli bir şekilde entegre edilecek. Askeri güçler temas hatlarından geri çekilecek. SDG güçleri Haseke ve Kamışlı'da üzerinde anlaşma sağlanan askeri kışlalara çekilecek. Buna karşılık Suriye ordusu da Haseke'nin güneyindeki Şeddadi kasabasına çekilecek. Daha sonra bölgedeki güvenlik güçlerinin entegrasyon süreci başlatılacak. Suriye Savunma Bakanlığı, Haseke'de bir askeri tümen oluşturacak. SDG'de üç tugay hâlinde bu tümenin içinde yer alacak. Buna ilaveten Kobanê'de bir tu-

gay oluşturulacak ve bu tugay Halep'teki tümene bağlanacak. İçişleri Bakanlığı'na bağlı güvenlik güçleri de Haseke ve Kamışlı şehir merkezlerine girecek. 2 Şubat'ta bu kentlere sembolik bir giriş gerçekleştirilecek. Asayiş güçlerinin İçişleri Bakanlığı'nın entegrasyonu süreci de böylece başlayacak. Askeri güçlerin şehir ve kasabalara girişi yasaklanacak. Sivil memur kadroları ile birlikte özerk yönetim kurumları da Suriye devlet kurumlarına entegre edilecek. Bu bağlamda SDG'nin önerdiği bir isim Haseke valisi olarak atanacak. Haseke il emniyet müdürü ise Suriye hükümeti tarafından atanacak. Emniyet müdürünün yardımcısı ise SDG'nin önerdiği bir isim olacak. SDG'nin başka önerdiği bir başka isim savunma bakan yardımcısı olarak atanacak. 10 gün içinde stratejik tesislerin Şam hükümetine devri başlayacak. SDG'nin kontrolünde kalan petrol sahaları Enerji Bakanlığı'na devredilecek. Kamışlı havaalanı Suriye Sivil Havacılık Kurumuna devredilecek. Bir ay içerisinde Semelka ve Nusaybin'in sınır kapıları Şam'ın kontrolüne bırakılacak. Bu sınır kapıları derhâl faaliyete geçecek ama yabancılar bu kapılardan Suriye'ye giremeyecek. Suriye hükümeti Haseke'de ki tüm sivil kurumları devralacak. Özerk yönetim kurumları devlet kurumlarıyla birleştirilecek. Bu kurumlarda çalışan sivil personelin kadroları korunacak. Kuzey ve Kuzey Doğu Suriye Özerk Yönetimi tarafından verilen tüm diplomalar ve belgeler kabul edilecek. Bu diplomalara ilk, orta, lise, üniversite hepsi dâhildir. Tüm sivil toplum kuruluşları ile medya organları ilgili mevzuat Şam'dan ruhsatlandırılacak. Efrin, Halep ve Resulayn'dan göç etmiş sivillerin güvenli bir şekilde dönüşü sağlanacak. Haseke'de SDG'nin kontrolünde kalan cezaevlerinin güvenliğini SDG sağlamaya devam edecek.

Anlaşmanın yapıldığı ve içeriği açıklandıktan sonra, Rojava Özerk Yönetimin Dış İlişkiler Sorumlusu İlham Ahmed uluslararası basın mensuplarına bir toplantı düzenledi. İlham Ahmed'in açıklamaları-

na göre de; üçü Haseke'de, biri Kobanê'de olmak üzere, SDG bünyesinde dört yeni tugay oluşturulacak. Tugay komutanları Kürt olacak. Kobanê Tugay'ı Halep'e bağlanacak. Kadın Koruma Birlikleri (YPJ), tümenler kurulduğunda YPJ'de içinde yer alacak. Ama bunun ayrıntıları henüz konuşulmamış. "Asayiş güçleri yerlerinde kalacak, yerel güçlerin yerini başka bir güç almayacak. Yani dışarıdan bir güç gelmeyecek" diyor, İlham Ahmed. İlham Ahmed'in açıklamasına göre; Suriye güvenlik güçleri Kamışlı ve Haseke şehirlere girecek. Fakat kontrol ve sorumluluk yerel güçlerde olacak. Haseke Valisi SDG tarafından belirlenecek. Sınır muhafızları bölge halkından olacak. Semelka sınır kapısı açık kalacak. Çalışanlar devlete bağlı resmi bir çerçevede görevlerini sürdürecektir. Haftada 2 saatlik Kürtçe dersi öngörülüyor. Oysa Rojava Kürtleri açısından eğitim-öğretimin ana dilde olması talebi devam ediyor.

Şam'daki müzakere heyetinde yer alan Fevza Yusuf da bazı bilgiler paylaştı. Fevza Yusuf'a göre tugaylar Kobanê ve Cezire bölgesinde konuşlanacak. Kent merkezlerine girecek İçişleri Bakanlığı güçleri entegrasyon sürecini koordine edecek ve buralardaki varlığı kalıcı olmayacak. Fevza Yusuf'a göre; kent merkezlerine girecek İçişleri Bakanlığı güçleri entegrasyon sürecini yönetmek üzere gelecek ve sonra dönecekler. Fevza Yusuf'un açıklamaları ile devam edelim: Asayiş güçleri Kürt çoğunluklu bölgelerin güvenliğinden sorumlu olacak, sınır kapıları, havaalanı ve petrol sahaları Şam'daki hükümete bağlı olacak, ancak yerel idareciler görevlendirilecek. Efrin ve Resulayn gibi bölgelerin yönetimi buraların yerel halkı tarafından yürütülecek. Eğitim kurumları kendi özgün yapısını koruyacak. Eğitim müfredatı ve eğitimin dili gibi konuları ele almak üzere de ortak komiteler kurulacak, çalışmalar yürütülecek. İlham Ahmed ile Fevza Yusuf'un anlaşma ile ilgili verdiği bazı bilgiler çakışıyor, bazı bilgiler ise detaylar içeriyor.

PYD yetkilisi Salih Müslim'in de açıklaması var. O açıklamasında özerklik garantisi altına alındı anlamına gelebilecek bazı söylemlerde bulunuyor, değerlendirmeler yapıyor. Salih Müslim'e göre; askeri yapı olduğu gibi kalacak. Merkezden az sayıda personel olacak ama yerel yönetim ve genel olarak her şey Kürtlerin kontrolünde kalacak. Özerk yönetimin asayiş, eğitim ve hizmet kurumları olduğu gibi kalacak.

Şam yönetimi ise yukarıda özetlemeye çalıştığımız kimi Kürt yöneticilerin açıklamalarından daha farklı açıklamalar yapıyor. Enformasyon Bakanı Hamza El Mustafa'ya göre; 30 Ocak anlaşması sonrası Suriye'deki tüm kurumlar hükümetin yetkisi altında olacak. Ülkedeki hiçbir bölge hükümetin kontrolü dışında kalmayacak. Suriye Haber Ajansı (SANA)'na konuşan başka bir hükümet yetkilisi de askeri ve güvenlik alanındaki entegrasyon tugaylar bünyesinde bireysel olarak gerçekleştirilecek, devlet tüm sivil ve resmî kurumları sınır kapılarını ve geçiş noktalarını devralacak ve ülkenin hiçbir bölgesi devletin kontrolü dışında kalmayacak, diyor; Kürt yöneticilerin söylemlerinin tam tersini söylüyor!

Suriye Dışişleri Bakanlığı yetkilisinin görüşlerini de Suriye TV'si aktardı. Dışişleri yetkilisine göre; 18 Ocak anlaşmasının uygulanmasına yönelik adımların atılmasıyla bölünme ve ayrılık sayfası kapanmış oluyor. 18 Ocak anlaşmasında, orduya SDG'nin bireysel katılımı şartı konmuştu. Dışişleri yetkilisine göre; tüm Suriyeli bileşenler Suriye devleti içinde asimile edilecek, eritilecek! Yani SDG üyelerinin ordu ve polise girişi bireysel bazda olacak. Anlaşmanın uygulanması için bir aylık süre belirlenmiş! Bu süre aşılmayacak, diyor.

Kürt yöneticiler, anlaşmanın Kürtler için getirdiği kazanımlar üzerinde duruyor. Kaybetmedik, bazı kazanımlar elde ettik, bazı şeyleri güvence altına aldık diyorlar. Bir anlamda Kobanê ve Kamışlı için seferber olan Kürtleri de rahatlatacak bir dil kullanıyorlar. Şam ise özerkliği

çağrıştıran herhangi bir tavizin verilmediğini anlatıyor. 30 Ocak anlaşması ile ilgili birbirine zıt açıklamalar yapıyor. Süreç açıklanan olarak ilerleyecek. Netleşmesi ve açıklanması gereken daha birçok sorun var.

Emperyalistler açısından belirleyici olan dostluk değil, çıkarlardır. 2025 yılının aralık ayına kadar, emperyalistler için "terörist" olan ve başına ödül konulan, faşist T.C.'nin desteğini alan Colani/ Ahmed el-Şaraa, Esad rejiminin devrilmesi ertesinde, teröristlikten muteber devlet adamlığına terfi etmiştir. Emperyalistler kendi çıkarlarını Ahmed El Şaraa üzerinden de yürütebilecekleri değerlendirmesini yaptıktan sonra, onu yeni Suriye rejiminin temsilcisi olarak kabullenmişlerdir.

30 Ocak anlaşması Kürt halkının hakları açısından, Mart 2025 de yapılan anlaşmadan geri, fakat 18 Ocak anlaşmasından daha ileridir. DSG, daha önce kontrolü altında tuttuğu birçok alanı kaybetmiştir. SDG'nin içeriğini doldurduğu biçimde, özerklik de fakto sona ermiş, en iyi hâlde Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nda öngörülen sınırlara çekilmiştir. Özerklik sona erdirilmiştir ancak kimi yerel haklar kazanılmıştır. En başta, Esad egemenliğindeki Suriye'de var olmayan, Kürtlerin vatandaşlık hakkı kabul edilmiştir. Kürtçe ana dil değil, seçmeli ders olarak kabul edilmiştir. Kimi kazanımların elde edilmesi kuşkusuz, SDG /PYD/ YPG'nin mücadelesinin ve Kürtlerin dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkması'nın da bir sonucudur.

Günümüz dünyasında emperyalist güçlerden birisi ulusal hareketin arkasında durmadığı sürece, o ulusal hareketin kendi devletini kurmasının mümkün olmadığı bir kez daha ortaya çıktı.

Buradan çıkarılacak sonuç, tabii ki ulusal devlet için mücadeleden vaz geçmek olamaz.

Çıkarılacak tek sonuç şudur: Ezilen uluslar kendi devletlerini kurmak için mücadelelerinde hiçbir emperyalist güce güvenemez, sırtını onlara dayayamaz.

Ayıdan post emperyalistlerden dost olmaz!

Rojava Kürdistan'ında 3 milyon Kürt yaşıyordu. Kürtlerin dilleri, kültürleri ve ulusal kimlikleri ile ortaya çıkmaları yasaktı. 1963'te Suriye'de iktidara el koyan Baas Partisi döneminde de Kürtlerin durumu giderek kötüleşti. Suriye'de 1962'de nüfus sayımı yapıldı. Suriye rejimi, Kürtlerin 1925 Şeyh Said İsyanı sonrası Suriye'ye gelmiş olduklarını iddia ederek, Suriye'nin otokton nüfusundan olmadıkları gerekçesi ile Suriye vatandaşlıkları ellerinden alındı. Vatandaşlıkları ellerinden alınan Kürtlerin sayısının 300 bin civarında olduğu tahmin edilmektedir. Baas rejimi, Kürtlerin Suriye içinde dağıtılması, buna karşılık bölgeye Arapların yerleştirilmesi yönünde bir siyaset izledi. Böylece, Kürtlerin yaşadığı bölgede bir Arap kuşağı oluşturuldu. Yerleşim birimlerinin isimleri Araplaştırıldı. Kürtlerin bir bölümünün toprakları ellerinden alındı. Diğer parçalarda olduğu gibi Batı Kürdistan'da, asimilasyon çalışmaları hız kesmeden sürdürüldü.

Mart 2011'de Suriye iç savaşı başladı. Rojava Kürtleri, iktidar boşluğundan yararlanarak kendi öz yönetimlerini kurmak için harekete geçti. Alandaki IŞİD güçleri Kürtlerin özyönetimlerini kurma girişiminin bastırmak için saldırdılar. Kobanê'de Kürt nüfus PYD/YPG önderliğinde IŞİD'çilere karşı büyük bir vatan savaşı yürüttüler. Bu savaşta başta ABD emperyalistleri olmak üzere, Batılı emperyalist güçler, alanda IŞİD'e karşı mücadelede savaşıyan esas güç olarak değerlendirdikleri PYD/YPG'yi destekler pozisyona geçtiler. Ocak 2014'te Kobanê, Efrîn ve Cezîrê, Şubat 2016'da ise Şahba kantonu ilan edildi. Ocak 2014'te Geçiş Anayasası kabul edildi. Mart 2016'da Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu ilan edildi. Aralık 2016'da federasyon anayasası güncellendi. Eylül 2018'de yeni yönetim ilan edildi.

Rojava Kürtleri, en başta Suriye'de doğru bir siyaset izledi. Rojava'da oluşan siyasi boşluğu, hiçbir kesimle savaşımadan doldurdular. Kendi iktidar alanlarını çatışarak, Esad güçlerini koruyarak yapmadılar. Esad aynı anda tüm cephelelerde savaşıacak durumda değildi. O yüzden güçlerinin büyük bölümünü Rojava'dan çekti. Rojava'lı Kürtler de bu iktidar boşluğundan yararlanarak kendi öz yönetimlerini kurdular. Daha sonraki süreç içerisinde de Rojava herhangi bir biçimde saldırıya uğradığında kendini savundu. Ne Esad rejimi ile ne de Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ile karşı karşıya gelmemeye dikkat ettiler. Kobanê kuşatmasına kadar dış müdahaleye karşı çıkıyorlardı. Bu, gayet doğru bir tavrıydı. IŞİD'in Kobanê saldırısı ile Kobanê'yi kaybetme tehlikesi ortaya çıktığında, kim yardım ederse etsin, biz hazırız tavrı takındılar. Yani emperyalistlerin yardımı ile kurulacak bir Rojava özerkliği emperyalizmin denetiminde olabilirdi. 2014 ve sonrasında Batılı emperyalistler açısından Rojava Kürdistan'ındaki Kürtler, yardım edilmesi gerekenlerdi. Ve yardım ettiler de.

Rojava Ulusal Hareketi çıkış noktasında hiçbir emperyalist güç tarafından desteklenmiyordu. Bağımsız bir ulusal hareketti. 2014'de Kobanê, IŞİD tarafından saldırıya uğradı. Ulusal hareket savaşıyanların yiğitçe direnişine rağmen, yeterli askeri araç/gereç/malzeme yokluğundan boğulma tehlikesi ve tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Bu noktadan itibaren IŞİD'i baş düşman ilan eden ABD emperyalizmi devreye girdi. PYD/YPG'ye silah desteği verdi. Faşist T.C. sınırı açtı. Barzani peşmergeleri Kobanê'ye geldi. IŞİD'in Kobanê kuşatması geri püskürtüldü. ABD emperyalizmi açısından PYD/YPG, IŞİD'e karşı savaşta, "alandaki en iyi savaşıyan güç" olarak "müttefik" hâline geldi. PYD/YPG gibi bir gücün, ABD gibi büyük bir emperyalist güç ile "müttefik"liği, gerçekte o emperyalist büyük gücün

savaşının bir parçası hâline gelmeyi beraberinde getirebilirdi. ABD'nin baş düşman ilan ettiği IŞİD'e karşı savaşta, Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kara ordusu olarak işlev görmeye başladı. Rojava Kürdistan'ı dışında IŞİD'e karşı yürütülen savaşta binlerce kayıp verildi. YPG/PYD/SDG Suriye'de yürüyen savaşta, ABD'den bağımsız olarak ele alınacak bir güç olmaktan çıktı. Rojava Kürdistan'ının demokratik mücadelesi bir bütün olarak emperyalizme darbe vuran bir hareket olmaktan çıktı. O ulusal hareket, emperyalistlerin bir bölümü ile işbirliği yapan silahlı reformist bir ulusal harekete hâline dönüştü.

Esad rejimi devrildikten sonra Batılı emperyalistler, Ahmed el-Şaraa'nın arkasında sıraya dizildiler ve pastadan pay kapmak için Şam'a seferler düzenlediler. ABD emperyalistleri, SDG ile yapılan ittifakın miadını doldurduğunu açıkladı. Keza Batılı emperyalistler ve sömürgeci Türk devleti, Suriye'nin üniter yapısından yana tavır takındılar. Ortadoğu'da yeni bir düzen kurulmak isteniyor. Andaki durumda kontrol dışında olan İran hizaya getirilmek isteniyor. Emperyalistler ve Türk devleti, Suriye'de yeni bir rejim inşa ediyorlar.

Sonuç

Günümüz dünyasında, herhangi bir ulusal hareketin, emperyalist bir büyük güç tarafından açıkça desteklenmediği koşullarda, ayrılma hakkını kullanarak kendi devletini kurmasının fiilen mümkün olmadığı Suriye örneğinde bir kez daha görüldü.

Emperyalistler ve sömürgeci Türk devleti, Rojava Kürtlerinin kendi kaderlerini belirlemesine ve nasıl örgütleneceklerine kendilerinin karar vermesine izin vermediler. Suriye'de, uluslar arasında eşit birlik yerine zoraki birlik dayatıldı, dayatılıyor.

Rojava'da özerk yönetimi savunmak görevdir. Rojava'daki özerk-demokratik

yapıya sahip çıkarken, emperyalistlerden dost olmayacağını bilmek ve bu gerçekçi hep yeniden hatırlamak, hatırlatmak da görevdir. Suriye'deki halklar nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. Suriye halkları için gerçek çözüm, bütün ulusların ayrılma hakkına sahip olduğu, tüm milliyetlerin eşit haklarla, birlikte yan yana yaşadığı, demokratik, bir Suriye'dir. Halkların birbirine düşman olmadığı, şovenizmin, milliyetçiliğin olmadığı, halkların eşit haklar temelinde, özgür temelde yaşadıkları, halkların kendi kendilerini yönettikleri bir dünya mümkündür.

Suriye ulusal sorunda gerçek çözüm ancak proleter bir devrimin zemini üzerinde çözülebilir. Kürdistan'ın dört parçasında da sömürü imparatorluklarına son verilmeden, Kürt ulusunun ayrılıp gerçek anlamda kendi devletini kurması mümkün değildir. Zoraki birlik ortadan kaldırılmadan, uluslar arasında tam hak eşitliği sağlanmadan ulusal sorunun çözümü mümkün değildir. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmanın, bugün ulusal sorunda marksist-leninist, proleter enternasyonalisti olmanın temel ölçülerinden biridir. Bu hak savunulmadan, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin, Türk ulusundan işçi ve emekçilere karşı olan güvensizliği ortadan kaldırmak mümkün değildir. Bu güvensizlik ortadan kaldırılmadan da işçi ve emekçileri ortak sınıf örgütlerinde biraraya getirmek mümkün değildir. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri ortak sınıf savaşımında birleştirmek isteyenler bu hakkı kayıtsız-koşulsuz savunmak zorundadırlar.

Gönüllü birlik, ancak Kürt ulusunun kendi özgür iradesi temelinde vereceği kararlarla mümkündür. Kürt ulusunun kendi özgür iradesini kullanabilmesi ise, ancak demokratik devrimin başarıya ulaşması ile faşist HTŞ rejiminin yıkılması şartlarında mümkündür.

İmralı “Görüşme Tutanağı”: Bir Mücadelenin Entegrasyon Noktasına Savruluşu

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi, sonunda sömürgeci devlete uyum teorisine indirgenmiştir. İmralı “Görüşme Tutanağı” tam da böyle bir siyasal dönüşümün belgesi olarak karşımızda durmaktadır.

24 Kasım 2025’te TBMM’de kurulan “Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu” üyeleri Feti Yıldız (MHP), Hüseyin Yayman (AKP) ve Gülistan Kılıç Koçyiğit (DEM Parti) İmralı Cezaevi’nde Abdullah Öcalan ile bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmenin ardından, 4 Aralık 2025’te tutanağın yalnızca dört sayfalık özet bölümü TBMM’deki “Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu” toplantısında okunarak kamuoyuna duyuruldu. Tutanağın tümünün yayımlanmaması tartışmalara yol açtı ve özellikle muhalefet partileri tutanakların eksiksiz yayımlanmasını talep etti. Yaklaşık iki ay sonra, 23 Ocak 2026’da Türkiye Büyük Millet Meclisi görüşmenin tam metnini resmi internet sitesinde yayımladı. Böylece kamuoyuna ilk etapta yalnızca sınırlı bir bölümünün servis edildiği metnin tamamı daha sonra ortaya çıkmış oldu.

Tutanakların Parça Parça Yayınlanması

İmralı “Görüşme Tutanağı”nın kamuoyuna sunulduğu biçimi de başlı başına sorunlu bir durumdur. Tutanağın ilk etapta yalnızca sınırlı bir bölümünün paylaşılması, kamuoyunun tartışmasını belirli bir çerçeveye yönlendirmeyi amaçlayan bir yöntemdir. Bu durum, İmralı görüşmelerinin yalnızca bir diyalog süreci olmadığını; aynı zamanda sömürgeci devletin kamuoyunu nasıl yönlendireceğini hesapladığı kontrollü bir siyasal iletişim stratejisinin parçası olduğunu göstermektedir.

Faşist Siyasetle Kurulan Yakınlık

16 sayfalık “Görüşme Tutanağı”, Öcalan’ın geldiği aşamada geçirdiği siyasal dönüşümün

açık bir belgesidir. Tutanakta dikkat çeken ilk unsur, Abdullah Öcalan’ın komisyon üyelerine yönelik kullandığı dil ve özellikle MHP’li faşist Feti Yıldız’a dönük övgü dolu ifadeleridir. Bu durum, yıllarca “devletin inkâr ve imha politikaları”na karşı yürütülen mücadeleyi temsil ettiğini söyleyen bir siyasal çizginin bugün geldiği noktayı göstermesi açısından çarpıcıdır. Açık faşist bir siyasi geleneğin temsilcisine yönelen bu tür bir yakınlık dili, yalnızca diplomatik bir nezaket olarak açıklanamaz. Bu yaklaşım, devletle uzlaşma ve sistem içinde yer alma arayışının açık bir göstergesidir.

Öcalan’ın kendi siyasal geçmişine dair yaptığı açıklamalar da bu çerçevede dikkat çekicidir. Siyasete Ülkü Ocakları çevresine giderek başladığını söylemesi, Türkiye’de faşist hareketin örgütlü yapılarından biriyle erken dönem temasını ortaya koymaktadır. Bu açıklama, yıllarca devrimci ve anti-sömürgeci bir çizgi olarak sunulan siyasi hattın arka planına dair yeni sorular doğurmaktadır. Bir başka deyişle, bu itiraf yalnızca kişisel bir anı değil; aynı zamanda siyasal kimliğin oluşumuna dair önemli bir ipucudur.

1993: Stratejik Kırılmanın Başlangıcı

Ancak tutanaklarda en çarpıcı nokta, Öcalan’ın 1993 yılına ilişkin yaptığı değerlendirmedir. Öcalan, o dönemde silahlı mücadeleyi bırakmak istediğini fakat bunu gerçekleştirmediğini ifade etmektedir. Bu sözler, Kürt hareketinin tarihindeki kritik bir dönemece dair açık bir itiraf niteliği taşımaktadır.

Bu stratejik çizgi değişikliğinin bedelini ise en ağır biçimde Kürt halkı ödedi. Binlerce köy yakıldı, köyler zorla boşaltıldı. Binlerce Kürt yerinden edilerek sürgüne zorlandı. 17.500 faili meçhul –gerçekte failleri büyük ölçüde bilinen– cinayet işlendi. Hapisha-

neler Kürtlerle dolduruldu, binlerce insan sistematik işkencelerden geçirildi. Bir halkın yaşamı, coğrafyası ve toplumsal dokusu ağır bir yıkıma uğratıldı.

Bütün bu ağır bedeller, on binlerce ölüm, sürgünler ve yıkımlar bugün geriye dönüp bakıldığında kaçınılmaz bir soruyu gündeme getirmektedir: Onca acı, onca yıkım ve onca fedakârlık, sonunda sömürgeci T.C. devletine uyum sağlamak ve onun sınırları içinde çözüm aramak için mi ödendi? Eğer sonuç sömürgeci devlete uyum ise, o zaman tarihin sorusu nettir: Onca bedel neden ödendi?

Bugün İmralı'dan yapılan bu itiraf, o dönemde yaşanan dönüşümün tesadüfi değil, bilinçli bir yönelim olduğunu göstermektedir. Bunca bedelin ödenmesinin sorumluluğu da Abdullah Öcalan'a aittir. Çünkü 1990'ların başında başlayan bu çizgi değişikliği zamanla silahlı mücadelenin geri plana itilmesi, siyasal entegrasyon söylemlerinin öne çıkması ve devletle müzakere arayışlarının artması gibi gelişmelerle kendini göstermiştir.

Ulusal Kurtuluş Söyleminden Entegrasyon Teorisine

İmralı "Görüşme Tutanağı"nda Öcalan'ın konuşması incelendiğinde ortaya çıkan çerçevenin bir ulusal kurtuluş stratejisinden çok, sömürgeci devlet yapısı içinde nasıl bir siyasal çözüm üretilebileceğine dair bir konuşmadır. Öcalan için temel mesele, sömürgeci devletle köklü bir hesaplaşma değil; devletle nasıl bir ilişki kurulacağıdır. Daha açık bir ifadeyle, "sömürgeci" olarak tanımlanan bir devlete karşı yürütülen mücadeleden, o devlet yapısına nasıl entegre olunabileceğinin teorisi yapılmaktadır.

Bu noktada ortaya çıkan çelişki oldukça açıktır. On yıllar boyunca T.C. devletini "sömürgeci" bir yapı olarak tanımlanmış, yürütülen mücadele de bir ulusal kurtuluş mücadelesi olarak sunulmuştur. Ancak bugün aynı hareketin lideri, bu devlet yapısına nasıl uyum sağlanabileceğini ve sömürgeci devletin açtığı kanalları aracılığıyla kendi hareketini bu çizgiye ikna etmek için çalıştı.

Gelinen aşamada Kürt hareketinin önemli bir bölümü de Öcalan'ın çizgisini kabullenmiş görünmektedir.

"Görüşme Tutanağı" yalnızca bir görüşmenin kaydı değildir. Aynı zamanda bir siyasal çizginin nereden nereye savrulduğu- nu gösteren ibretlik bir belgedir.

Lider Kültü ve Narsist Siyaset

İmralı "Görüşme Tutanağı"nın genelinde göze çarpan bir diğer unsur ise Abdullah Öcalan'ın kendisini neredeyse her konuda nihai otorite olarak konumlandırın üslubudur. Metnin birçok bölümünde yalnızca Kürt meselesi hakkında değil; Türkiye siyaseti, devletin nasıl yeniden yapılandırılması gerektiği, Ortadoğu'daki güç dengeleri ve hatta farklı siyasi aktörlerin nasıl davranması gerektiği üzerine kesin hükümler kurmaktadır. Bu dil, tartışmaya açık bir siyasal değerlendirmeden çok, kendisini her şeyi bilen ve her sürecin merkezinde duran bir figür olarak sunan bir kişilik söylemini yansıtmaktadır.

"Görüşme Tutanağı" yalnızca bir siyasal çizgi değişikliğinin değil; aynı zamanda uzun yıllar boyunca hareket içinde şekillenen lider kültürünün ve narsist siyasal kişilik anlayışının da açık bir yansımasıdır.

Sonuç

Sonuç olarak İmralı "Görüşme Tutanağı", yalnızca bir görüşmenin kaydı değildir. Bu metin, bir siyasal çizginin nasıl adım adım sistem içine çekildiğinin, bir özgürlük söyleminin nasıl entegrasyon teorisine dönüştüğünün açık belgesidir. Bir zamanlar "sömürgecilik" olarak tanımlanan bir devlet yapısına karşı yürütülen mücadelenin, bugün aynı devlet yapısına uyum arayan bir politik çizgiye dönüşmesi, Kürt siyasetinin son otuz yılındaki en büyük ideolojik kırılmalardan biridir. Bu nedenle İmralı'dan çıkan bu metin, yalnızca bugünün değil; aynı zamanda son otuz yılın politik tercihlerinin ve ağır bedellerinin de yeniden sorgulanmasını zorunlu kılan tarihsel bir belge olarak okunmalıdır.

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

Demokratik Entegrasyon mu, Sömürgeci Devlete Eklemlenme mi?

27 Şubat 2026'da, Abdullah Öcalan'ın geçen yılki "PKK'nın silah bırakması ve örgütün feshedilmesi" çağrısının yıl dönümünde yeni bir "Barış ve Demokratik Süreç Mesajı" okundu. Bu mesaj, İmralı Heyeti üyeleri tarafından düzenlenen basın toplantısında kamuoyuna aktarıldı.

Öcalan'ın bu mesajındaki "demokratik entegrasyon" çağrısı, bir özgürleşme projesi değil, sömürgeci Türk devlet aygıtına siyasal ve toplumsal eklemlenme çağrısıdır. Entegrasyon söylemi, sınıf, ulus ve devlet ilişkilerini gizleyen ideolojik bir örtü işlevi görmektedir. Türkiye Cumhuriyeti, tarihsel olarak Türk burjuvazisinin sınıf çıkarları doğrultusunda şekillenmiş; başta Kürt ulusu olmak üzere diğer ulusların ve azınlık milliyetlerin inkârı, bastırılması ve zor yoluyla tabi kılınması üzerine inşa edilmiş bir Türk ulus devletidir.

"Cumhuriyetin kuruluş metinleri Türk ve Kürt birliğini ifade ediyordu" söylemi, tarihsel gerçeklerin değil, bunların yanlış yorumunun ya da isteğin ifadesidir. 1923'te ilan edilen cumhuriyet, Türk ulusal burjuvazisinin hegemonya kurma sürecinin siyasal ifadesi olarak şekillenmiştir. Kürt ulusunun varlığı, Türkçü projenin önünde bir engel olarak görülmüş; bu nedenle bastırma, zorunlu iskân, kültürel yasaklar ve askerî şiddet ve asimilasyon yoluyla tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Bu tarihsel gerçekliği "birlik" istemi ve söylemiyle yeniden yorumlamak bir zorlamadır, yanıltıcı ve yanlış bir çabadır.

"Demokratik Cumhuriyet" söylemi, devletin sınıfsal ve ulusal karakteri sorgulanmaksızın ileri sürülen soyut bir formülden ibarettir. Çok uluslu bir ülkede egemen/ezen ulusun ayrıcalıkları korunurken, diğer ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmıyorsa, ortada demokratik bir siyasal yapı değil, burjuva ulus-devletin kabulü ve yeniden üretimi vardır. Kürt ulusunun siyasal eşitliği tanınmadan; diğer uluslar ve azınlık milliyetler zoraki birlik içinde tutuldukça, bu yapı gerçek anlamda demokratik bir nitelik kazanamaz.

"Negatif aşamadan pozitif inşa aşamasına geçiyoruz" söylemi, somut siyasal pratikle örtüşmemektedir. Ekim 2024'ten bu yana da T.C. devletinin pratiği, "yeni dönem", "yumuşama" ya da "demokratik siyaset" söylemlerinin hayata geçmesi ile değil, açık hukuksuzluklar, koyu faşizmin uygulanması ve baskı politikalarıyla şekillenmiştir.

Bu sürecin en görünür konularından biri muhalif belediye başkanlarına karşı uygulanlardır. Halkın oyuyla seçilen birçok belediye başkanı görevden alınmış, yerlerine kayyum atanmış; herhangi bir yargı kararıyla suçları kesinleşmemiş olmasına karşın seçilmiş irade geri verilmemiştir. Kayyum rejimi, geçici bir "istisna" olmaktan çıkmış, Kürt kentlerinde kalıcı bir yönetim biçimi hâline getirilmiştir. Bu durum yalnızca yerel demokrasinin değil, seçme ve seçilme hakkının açık ihlalidir.

Aynı dönemde hasta tutsaklar meselesi,

hukuksuzluğun en çıplak biçimde ortaya çıktığı alanlardan biri olmuştur. Adli Tıp raporlarına, bağımsız sağlık kuruluşlarının değerlendirmelerine ve kamuoyunun çağrılarına rağmen birçok ağır hasta muhalif mahpus serbest bırakılmamış; cezaevleri filen birer ölüm alanına dönüştürülmüştür. Yaşam hakkı, devletin “güvenlik” gerekçeleriyle askıya aldığı temel bir hak hâline gelmiştir.

Öte yandan, AIHM ve AYM kararlarının sistematik biçimde uygulanmaması, hukuksuzluğun kurumsallaştığını açık göstermektedir. Uluslararası hukuka taraf olan ve kendi anayasasına göre bu kararları bağlayıcı kabul eden sömürgeci devlet, siyasi davalarda verilen ihlal kararlarını tanımamış; mahkeme kararları filen yok hükmünde sayılmıştır. Hukukun üstünlüğü ilkesi yerini, yürütmenin ihtiyaçlarına göre işleyen bir “karar seçiciliğine” bırakmıştır.

Tüm bu uygulamalar bir arada ele alındığında, Ekim 2024’ten bu yana da yaşananlar münferit hukuksuzluklar değil; bilinçli ve süreklilik arz eden bir yönetim tarzıdır. Hasta tutsakların bırakılmaması, kayyum rejiminin sürdürülmesi, mahkeme kararlarının uygulanmaması ve seçilmiş iradenin gasp edilmesi, devletin demokratikleşme yönünde değil; koyu faşizmin uygulanması yönünde ilerlediğini göstermektedir.

Bu koşullar altında “pozitif inşa”, “demokratik uzlaşma” ya da “entegrasyon” söylemleri, somut gerçekliği perdeleyen siyasal kavramlardan ibarettir. Hukuksuzlukların sona ermediği, baskı aygıtlarının geri çekilmediği bir düzlemde demokratik bir süreçten söz etmek mümkün değildir. Burada inşa edilen şey demokrasi değil, koyu bir faşizmin sürekliliğidir.

Çağrının “negatif isyan dönemi” olarak adlandırdığı süreç, Kürt ulusal hareketinin silahlı mücadele dışında başka bir seçeneğinin filen bulunmadığı tarihsel bir dönemi ifade eder. 1984’te başlayan silahlı mücadele bir “sapma” değil; Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını siyasal ve fiilî düzeyde ortaya koyduğu tarihsel bir eşiğin adıdır. Negatif olan silahlı mücadelenin kendisi değil, 1993’te “Bağımsız Birleşik Kürdistan” perspektifinin ve Kürt ulusunun ayrılıp kendi devletini kur-

ma hakkının bir kenara bırakılmasıdır. Bugün “pozitif” olarak pazarlanan entegrasyon siyaseti, tam da bu terk edişin mantıksal sonucudur. Tarih bilinçli biçimde tersine çevrilmekte, geri çekilme ilerleme; tasfiye ise inşa olarak sunulmaktadır.

Öcalan, meclis heyetiyle yaptığı görüşmede 1993’te silahlı mücadeleyi bırakmak istediğini açıkça ifade ederek, yıllardır gizlenen bir gerçeği filen itiraf etmiştir. Oysa biz, uzun süredir PKK’nin 1993’te yaşadığı çizgi değişikliğiyle birlikte devrimci ulusal kurtuluş hatından koparak reformist bir hatta evrildiğini ortaya koyduk. Bugün bu itiraf, söz konusu kopuşun bir taktik değil, bilinçli bir siyasal yönelim olduğunu teyit etmektedir. Silahlı mücadelenin “yanlış” ya da “negatif” ilan edilmesi, Kürt ulusal mücadelesinin devrimci içeriğini geriye dönük olarak tasfiye etme çabasından başka bir anlam taşımamaktadır.

Öcalan, uluslararası bir komplo sonucu İmralı’ya getirildiğinde Türk Genelkurmayı tarafından Immanuel Wallerstein ve Murray Bookchin’in kitaplarıyla yönlendirilmiş; bu okumaların ardından ulus-devlet modelinin sona erdiğini ilan etmiştir. Bu ideolojik kırılmayla birlikte Kürt sorunu, ulusal bir sorun olmaktan çıkarılarak kültürel ve çok geri düzeyde kimi taleplere indirgenmiş; kendi kaderini tayin hakkı savunusu filen terk edilmiştir. 27 Şubat 2026 çağrısı, bu uzun ideolojik ve siyasal gerilemenin doruk noktasıdır. Burada artık savunma pozisyonu dahi yoktur; dil, açıkça teslimiyetçi bir hatta oturmakta, sömürgeci devletle uzlaşmayı değil ona tabi olmayı meşrulaştırmaktadır.

“Cumhuriyetle zihnen barışma” ifadesi, teslimiyetin açık bir göstergesidir. Kürtlerin inkârı üzerine kurulmuş bir cumhuriyetle “zihnen barışmak”, bu inkârın siyasal olarak kabul edilmesi anlamına gelir. Demokratik cumhuriyet, mevcut cumhuriyet temelinde ve onun varlığı şartlarında inşa edilemez. Demokratik cumhuriyet, sömürgeci devletten köklü bir kopuşu, sömürgeci cumhuriyetin devrimle yıkılışını gerektirir. T.C. devletinden köklü kopuş, reformlarla çözülebilecek bir mesele değil, açıkça bir devrim sorunudur. Oysa bu çağrı, devrimi değil; sömürgeci devlete enteg-

re olmayı ve faşist devlet yöneticilerine teşekkür etmeyi esas alan bir çağrı metnidir.

“Kürtsüz Türk, Türksüz Kürt olmaz” sloganı eşitliği savunur görünüşüne, kulağa hoş gelen bir slogandır. Ancak gerçekte eşitliğin değil, siyasal iradesizliğin ifadesidir. Bu söylem, Kürtlerin ayrı ve T.C.’de ezilen bir ulus olduğu gerçeğini sessizlikte geçiştiren, ulusal eşitliği değil, zoraki bağımlılığı sorgulamayan bir söylemdir. Ayrılma hakkını tanımayan hiçbir birlik söylemi kardeşlik olamaz; bu ancak zorunlu beraberliktir. Bu cümleyle savunulan, halkların gönüllü birliği değildir. Bu Kürtlerin siyasal özne olmaktan çıkarılarak Türk devletine eklenmesini hedefleyen bir entegrasyon teorisinin söylemidir.

Çağrı boyunca hukuk, anayasa ve özgür yurttaşlık kavramları tekrar edilse de temel soru bilinçli biçimde yanıtız bırakılmaktadır: Sömürgeci devlet aygıtı yerinde dururken demokrasi nasıl inşa edilecektir? Ordu, polis, güvenlik bürokrasisi, merkeziyetçi yapı ve Türkçü ulus-devlet formu aynen korunurken “demokratik entegrasyon”dan söz etmek, siyasal bir program değil; bilinçli bir yanılsamadır. Demokrasi, sömürgeci devletin temellerine yönelmeden inşa edilemez. Bu gerçeği yok sayan çağrı, demokrasi değil; faşist devletle uzlaşma, ona uyum çağrısıdır.

Kuzey Kürdistan’da ulusal kurtuluş mücadelesini kitlesel boyutlara taşıyan temel talep, “Kürdistan devrimi”, “bağımsız, demokratik ve özgür Kürdistan’ın kurulması” gibi açık ulusal ve demokratik hedeflerdi. Bu taleplerin gerçekleşmesinin önündeki baş engel ise Kuzey Kürdistan’ı bir iç sömürgeye dönüştüren; Kürt ulusunun ulusal ve demokratik haklarını gasp eden, Kürt kimliğini dahi tanımayan faşist T.C. devleti idi. Bu faşist devletin varlığını sürdürdüğü koşullarda, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kullanabilmesi; Kürdistan devrimini gerçekleştirmesi ve bağımsız, demokratik, özgür Kürdistan’ı kurması mümkün değildir. Bu nedenle söz konusu taleplerin hayata geçirilebilmesi, faşist T.C. devletiyle mücadele etmeyi ve onu alt etmeyi zorunlu kılmıştır. Faşist T.C.’ye karşı ulusal kurtuluş mücadelesinin başlatılmasının tarihsel ve siyasal man-

tığı buradan doğdu; bu nedenle sömürgeci devlete karşı silahlı mücadele başlatıldı.

Nereden nereye... Kürt ulusal hareketinin sömürgeci devlete karşı yürüttüğü savaşta on binlerce insan katledildi. Kuzey Kürdistan, faili meçhul cinayetlerin, toplu mezarların ve inkârın coğrafyasına çevrildi. Köyler yakıldı, yerleşimler haritadan silindi; milyonlarca Kürt zorla göç ettirildi, yoksulluğa ve sürgüne mahkûm edildi. Bu savaş, Kürt ulusunun varlığını savunma mücadelesiydi; devletin yanıtı ise inkâr, imha ve devlet terörü oldu. Bugün gelinen noktada ise, bu tarihsel direnişin önderi konumundaki Öcalan, sömürgeci devlete karşı mücadelenin değil; sömürgeci devlette entegrasyonun ideoloğu hâline gelmiştir. Dün silahla ve kanla ayakta tutulan devlet düzeni, bugün “demokratik entegrasyon” söylemiyle aklanmakta; inkârın faili olan yapı barışın muhatabı olarak sunulmaktadır. Bu, yalnızca bir geri çekilme değil; dökülen kanın, yıkılan köylerin ve kaybedilen bir halkın tarihinin siyasal olarak inkâr edilmesidir.

Sonuç olarak Öcalan çağrısı, ne yeni bir başlangıçtır ne de tarihsel bir eşik. Aksine, 1993’ten bu yana adım adım ilerleyen bir siyasal çizginin mantıksal sonucudur. Bu çizgi, Kürtlerin ayrılıp kendi kaderini tayin hakkını savunmayı bırakmış, devrim fikrini terk etmiş; geriye ise “entegrasyon” adı verilen siyasal bir teslimiyet bırakmıştır. Barış, eşitsizlikle uzlaşmak değildir. Demokratik siyaset, iradesizleştirilmiş bir uyum rejimi değildir. Bu çağrı, barışı değil; barışmanın siyasal bedelini ilan etmektedir. O bedel ise açıktır: Kürt siyasetinin tarihsel iddialarından vazgeçilmesi, buna karşılık devletin özde değişmeden kalması. Buna demokrasi denemez. Buna ancak, yenilginin süslenmiş ve meşrulaştırılmış dili denir.

Bu çizgi temelinde bir savaş yürütmenin anlamı da yoktur. “Barış Süreci” denen teslimiyet sürecinin tamamlanması, bu anlamda anlamı kalmayan bir savaş sürecinin sonlandırılmasıdır.

Bu çizginin sosyalizm, sosyalizme katkı vb. adına savunulması da sosyalizme yapılan bir kötülüktür.

NEWROZ 2026: KÜRT HALKINA DAYATILAN TESLİMİYETE KARŞI DEVİRİM ATEŞİNİ HARLA!

Newroz, Kürt halkı için sömürgeciliğe, asimilasyona, baskıya ve ulusal zulme karşı isyanın, Kürt ulusunun kimliğine, onuruna ve geleceğine sahip çıktığı tarihsel bir direnişin anıldığı bir gündür. Newroz Kürdistanlı emekçi kitlelerin devrim bayrağı altında birleşmeye çağrıldığı bir mücadele günüdür.

Newroz, her ulustan, milliyetten işçi ve emekçiler için her alanda devrim ve sosyalizm düşüncesinin kitlelerle buluştuğu; yakılan ateşlerin yalnızca baharın değil, direnişin ve devrimin ateşine dönüştüğü gündür.

Kürt ulusu, Kürdistan'ın dört parçasında ve dünyanın neresinde yaşıyorsa yaşasın, 21 Mart'ı Newroz olarak karşılamaktadır. Newroz, Kürtler açısından yalnızca bir takvim başlangıcı değil; ulusal hafızanın ve direniş geleneğinin yeniden ayağa kalktığı gündür.

Zulüm sürdüğünce, sömürgecilik var oldukça ve Kürt halkı inkâr ile imha politikalarına maruz kaldıkça; Newroz, çağdaş Dehaklara karşı çağdaş Kawaların isyanını büyüten bir gün olmaya devam edecektir. Bu ateş sönmeyecek; özgürlük iradesinin, başkaldırının ve onurlu direnişin simgesi olarak her yıl daha da harlanacaktır.

2026 Newroz'unu; Ortadoğu'yu cehenneme çeviren gerici, haksız bir savaşlar ortamında, dört parçaya bölünmüş Kürdistan'da, Kürt ulusunun ve birlikte yaşadığı diğer ulus ve milliyetlerin ayrılma ve kendi devletlerini kurma haklarının gasp edildiği koşullarda karşıyoruz. Kürt ulusunun nasıl yaşayacağına, nasıl yönetileceğine ve geleceğini nasıl belirleyeceğine kendisinin karar verme hakkı, sömürgeci-faşist devletler tarafından gasp edilmiştir.

2026 Newroz'una T.C. de Kürt ulusunun bütünüyle teslim alınma politikalarının yeni

barış süreci, Kürt sorunun çözümü, "Terörsüz Türkiye", demokratikleşme süreci vb. adları altında sunulduğu bir tarihsel kesitte giriyoruz. 2026 Newroz'una, ABD ve İsrail'in İran'a saldırdığı, İran'daki Kürtlerin molla rejiminin soykırım tehdidi altında bulunduğu, Suriye'de Kürt ulusunun Rojava'daki kazanımlarının yoğun saldırı altında olduğu bir ortamda giriyoruz. Bu nedenle 2026'da, Kürdistan'ın tüm işgal altındaki bölgelerinde Newroz, gasp edilen ulusal iradeye sahip çıkmanın yeniden ilanı ve dayatılan teslimiyet siyasetine karşı açık bir meydan okuma olarak kutlanmalıdır. Devrimciler tarafından böyle kutlanacaktır.

1984'te PKK, Kuzey Kürdistan'da silahlı mücadeleyi başlattığında Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan hedefini stratejik bir amaç olarak ortaya koymuş; mücadeleyi bu perspektifle yükseltmişti. Silahlı mücadele, dar reform taleplerinin değil, ulusal özgürlüğün ve siyasal statünün kazanılması hedefinin aracı olarak şekillenmişti.

Ancak 1993'e gelindiğinde bu stratejik hatta köklü bir kırılma yaşandı. Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan hedefi geri çekildi; Kürt ulusunun ayrı bir ulus olarak kendi devletini fiilen programatik bir amaç olmaktan çıkarıldı.

Bu tarihten sonra Kürt ulusal hareketi, sömürgeci devletle müzakereyi ve onun varlığı ve sınırları içinde bir çözüm arayışını esas alan bir çizgiye yöneldi. Mücadele, çok geri ve sınırlı reform talepleri çerçevesinde dar bir statü arayışına indirgendi.

Bugün faşist Türk devleti, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine açık bir teslimiyet politikasını dayatmaktadır. 1 Ekim 2024'te sömürgeci T.C. devleti, Devlet Bahçeli aracılığıyla yeni bir tasfiye planını devreye sokmuştur. 25 yılı aşkın süredir faşist

T.C.'nin tutsağı olan Abdullah Öcalan'la anlaşma temeline, ona PKK'nin silahlı gücünün tasfiyesinde başat rollerden birini veren ve devletin "Terörsüz Türkiye" adı altında piyasaya sürdüğü plan, çözüm adı altında direnişi etkisizleştirmeyi ve ulusal mücadeleyi denetim altına almayı hedefleyen bir plandır.

Kürt ulusal hareketine dayatılan teslimiyet siyasetinin arkasında, dünya, Ortadoğu ve Türkiye-Kürdistan coğrafyasındaki gelişmelerin T.C. egemenleri tarafından yapılan stratejik bir değerlendirmesi bulunmaktadır. Emperyalist dünya güç dengelerinin belirgin biçimde değiştiği; büyük güçler arasında yeni bir paylaşım ve nüfuz mücadelesinin derinleştiği bir tarihsel dönemden geçilmektedir. Bu yeniden paylaşım süreci, bölgesel aktörleri saflaşmaya ve konum almaya zorlamaktadır. Türk burjuvazisi ise bu tabloda kendi yerini sağlamlaştırmak için iç cephede Kürt meselesini "kontrol altına alınmış" bir başlık hâline getirmek istemektedir. Amaç, Kürt sorununu demokratik bir çözüme kavuşturmak değil; onu yönetilebilir ve denetlenebilir bir düzeye indirmektedir. Görünen o ki, bu konuda önemli ilerlemeler kaydedilmiştir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve daha sonra Suriye sahasında da Kürt sorununun sömürgeci devletlere eklenmesi çizgisine yönelmesi, 1993'te ilan edilen stratejik değişimin mantıksal sonucudur. 2026 Newroz'unu, "demokratik entegrasyon" adı altında bir teslimiyet siyasetinin dayatıldığı tarihsel bir eşikte karşılıyoruz

"Demokratik entegrasyon" söylemiyle normalleştirilmeye çalışılan şey, gerçekte ulusal-demokratik taleplerin daraltılması ve mücadelenin sistem içi sınırlar içine hapsedilmesidir. Bu nedenle Newroz ateşi bugün bir kez daha özgürlük iradesinin, bağımsızlık özleminin ve devrimci kararlılığın ifadesi olarak yükselmelidir.

Gerçek çözüm, ne geri ve sınırlı talepler temelinde sürdürülen bir silahlı mücadele çizgisinde ne de entegrasyoncu bir teslimiyet hattında yatmaktadır. Bu iki yaklaşım da Kürt halkının özgürlük sorununu köklü

biçimde çözmekten uzaktır. Asıl mesele, Kürt ulusunun ulusal-demokratik haklarını güvence altına alacak; statü, siyasal eşitlik ve kendi kaderini tayin hakkı temelinde bir çözüm perspektifinin yeniden inşa edilmesidir. Kalıcı ve gerçek bir çözüm ancak bu temelde şekillendiğinde mümkün olacaktır.

Komünistler ve devrimciler bilirler ki savaşın, zulmün, açlığın, işkencenin ve sefaletin; insanları sömürücülerin zindanlarına mahkûm eden bu düzenin son bulması ancak bu düzeni üreten sömürü sisteminin bütün kurum ve mekanizmalarıyla ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Gerçek özgürlük ve kalıcı barış, ezilenlerin boyun eğmesiyle değil; sömürü ilişkilerinin tasfiye edilmesiyle sağlanabilir. Bu nedenle işçi sınıfını ve emekçileri sahte barış vaatlerine değil, gerçek kurtuluş için örgütlü mücadeleye çağırıyoruz. Çünkü barış, ancak sömürsüz bir toplumsal düzen içinde gerçek anlamını bulur.

Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını savunmak, devrimcilerin ve komünistlerin ilkesel tutumudur. Gerçek kurtuluş; ulusal özgürlük mücadelesinin işçi sınıfı önderliğinde, her türlü burjuva uzlaşmadan bağımsız ve devrimci bir hatta ilerlemesiyle mümkündür. Kürdistan'da gerçek kurtuluş; işçilerin ve köylülerin demokratik devrimiyle faşist düzenin yıkılması ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği koşulların yaratılmasıyla mümkün olacaktır.

2026 Newroz'unda Kürt işçilerini ve emekçilerini, Newroz ateşiyle devrim çağrısını birlikte harlamaya çağırıyoruz. Kurtuluşun tek ve gerçek yolu olan devrim için mücadele saflarında birleşmeye, örgütlenmeye çağırıyoruz.

Newroz ateşini devrim için harla!

Agirê Newrozê ji bo şoreşê gur bike!

Biji Newroz'a şoreş!

Bimre koletî, bîjî azadî!

Entegrasyon değil, özgürlük için devrimci mücadele!

Yaşasın Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı!

İBRAHİM KAYPAKKAYA BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünist partisinin yeniden inşasında ilk adımı atan, yolu açan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın eseri ve mücadelesi, bugün Bolşevik mücadele ve örgütlenmede sürüyor. İbrahim'i savunmak Bolşevizmi, Bolşevik örgütlenmeyi savunmak demektir!

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**